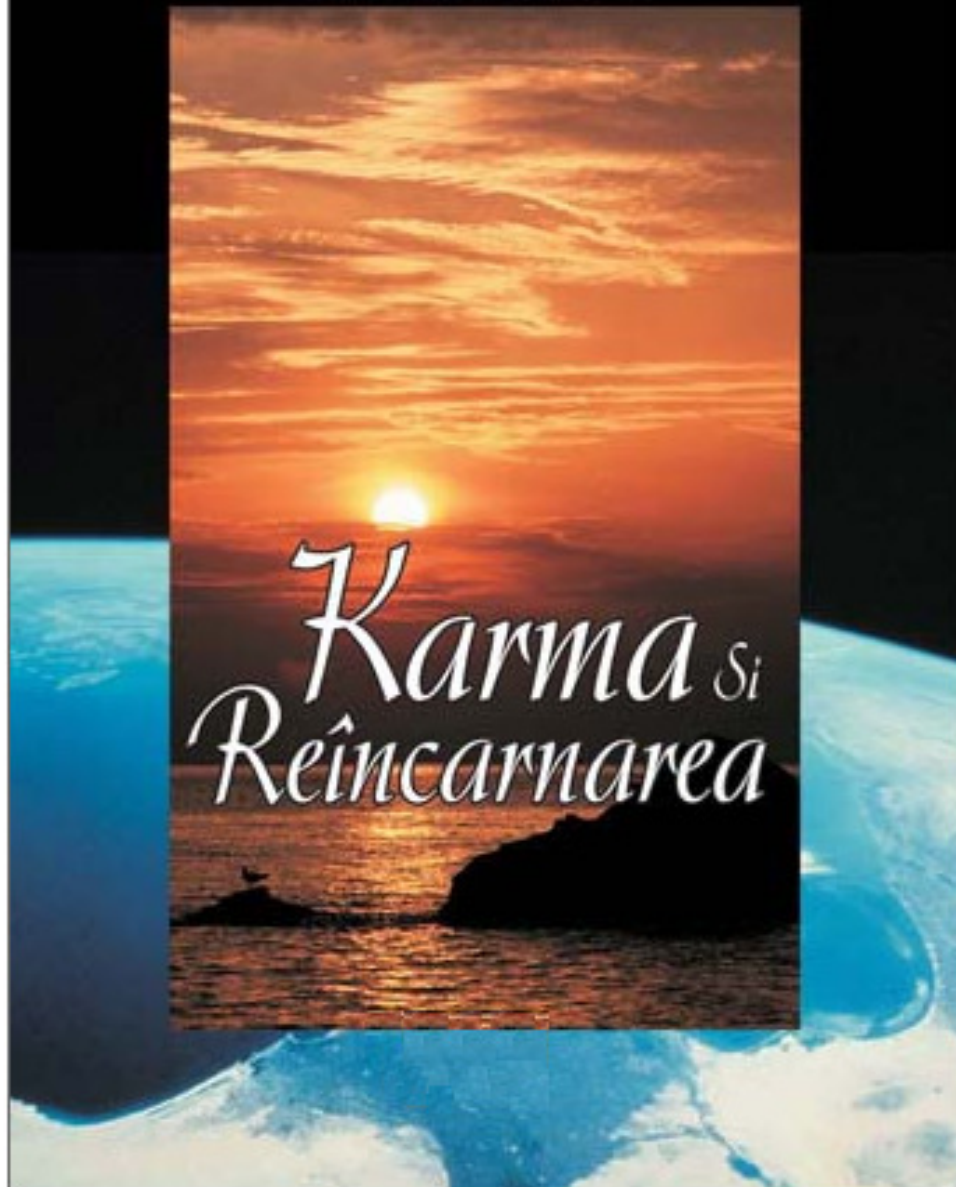

DR. HIROSHI MOTOYAMA

Karma Si Reîncarnarea

CUPRINS

Cuvântul editorului.....	9
Prefață.....	17
Introducere.....	21
1. CAPITOLUL I	
Karma individuală:	
Viața și Moartea.....	31
2. CAPITOLUL II	
O definiție a Karmei.....	51
3. CAPITOLUL III	
Tipurile de Karmă:	
Karma conjugală și Karma familială.....	65
4. CAPITOLUL IV	
Tipurile de Karmă:	
Karma Națională, Karma Rasială și Karma Geografică....	89
5. CAPITOLUL V	
Către o teorie a Karmei.....	117
6. CAPITOLUL VI	
Transcenderea Karmei.....	147
7. CAPITOLUL VII	
Relațiile dintre chakre, caracter, constituție și Karma.....	167
CONCLUZIE.....	180
POSTFAȚĂ.....	181
ANEXA A: Întrebări despre Karmă și Reincarnare.....	189
ANEXA B: Alte lucrări publicate de Dr. Motoyama.....	199

CUVÂNTUL EDITORULUI

Această carte este o compilație de scrieri despre karmă și reîncarnare publicate în japoneză de Dr. Hiroshi Motoyama, în ultimii 15 ani. Partea principală a cărții se bazează pe două surse scrise: *Rinne Tensei no Himitsu* (Misterul Transmigrației, 1981), pe care l-am tradus după original, și din monografia „Analiza karmei individuale și a reîncarnării”, publicată în 1986, de institutul său de cercetare. La rândul lor, aceste texte se compun, în mare măsură, din transcrieri editate ale prelegerilor ținute de Dr. Motoyama numeroșilor săi studenți și adepților șintoiști. Acest fapt a ridicat unele probleme în pregătirea ediției în limba engleză, din cauza numeroaselor presupuneri filozofice pe care oratorul și asistența obișnuiau să le schimbe, frecvent, între el. În elaborarea prezentei versiuni m-am străduit să inserez în text cât mai multe astfel de presupuneri, pentru a conferi lucrării un cadru conceptual mai larg și cât mai bine structurat.

Partea „nevăzută” a materialului provine din anii de discuții și corespondență cu Dr. Motoyama și echipa sa care, desigur, au aprobat versiunea finală după ce au parcurs-o cu atenție.

Există totuși, două chestiuni mai ample, pe care vreau să le abordez în această introducere. Primul, despre autor; al doilea, despre modul cum a fost obținut materialul.

Dr. Motoyama este un om neobișnuit de înzestrat și de cultivat, pe care îmi este greu să-l încadrez într-o anumită categorie. Domeniile sale de expertiză acoperă multe

discipline. El este deopotrivă un om de știință și un om religios: preot, filozof, yoghin, psihofiziolog, specialist în computere, cercetător al medicinei orientale, parapsiholog (format în anturajul lui Rhine, în anii '60), inginer în electricitate, vindecător spiritual și clarvăzător. Dr. Motoyama s-a născut în 1925 în insula japoneză Shodoshima, din Marca Seto. Și-a început pregătirea spirituală când avea cinci ani, datorită unor circumstanțe neobișnuite. Mama sa naturală, Seiko Yoshima este, din fire, o ființă profund religioasă. În timpul unui pelerinaj spiritual cu tânărul ei fiu, ea a întâlnit-o pe fondatoarea sectei șintoiste Tamamitsu, Reverendul Kinue Motoyama (Odaisama). Reverendul Motoyama a fost o femeie profund mistică, înzestrată cu capacități vindecătoare, care a făcut profeții despre cel de-al doilea război mondial, a primit misiunea de a ridica un altar în insula Shodoshima și de a pune bazele unei congregații devotate păcii mondiale. Când Reverendul Motoyama i-a întâlnit pe Seiko Yoshima și pe fiul ei, a realizat că destinele lor erau strâns înlănțuite. Ea a înțeles intuitiv că femeia urma s-o asiste în munca ei de-o viață și că băiatul avea să fie succesorul ei spiritual. La rândul său, Seiko Yoshima a simțit o asemenea afinitate profundă cu Reverendul Motoyama, și o asemenea încredere, încât ea și micuțul s-au alăturat acesteia într-un pelerinaj prin sudul Japoniei, rugându-se pentru pace la diferite temple.

Cele două femei au început imediat să instruiască copilul în forme ascetice ale practicii spirituale, în care, în mod normal, ar fi fost inițiat la o vârstă mult mai înaintată, cum ar fi, de exemplu, ritualul tradițional al recitării sutrelor stând aproape gol sub o cascadă rece ca gheața. Dar copilul a răspuns cu ardoare, și, curând, a început să aibă experiențe ale dimensiunilor non-fizice ale existenței - experiențe „mistice” sau „spirituale”, sau „religioase”. A început să aibă

experiențe regulate, de clarviziune și telepatie și a reușit să comunice cu spiritele dezincarnate din dimensiunile superioare. El era foarte conștient de prezența principiului divin care acționează în lumea materială.

În cele din urmă, cei trei s-au stabilit permanent în Tokyo, unde au fondat o ramură a templului Tamamitsu, în 1935. Băiatul (viitorul Dr. Motoyama) a început un regim zilnic, foarte matinal, constând în exerciții yoga, rugăciune și meditație, încă din primii ani ai adolescenței. El a atins realizări spirituale majore, în jurul vârstei de 20 de ani. Reverendul Motoyama l-a adoptat ca succesorul ei și cei trei au rămas împreună până când Reverendul Motoyama a murit, în 1974. Seiko Yoshima, acum în vârstă de 85 de ani, se află încă, în postura de Mare Preoteasă a templului unde Dr. Motoyama este preot principal. Dr. Motoyama și mama sa continuă cu perseverență să-și lărgescă și să-și aprofundeze experiențele privind natura realității, prin practică zilnică.

Dr. Motoyama a fost un student cu totul și cu totul excepțional. El și-a început viața academică în calitate de filozof, cu scopul profesional de a evalua natura experienței spirituale într-o manieră logică, obiectivă. Și-a obținut doctoratul în Filozofie și Psihofiziologie în 1962. Cu timpul, a început să fie din ce în ce mai frustrat de neputința filozofiei de a comunica sau de a induce experiența directă a stărilor superioare de conștiință. Totodată, a devenit conștient că experiențele sale „mentale” provocau anumite schimbări în fiziologia organismului. El a început, prin urmare, studiul psihofiziologiei și al medicinei pentru a stabili care sunt aceste schimbări, pentru a încerca să aplice disciplina riguroasă a științei moderne în studiul obiectiv asupra evoluției conștiinței. În această direcție, Dr. Motoyama a fondat, în 1960, Institutul de Psihologie Religioasă, un centru de

cercetare foarte căutat, situat chiar pe terenul templului Tamamitsu.

Ani la rând de cercetări de ordin psihofiziologic asupra multor indivizi care au trecut prin experiențe spirituale asemănătoare (yoghinii indieni, maeștrii Zen, chirurgii psihici din Filipine, vindecătorii catolici, etc.) l-au condus la afirmația că mintea și corpul sunt conectate printr-un sistem subtil de circulație a energiei care încă nu este recunoscut de știința occidentală. El a afirmat că acest sistem este, cumva, legat de sistemul de meridiane articulat de medicina extrem-orientală, pe care se bazează acupunctura, și de sistemul de nadisuri/chakre, al gândirii indiene, specific medicinei ayurvedice, determinând începerea studierii aceste subiecte în profunzime.

În paralel, Dr. Motoyama a realizat că instrumentele științifice moderne sunt incapabile să măsoare acest sistem subtil, despre care el a ajuns să creadă că are o manifestare electrofiziologică în fluidul care circulă prin țesutul conjunctiv. El a început studiul electrotehnicii, care l-a condus la inventarea „Aparatului pentru Măsurarea Funcționării Meridianelor și a Organelor Interne Corespunzătoare” (AMI), la începutul anilor '70, și a Instrumentului pentru Testarea Chakrelor, un sistem de senzori foarte sensibili care monitorizează fluctuațiile subtile ale câmpului energetic uman și alte variabile fiziologice, în 1974.

În ultimii 15 ani, Dr. Motoyama a condus cercetări științifice de pionierat cu aceste două dispozitive, care i-au adus o recunoaștere internațională din ce în ce mai mare. O descriere detaliată a cercetărilor sale depășește spațiul acestei introduceri, dar cititorul poate citi mai mult din alte publicații prezentate la sfârșitul cărții, în Anexa B. În 1973, Institutul a fondat Asociația Internațională pentru Religie și

Parapsihologie (IARP) ca forum global pentru cercetări științifice avansate în domenii interdisciplinare. În 1980, IARP a pus bazele Fondului Motoyama - Bentov, care oferă o bursă de cercetare de trei luni studenților excepționali care doresc să urmeze studiul holistic al ființei umane. Dr. Motoyama a publicat peste 50 de cărți și sute de articole în japoneză și ține, frecvent, prelegeri.

Grosul materialului conținut în cartea de față provine din experiența a 50 de ani în ceea ce Dr. Motoyama numește „consultații spirituale”, consultații pe care el și fostul Reverend - Kinue Motoyama obișnuiau să le acorde în templu. Într-o consultație spirituală, un membru al templului vine la Dr. Motoyama cu o problemă. Dr. Motoyama meditează cu respectiva persoană și caută, cu mijloace parapsihologice, atât în prezentul, cât și în viațele ei anterioare, pentru a găsi cauza-rădăcină a problemei. El poate, de asemenea, să privească în viitor pentru a vedea rezultatul probabil al situației în cazul în care subiectul nu își modifică comportamentul. Apoi, revine în prezent și sugerează cursul cel mai potrivit al acțiunii, pentru a remedia situația.

Printr-o disciplină spirituală îndelungată, Dr. Motoyama a dobândit capacitatea de a uni ființa cu manifestările Absolutului pe care el îl numește Ființa Superioară, Dumnezeu, conștiință extinsă. În această stare unificată, care transcende limitele spațio-temporale, el este capabil să perceapă direct și clar, trecutul, viitorul și dimensiunile non-fizice ale existenței care sunt conectate cu țărâmul fizic. În această stare unificată, conștiința sa este capabilă să se conecteze direct cu un obiect din lumea exterioară și să-l influențeze. Acest lucru îi dă, de exemplu, posibilitatea să vindece de la distanță boala unei persoane, atunci când o asemenea intervenție este considerată oportună.

În ultimii 50 de ani, doctorul și reverendul Motoyama au realizat mai mult de 40000 de astfel de consultații. Ei au extras din munca lor două concluzii principale. Prima este că ființele umane se nasc pe pământ de mai multe ori. A doua este că acest continuum al nașterii, vieții, morții și renașterii este guvernat de principiul universal al karmei, legea morală a cauzei și efectului, care presupune că fiecare acțiune pe care o realizează un individ va produce un rezultat pe măsură, într-un anumit moment din viitor.

Dr. Motoyama este ferm convins că scopul existenței stă în evoluția spirituală a individului. El susține că resortul acestui proces evolutiv este unul universal și că există o Existență Absolută care transcende și totuși cuprinde toate religiile tradiționale și căile spirituale care există, sau care au existat vreodată. În loc să stabilească o nouă ideologie, el și mamele sale au fost interesați să lucreze asupra înțelegerii etapelor evoluției spirituale într-un mod care poate fi aplicat oricăror situații particulare.

Dr. Motoyama susține că o înțelegere clară a karmei și reîncarnării este crucială pentru procesul evoluției spirituale. În consecință, așa cum spune în prefața sa (la pagina 2), această carte „nu este un argument pentru sau împotriva adevărului karmei și reîncarnării”. În schimb, ea este o încercare de a explica cum lucrează aceste principii.

Eu însumi am studiat și am lucrat îndeaproape cu Dr. Motoyama, în Tokyo, din 1975 până în 1980 și întreținem o caldă relație de prietenie. El și amabila sa soție, Doamna Kaoru Motoyama, mi-au sprijinit, plini de solitudine, eforturile de-a traduce în engleză și de-a publica acest material dificil în unele privințe. Manuscrisul a fost terminat în cooperare cu Departamentul Internațional al Institutul de Psihologie a Religiilor. Doresc, în special, să mulțumesc

domnișoarei Kiyomi Kuratani, de la Departamentul Traduceri, pentru ajutorul ei meticulos și pentru sprijinul editorial constant. Doresc, de asemenea, să-i mulțumesc Dr. Arthur Thornhill pentru revizuirea versiunii și pentru sfaturile sale neprețuite.

Rande Brown Ouchi
New York

PREFAȚĂ

Aspectul principal al existenței istorice este acela că toate lucrurile, atât cele vii, cât și cele nevii, apar pentru a dispărea mai târziu.

Acest lucru este adevărat la orice scară. Sistemul galactic însuși nu a existat dintotdeauna. El s-a născut acum circa 10 miliarde de ani și într-un anumit moment din viitor va muri. De când există, universul nostru a produs gradat soarele, pământul și un mediu capabil să susțină viața așa cum o cunoaștem cu toții. A dat naștere rasei umane relativ cu puțin timp în urmă, cel mult, câteva milioane de ani. În tot acest timp, miliarde de ființe umane au trăit și au murit, și am evoluat colectiv ca o civilizație capabilă să trimită un om pe Lună.

Ce guvernează acest proces al nașterii și morții, al creșterii și dezvoltării? Oamenii de știință din zilele noastre tind să se bazeze pe diferitele teorii ale evoluției în căutarea acestor răspunsuri. Eu însumi sunt om de știință, cu un doctorat în psihofiziologie, dar consider că o abordare științifică a acestor întrebări prezintă serioase lipsuri.

Problema principală este că teoriile științifice ale evoluției au de-a face doar cu dimensiunea fizică, dar aceasta este numai un aspect al unei realități mult mai complicate. Când aceste teorii ajung, dacă într-adevăr ajung, să se sprijine pe dovezi, ele sunt în mod inerent incapabile de a explica tot ceea ce este dincolo de datele dezvoltării fizice. Dar ce se poate spune despre întrebarea mult mai complexă, referitoare la evoluția minții umane, a spiritului uman?

Pe lângă faptul că sunt om de știință, sunt și preot șintoist. Prin ani de disciplină religioasă strictă, am reușit să trezesc în mine stări ale conștiinței care îmi dau posibilitatea să văd dincolo de limitele dictatoriale ale timpului și spațiului. În rolul meu de ghid spiritual și de vindecător, am examinat dezvoltarea - trecut, prezent și viitor - a efectiv mii de oameni care au venit la templul nostru din Tokyo pentru ajutor, de-a lungul a 50 de ani. Unul din multele lucruri pe care le-am învățat este că, în mod surprinzător, mintea umană nu a evoluat foarte mult în ultimii 10000 de ani. Există mai puține diferențe decât s-ar putea aștepta cineva, între omul modern și strămoșii săi mai primitivi.

Experiența mea ca preot pare să dea dreptate teoriilor vechi ale evoluției, în special celor ce au fost atât de atent detaliate în tradiția yoghină hindusă. În cuvinte simple, acest sistem afirmă că scopul întregii existențe este o evoluție continuă, care culminează cu atingerea stării de Absolut (sau unirea cu Dumnezeu) și că ființele umane mor și renasc, iarăși și iarăși, până când ele vor fi atins acest țel. Principiul care guvernează acest proces al reîncarnării este legea cauzei și a efectului, sau „karma”, așa cum este ea cunoscută în general.

Această carte nu este un argument pentru sau împotriva adevărului karmei și reîncarnării. Mai curând, ea este o explicație a acestor mecanisme dintr-un punct de vedere anecdotic și teoretic. Informațiile se bazează pe experiențele mele de-o viață, cu trecutul și viitorul, care m-au adus în poziția de-a formula anumite principii generale cu privire la karmă, pe care eu le consider universal aplicabile.

Simt cu o intensitate sporită, că lucrul cel mai important pentru viitorul umanității nu este creșterea continuă a recompenselor oferite de un stil de viață îmbelșugat, axat pe valori materiale, ci, mai cu seamă, evoluția spirituală a rasei.

De asemenea, sunt de părere că una din condițiile fundamentale pentru accelerarea evoluției spirituale, este înțelegerea profundă a realităților existenței noastre. Și nu cred că acest lucru este posibil fără înțelegerea procesului reîncarnării și a legii care o guvernează. Numai prin această înțelegere putem începe să ne însușim acele căi de a ne elibera din sclavia karmei, de a transcende legăturile dimensiunii fizice și de a ne transforma în Ființele Iluminate pe care suntem, cu toții, destinați a le întruchipa.

INTRODUCERE

Consultația spirituală

Mama mea spirituală, Odaisama, a fost un învățător și un vindecător profund înzestrat, care a început să mă pregătească din punct de vedere spiritual când aveam cinci ani. Ea a fondat templul Tamamitsu, unde eu sunt acum preot principal, în 1933. Templul este dedicat unei manifestări a Dumnezeului Absolut, numită Tamamitsu-Okami. Această zelitate i s-a manifestat lui Odaisama într-o viziune divină, dând profeții cu privire la viitorul lumii, inclusiv cu privire la apariția și sfârșitul celui de-al doilea război mondial, și a sfătuit-o să lucreze pentru pace. În timpul revelației, ea a auzit cuvintele: „Dumnezeu nu are nevoie de nume sau rang; Tamamitsu este pur și simplu numele pe care eu ți l-am dat pentru a mi te adresa. „Tama” înseamnă bijuterie și „mitsu” înseamnă lumină iar combinația lor reprezintă atât divinitatea, cât și înțelepciunea și compasiunea”.

Odaisama a fost ghidată să instituie un serviciu pentru enoriașii noștri, pe care noi îl numim „consultație spirituală”. Odaisama a realizat aceste consultații timp de mulți ani și practica s-a menținut până astăzi. O consultație spirituală este o comunicare directă cu manifestarea adecvată a Ființei Superioare, referitor la o problemă specifică pe care unul dintre enoriași o experimentează. Prin meditație și rugăciune eu mă unesc cu Ființa Superioară, fapt care îmi dă posibilitatea să văd informații detaliate cu privire la cauza problemei și la felul în care persoana o poate depăși.

În vastă majoritate a cazurilor, problema se dovedește a avea rădăcini într-o încarnare precedentă. După mii de asemenea experiențe, mă simt îndreptățit să afirm, fără echivoc, că am avut, cu toții, vieți anterioare și că problemele noastre prezente sunt în mod direct legate de aceste foste încarnări. De fapt, acțiunile din viețile trecute dau naștere persoanei care sunteți, *chiar în acest moment*.

Vă voi da multe exemple de consultații efective, în această carte, pentru a clarifica tipurile de karmă și pentru a vedea cum ele afectează vieți reale. Permiteți-mi să încep prezentând următorul studiu de caz al domnișoarei Y. (Deși inițialele folosite pe parcursul acestui text sunt primele litere ale numelor de familie actuale, în cazul de față se folosește numai Y. în locul inițialei reale, la cererea familiei. În același timp, numele actual ale templului, denumirile localităților, etc., au fost eliminate sau reduse la inițiale pentru a proteja intimitatea persoanei).

Cazul domnișoarei Y.

Doamna Y. a fost un membru devotat al templului Tamamitsu, timp de peste 35 de ani. Ea are o familie împlinită și prosperă. Cu toate acestea, fiica ei cea mai mică a început să sufere de depresii clinice severe, atunci când a împlinit 21 de ani. Mama ei a adus-o la templu și a solicitat pentru ea o consultație spirituală.

Când intru în samadhi, o stare unificată de conștiință care este cea mai înaltă stare de meditație, sunt capabil să văd în trecut. În cazul domnișoarei Y., primul lucru pe care l-am văzut a fost un samurai care a trăit cu aproximativ 350 de ani în urmă. Concentrându-mă asupra lui, am aflat că numele său a fost Hachirouemon Nakanose. El a fost șeful

multel unui faimos războinic, Kiyomasa Kato și a trăit în regiunea Suwa, care este situată la circa 150 de mile nord-vest de Tokyo.

Acest lucru avea loc în timpul perioadei medievale japoneze, când două facțiuni politice - clanul Toyotomi și clanul Tokugawa - se războiau pentru preluarea puterii absolute. Bătălia finală a acestui război civil major a fost într-un loc numit Sekigahara; clanul Tokugawa a ieșit victorios și a continuat să domnească asupra Japoniei timp de 267 de ani. Am văzut că Nakanose a luptat în această bătălie decisivă.

Am văzut, apoi, un mare mormânt cu numele lui Nakanose înscris pe el, în templul budist K.

În ce privește legătura cu suferința domnișoarei Y., am văzut că Nakanose fusese tatăl ei în acea încarnare. Ca fiică a lui, ea s-a îndrăgostit cu pasiune de un tânăr care nu era considerat potrivit cu statutul ei social, și cu care nu i s-a permis să se căsătorească. Amărăciunea ei a fost atât de mare, încât a ucis-o - ea și-a curmat zilele, în jurul vârstei de 20 de ani.

Am mai văzut că tânăra fată împreună cu mama ei erau adepți ai religiei budiste, care îl venerau pe Amida Buddha, într-un templu din apropierea casei lor din Suwa (Amida Buddha este zeitatea principală a sectei Tărâmului Pur și reprezintă lumina vieții veșnice).

Referitor la relațiile sale din prezent, am văzut că domnișoara Y. s-a reîncarnat în aceeași constelație familială. Nakanose a renăscut ca unchiul său din partea mamei, la care era ținea excepțional de mult. Mama sa din viața anterioară este din nou mama sa în această viață. Iubitul ei a renăscut ca fratele ei mai mare.

Cauza depresiei sale era atașamentul de fosta iubire și de amărăciunea sau nefericirea ce a rezultat din ea. Acest

atașament, emoțiile și gândurile care au apărut ca rezultat al iubirii neîmplinite i-au rămas în suflet după moartea fizică. Când ea s-a încarnat în această viață și a atins aceeași vârstă, starea sa mentală plină de amărăciune s-a manifestat din nou și a cuprins-o.

Tragedia sa a devenit baza reîncarnării în acest corp. Atașamentul de emoțiile sale intense a fost păstrat ca seminte karmice în corpul său spiritual, între încarnările terestre. Semintele au devenit cauza reîncarnării domnișoarei Y., după ce mama sa din acea viață s-a încarnat din nou, devenindu-i mamă, iar fostul ei iubit este acum fratele ei. Karma acestui grup, legătura cauzală dintre ei, a devenit activă și, prin această conexiune, fata a revenit în sânul aceleiași familii. Când ea a atins aceeași vârstă ca atunci când s-a petrecut acel incident în viața anterioară, afecțiunea puternică pentru iubitul ei și suferința ei ulterioară au ieșit la iveală și ea s-a îmbolnăvit.

Pentru a face să-i dispară deprimarea, era necesar ca doamna Y. să o detașeze de emoțiile acumulate în subconștient. Domnișoara Y. trebuia să recunoască că sursa problemelor era înrădăcinată profund în mintea ei și că avea legătură cu o altă viață. Am sfătuit-o să se roage zilnic la Dumnezeu pentru ajutor în obținerea detașării necesare și pentru a putea confirma detaliile cazului văzute de mine, așa încât ideea reîncarnării să fie acceptată mai întâi la nivel rațional.

Când le-am relatat, prima dată, domnișoarei Y. și mamei sale, cele văzute de mine, ele au fost foarte surprinse deoarece, într-adevăr, linia maternă a familiei a provenit din Suwa. Ele știau de templul K. deoarece a fost templul familiei timp de generații. Unchiul fetei, în special, a fost atras de acel templu și a făcut pelerinaje la el. Ele știau, de asemenea, că eu nu cunoșteam nici una din aceste informații înainte de

consultație. Totuși, ele nu auziseră niciodată de Hachirouemon Nakanose. Am sugerat să meargă la Suwa și să caute dovezi ale existenței sale.

Ele s-au deplasat curând, într-acolo și și-au început investigațiile căutând numele Nakanose în cartea locală de telefoane. Nu era prezent. Atunci au făcut o vizită preotului din templul K., un preot care se apropia de vârsta de 80 de ani. Ele l-au întrebat dacă mormântul cuiva pe nume Hachirouemon Nakanose era localizat în interiorul templului. El a răspuns afirmativ, mormântul lui Nakanose a fost acolo până cu puțin timp în urmă. El i-a cunoscut și pe descendenții lui Nakanose, o familie de vânzători de pește cunoscută acum sub numele de Nakagawa, care s-au mutat din Suwa în alt oraș. Ei au cerut permisiunea să mure și mormântul, și așa au și făcut. Preotul a continuat, spunându-i doamnei Y. și fiicei sale că într-un colț al templului încă mai era un altar dedicat lui Kiyomasa Kato. Acesta a fost construit cu sute de ani în urmă ca o contribuție a lui Hachirouemon Nakanose. Domnișoara Y. și mama sa au fost încântate de faptul că această căutare a lor a avut rezultatul scontat.

În vara următoare, ele s-au reîntors la Suwa pentru a vedea dacă puteau găsi templul unde amândouă îl veneraseră pe Amida Buddha. Ele au găsit un om care cunoștea bine locurile locale și care le-a dat o listă de opt posibilități - vechi temple unde Amida ar fi putut fi venerat. Ele mi-au adus mie această listă. Privind-o cu atenție preț de câteva momente, am realizat că templul S., unul din cele opt, era templul pe care ele îl căutau.

În vara anului următor, al treilea de la consultația în legătură cu Nakanose, ele s-au reîntors la Suwa și, cu ajutorul unei hărți detaliate, au găsit templul S.. S-a descoperit că era o pagodă foarte veche situată aproape de templul K.. Amida Buddha era încă adorat acolo. Amândouă au avut un

sentiment intens de familiaritate și au simțit legătura spirituală profundă, cu templul.

Pe drumul de întoarcere din templul S., ele au mers la biblioteca municipală pentru a consulta arhivele istorice ale provinciei. Au găsit numele Nakanose Hachirouemon într-o fișă din evul mediu. Acesta era urmat de o scurtă descriere: „Templul K., membru al suitei lui Kiyomasa Kato (1562 - 1611)”. Astfel au descoperit dovada istorică a faptului că Hachirouemon Nakanose a existat, efectiv, cu 350 de ani în urmă.

În timpul acestei perioade de trei ani, pe măsură ce domnișoara Y. și-a continuat cu sârguință rugăciunile zilnice și a reușit să se detașeze de situația trecută, depresia, treptat, s-a volatilizat. Ea își conduce acum, cu succes, propria galerie de artă din Tokyo.

Karma

Aspectul pe care doresc să-l ilustrez în acest exemplu este faptul că boala și situația familială a domnișoarei Y. sunt direct legate de viața ei anterioară. Ea nu este o ființă izolată, limitată la lumea prezentă. Nimeni dintre noi nu este astfel. Așa cum multe religii au propovăduit de-a lungul timpului, noi, ființele umane, avem o existență care este mult mai profundă și mai vastă decât ceea ce se manifestă în această dimensiune. Nucleul sinelui, sufletul, este precum o cusătură în care o parte a materialului reprezintă viața și cealaltă, moartea. Așa cum cusătura trece dintr-o parte în alta a materialului, la fel și sufletul continuă să existe dintr-o viață în alta.

Sinele este un fenomen continuu, guvernat de legile cauzei și efectului, legile karmei. Fiecare acțiune determină

o reacțiune. Atât circumstanțele pozitive, cât și cele negative, sunt cauzate de karmă, tot astfel și caracteristicile generale ale personalității. Legile karmice, atunci când sunt înțelese, explică, de pildă, cum un copil nevinovat se poate dezvolta, pe neașteptate, într-un adult foarte violent. Legile karmice ne ajută să înțelegem de ce o ființă minunată nu cunoaște decât suferința, sau de ce o persoană cu un caracter pervers reușește să aibă succes. Noi ne așteptăm ca acțiunile bune în această viață să producă rezultate bune. Când lucrurile nu se întâmplă așa, trebuie să căutăm motivul în multele și complicatele procese care generează istoria unui individ.

Deși karma controlează fiecare aspect al vieții, este important să realizăm că oricine își poate schimba karma și poate influența modul în care trecutul se manifestă aici și acum. Scopul unei consultații spirituale este, de fapt, acela de-a învăța persoana în cauză care sunt modalitățile necesare dizolvării karmei specifice și care ia forma actualelor probleme.

Am ajuns, cu timpul, să fiu încredințat că motivul pentru care ne naștem aici, pe pământ, este de-a lucra la disoluția diferitelor forme de karmă ce ne leagă de această dimensiune, pentru a putea avansa până la un punct care să ne permită să o transcendem complet.

Fiecare individ se naște într-o rețea de influențe karmice întinse. Fiecare este, mai mult sau mai puțin, influențat de cel puțin cinci categorii de karmă: personală (individuală), familială, locală, națională și globală. Voi explica ce sunt acestea și modul cum ele interacționează. Vom vedea, de asemenea, că felul în care karma se manifestă este influențată de felul în care ființa își trăiește viața. Nu este predeterminat ca o anumită acțiune realizată într-o viață trecută să poarte în mod necesar - să spunem - o sută de fructe karmice în această viață. Nu este atât de simplu. Depinzând de starea

prezentă a conștiinței unei persoane, de stilul de viață și de nivelul ei de credință, o acțiune trecută se poate manifesta ca un singur fruct sau ca o sută, sau ca o mie, sau ca nici unul.

Instrucțiunile date într-o consultație spirituală ajută la ușurarea severității manifestării karmice, sau la dizolvarea completă a unei anumite karme. Aceste instrucțiuni recomandă, de obicei, practicile care trebuie urmate în trei domenii: modificarea comportamentului, rugăciune și meditație.

Instrucțiunile și exercițiile practice date sunt deseori dificile, deoarece ele au de-a face cu dizolvarea directă a karmei. Și fiecare persoană trebuie să-și dizolve karma pe care a creat-o prin el însuși. O persoană este complet responsabilă de propria sa karmă. Nu există scurtături. Un învățător poate ajuta o persoană să ajungă din punctul A în punctul B, dar nu poate face el călătoria în locul discipolului. Învățătorii nu își poartă în spate discipolii de la început până la sfârșit. Ei pot arăta direcția de mers, pot indica calea cea mai ușoară și pot da o mână de ajutor atunci când discipolul este epuizat, dar individul trebuie să facă, efectiv, această călătorie prin propriile-i puteri.

Călătoria de care vorbim este una care duce persoana într-un punct unde, prin detașare și dizolvare, aceasta este capabilă să-și transească karma, trăind în același timp în lumea karmei. Acest scop este un mare pas înainte către starea de iluminare.

Găsesc că lumea în care trăim este un loc profund miraculos. Mă aflu sub continua fascinație a faptului că totul din această lume apare din nimic. Și cred că fiecare existență, chiar și o existență care apare negativă sau rea, trebuie să fie prețuită. În călătoria valurilor prin ocean, noi observăm o trecere continuă de la adâncituri la culmi. Noi nu numim culmea bine și adâncitura rău, ci recunoaștem faptul că, dacă

lucrurile joase, sau adânciturile, nu ar exista ca baze, locurile înalte sau culmile nu ar exista nici ele. Vârful unui munte nu ar putea exista fără baza sa. Întregul este compus din părțile sale. Când cineva ajunge să înțeleagă karma așa cum este ea, realizează interconexiunea inerentă a tuturor ființelor. Existând încă, în această lume, cineva poate experimenta simultan existența realității superioare.

Încă o dată, eu cred că scopul vieții este de a dizolva karma, toate tipurile de karmă. Cineva nu este doar responsabil de propria sa karmă personală, ci și de karma națională și globală. Putem asemui totalitatea existenței cu un râu care curge către lumea iluminării. Râul trece prin munți, prin chei înguste și cascade. Să spunem că fiecare picătură de apă din râu este o ființă umană individuală. Râul poate să curgă liber atât timp cât fiecare picătură este pură. Pe măsură ce indivizii își dizolvă și își purifică propriile karme, karma națională și cea globală se vor dizolva în mod natural. Absolutul s-a manifestat pe pământ în multe forme sfinte de-a lungul istoriei pentru a ne învăța cum să facem acest lucru. Cred, de exemplu, că Tamamitsu lucrează prin templul nostru pentru a ajuta sistemul solar în mișcarea sa spre perfecțiune. Și există manifestări similare ce au loc pe tot cuprinsul lumii.

În acest vast agregat, există ființe umane individuale. Fiecare ființă umană are o importanță și o datorie intrinsecă față de această existență. Suma totală a părților este ceea ce pune lumea noastră în mișcare. Așadar, dacă fiecare parte nu este purificată, întregul nu poate deveni pur. Când chiar și o ființă umană nesemnificativă moare, întregul univers viu este afectat. Fiecare persoană conține în ea însăși condensarea puterii divine și posibilități nelimitate. Când toată lumea va fi capabilă să realizeze acest potențial, vom ajunge la punctul terminus al timpului, unde toți vom deveni una cu Dumnezeu.

Este dorința mea sinceră ca informațiile conținute în paginile următoare să vă ajute să vă înțelegeți propria dumneavoastră karmă și modul eficace în care o puteți dizolva.

CAPITOLUL I

Karma individuală: Viața și moartea

Cele trei dimensiuni

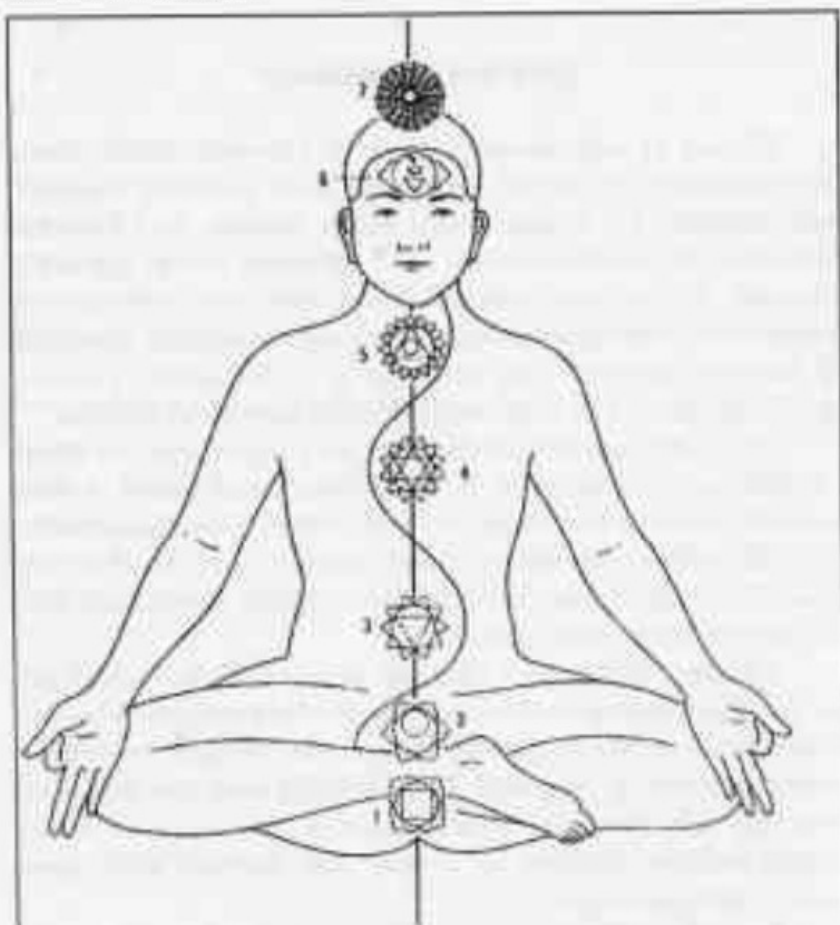
Karma și reîncarnarea oricărei existențe individuale funcționează în cadrul structurii unei realități multidimensionale. Ca oameni, sau ființe umane, noi existăm simultan în trei dimensiuni ale existenței: fizică, astrală și causală. Acestea sunt cele trei dimensiuni ale existenței care compun în mod direct lumea. De-a lungul timpului, corpurile și sufletele noastre s-au încarnat în și din aceste planuri, printr-un proces pe care noi îl numim naștere și moarte.

Un spirit manifestat (o ființă de pe pământ), ca ființă umană, are trei corpuri: un corp fizic, unul astral și unul causal. Un spirit manifestat (sau care trăiește) în dimensiunea astrală ca ființă astrală, are două corpuri: unul astral și unul causal. Un spirit manifestat în dimensiunea causală are doar un singur corp: unul causal.

Cât timp existăm pe pământ, noi posedăm o minte sau o conștiință corespunzătoare fiecăruia din aceste trei corpuri. Complexul minte-corp este format din strânsa interconexiune a minții și corpului. Lumea fizică este cea mai mică din cele trei lumi, iar lumea causală este cea mai mare, extinzându-se dincolo de corpul fizic într-un oval care-l înconjoară pe acesta.

Fiecare sistem minte-corp conține în el șapte centre energetice pentru controlarea energiei vitale și un sistem de canale energetice. Aceste canale sunt cunoscute în sanscrită sub numele de nadis, iar centrii ce îi controlează se numesc

chakras. Chakras-urile sunt, de asemenea, centre de schimb între dimensiunile învecinate. Pe pagina următoare există o ilustrație a locului pe care-l ocupă fiecare chakra de-a lungul canalului central.

Legendă: (1) Chakra Muladhara (sau chakra rădăcină); (2) Chakra Svadhisthana (sau chakra sacrum-ului); (3) Chakra Manipura (sau chakra plexului solar); (4) Chakra Anahata (sau chakra inimii); (5) Chakra Vishuddhi (sau chakra gâtului); (6) Chakra Ajna (sau chakra dintre sprâncene); (7) Chakra Sahasrara (sau chakra coroanei).

Sistemul astral minte-corp este receptacolul tuturor dorințelor și emoțiilor și determină inconștient o mare parte a comportamentului nostru, atunci când existăm în cadrul limitelor umane normale. Atât corpul fizic, cât și cel astral sunt caracterizate de dualitate, de calitățile de atracție și repulsie, pozitiv și negativ. Corpul fizic susține el însuși, prin intermediul atracției și ingerării aerului, a hranei - toate elementele care îl hrănesc și îl susțin. Când funcționează într-un mod sănătos, corpul respinge toate substanțele care sunt dăunătoare sau ce nu îi sunt necesare întreținerii sale, menținând o legătură de echilibru cu mediul exterior. Când acest echilibru este rupt, apar boala și situațiile anormale. În mod asemănător, corpul astral atrage ceea ce dorește și respinge ceea ce nu dorește.

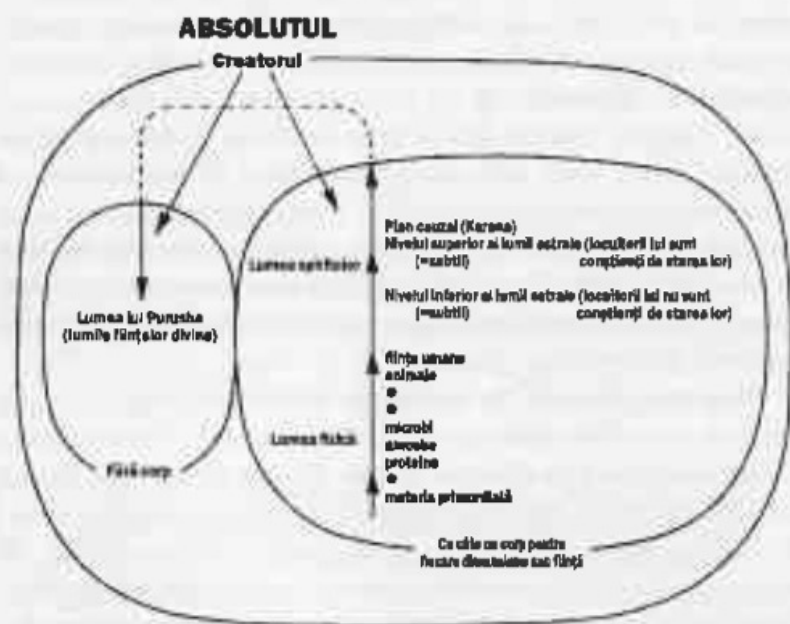
Corpul causal este identic cu conceptul creștin de spirit (așa cum corpul astral corespunde noțiunii de suflet), în sensul că este cea mai înaltă parte a ființei noastre, partea cea mai apropiată de Dumnezeu. În momentul creației, individul se diferențiază de Unic și atunci se naște corpul causal. Corpul causal este partea cea mai intim legată de Absolut; astfel, este dincolo de dualitate. În consecință, el nu este nici masculin nici feminin. Toate elementele necesare existenței se combină aici într-un echilibru perfect al unei pure energii a vieții. Nevoia de a realiza această parte a noastră și de a recăștiga identitatea spirituală cu Absolutul imprimă impulsul de-a evolua spiritual.

Deși este dincolo de distincția dualității, corpul causal este încă o entitate individualizată, în sensul că are puterea de a se manifesta în diverse forme. Forma fizică este forma cea mai grosieră, forma astrală fiind forma sa subtilă. Când ne naștem, noi suntem conștienți doar în tărâmul fizic. Pe măsură ce conștiința noastră evoluează, noi devenim, gradat, conștienți de existența tărâmului astral, preluând controlul

și asupra acestuia. Atunci când devenim total conștienți de dimensiunile ascendente ale ființei, noi pătrundem, în cele din urmă, în conștiința corpului causal. Aceasta este placa turnantă de unde poate avea loc reunirea totală cu Absolutul, stadiul conștiinței nediferențiate.

Cele trei dimensiuni în care noi existăm ca indivizi sunt o parte a unei realități mult mai mari. Dincolo de dimensiunea causală există diferite dimensiuni ale Ființei Divine, Dumnezeu. Și fiecare această dimensiune este subordonată Absolutului, al cărui aspect creator dă naștere tuturor formelor și dimensiunilor realității așa cum se reprezintă în această diagramă.

Înainte de-a discuta pe larg, felul în care lumea fizică este legată de celelalte dimensiuni, să examinăm caracteristicile lor mai în detaliu.

Dimensiunea astrală: Astralul inferior și astralul superior

Dimensiunea astrală este cealaltă parte a vieții; este locul unde majoritatea oamenilor există după ce mor. Dimensiunea astrală are două dimensiuni, cea inferioară și cea superioară. Astralul inferior este asemănător noțiunilor populare de iad și purgatoriu. Astralul superior corespunde ideii generale de rai sau paradis.

Principiul ce controlează dimensiunea astrală este mintea, așa cum pe pământ materia este principiul de control. Lumea astrală este o lume a ideilor. La modul esențial, acest lucru înseamnă că în dimensiunea astrală gândul creează realitatea. Mentea are un efect direct asupra mediului extern - obții ceea ce vrei. Ființele astrale posedă un corp, dar el este mult mai elastic decât cochiliile rigide pe care le purtăm încoace și încolo aici, pe pământ. Altminteri, ființele umane se aseamănă destul de bine cu persoanele care-au fost în timpul vieții terestre.

Pe măsură ce conștiința ființei evoluează, ea este capabilă să vadă dimensiunea astrală și să comunice direct cu cei care trăiesc în ea.

Diferența principală între astralul inferior și cel superior este că astralul inferior este locuit de ființe care proiectează o negativitate încăpățânată și atașament emoțional, în timp ce astralul superior este populat de ființe (suflete) mai armonioase, care proiectează o atitudine pozitivă.

Astralul inferior

Tărâmul astralului inferior se aseamănă, întrucâtva, unei stări de vis pământene. Este ca un coșmar care se repetă neconținut și care depășește puterea minții conștiente de a-i pune capăt. În dimensiunea astrală inferioară, ființele

trăiesc coșmarul fără a se putea trezi - ele nu mai dispun de puterea conștiinței sau a rațiunii din planul fizic, pentru a se separa de emoțiile generate de vis.

Spiritele din astralul inferior sunt prinse în stări emoționale intense. Cu cât mai negativă este starea minții astrale, cu atât mai grea este suferința. Gradul de atașament al spiritelor, fie el de durere, de mânie, de ură, de disperare, de pasiune fizică sau de orice altceva, le ține prizoniere. Acest atașament poate dura mulți ani până să se epuizeze, și în tot acest timp, gândurile negative ale respectivului suflet continuă să-i afecteze existența și mediul astral din imediata apropiere.

Cunosc un bărbat, să spunem Dl. S., al cărui tată a murit de cancer la plămâni. În timpul ședințelor mele cu Dl. S., am putut să-i întâlnesc tatăl, care există în prezent în dimensiunea astrală inferioară. El suferă teribil de dureri de plămâni, deși nu îi mai are. El încă își mai direcționează mintea către durerea pe care a suferit-o pe pământ, și acea minte îi provoacă, acum, o suferință reînnoită. El este prins în această stare de lucruri și nu se poate deplasa în dimensiunea astrală superioară. Aceasta este una din condițiile obișnuite ale celor aflați în astralul inferior.

Astralul superior

Dimensiunea astrală superioară se aseamănă, și ea, cu lumea viselor de pe pământ. Ea este o lume a conceptului, un tărâm în care gândurile efectuează schimbări reale în sufletul care gândește și în mediul înconjurător. Este o lume unde este posibil ca cineva, dacă este mulțumit, să rămână în acea stare o perioadă de timp foarte lungă.

Iată un asemenea exemplu. Templul și Institutul nostru se găsesc pe o fâșie de teren de la marginea unui parc minunat din Tokyo. După ce am cumpărat terenul, am simțit prezența

unui suflet foarte bătrân exercitând o influență protectoare asupra proprietății. La o examinare mai atentă, am realizat că sufletul aparținea unui șef de trib puternic, care a trăit aici în urmă cu 3500 de ani. În timpul scurs de la moartea sa, el s-a aflat permanent în astralul superior. Din acel moment, i-am dedicat un mic altar pentru a asigura protecția terenului și pentru a-l venera sub numele de Jinushi Okami.

Acest șef de trib și oamenii săi continuă să trăiască în trecutul îndepărtat. Lumea lor este în mare parte ca o pădure virgină. Căinii sălbatici sunt liberi. Oamenii trăiesc în case mici, își fac propriile lor oale de lut și locuiesc în structuri de tip neolitic. Șeful acestui trib încă duce o viață de lux, răsfățat de multele sale soții. Și toate acestea se petrec în dimensiunea astrală, în același timp și în același loc în care noi ne trăim viețile moderne din dimensiunea fizică. Am reușit să iau contact cu această entitate și el a ajuns să-și facă o idee asupra modului în care lumea s-a schimbat între timp, dar este fericit cu vechiul său mod de trai și nu dorește să schimbe nimic.

El este doar un exemplu de cineva care este satisfăcut să existe într-o dimensiune unde gândurile creează realitatea. Oamenii în situații asemănătoare pot alege să viețuiască astfel, timp de sute, sau chiar mii de ani. La urma urmei, în nașterea dimensiunii, oamenii nu trebuie să sufere de pe urma dorințelor fizice - în mod clar, este o stare de existență mai puțin problematică. Dar, în paralel cu spiritul astral inferior care este blocat în emoția negativă și nu poate merge mai departe, oamenii care se simt confortabil în dimensiunile astrale superioare nu evoluează deloc. Aceștia sunt atât de complet absorbiți de propriile lor stări subiective, încât sunt blocați, bătând pasul pe loc. Ei nu se apropie deloc de Iluminare.

Totuși, marea majoritate a oamenilor revin pe acest

pământ de îndată ce au o șansă. Acest lucru nu înseamnă că ei simt în mod necesar că această lume este mai bună decât locul unde erau, ci este dovada marelui atașament față de realitatea fizică. Foarte rar poți găsi pe cineva care crede cu adevărat: „Am venit aici de mai multe ori decât suficient și nu voi mai reveni”. Și chiar dacă ei spun asta, de obicei sfârșesc prin a reveni, oricum. Majoritatea oamenilor renasc în intervalul de 100 de ani de la ultimul lor deces.

Nașterea

Procesul nașterii unei ființe umane este destul de complicat și este controlat de multe reguli. De exemplu, este mai dificil să te naști aici, din tăramurile astrale inferioare, decât din astralul superior.

În astralul inferior al lumii spirituale există o mulțime de ființe care doresc să se nască în acest plan. Totuși, nu este posibil pentru toți să realizeze acest lucru. Există un proces specific de scanare, un set de condiții care trebuie satisfăcute înainte ca unei ființe să-i fie permis să reintre în lumea noastră. Deși menținut și controlat de karmă, procesul de scanare este un mecanism divin menit să ne protejeze aici, pe pământ, de elementele mai negative ale existenței. Ființele astrale inferioare care sunt respinse de acest proces sunt lăsate fără altă posibilitate decât aceea de a-și continua evoluția în astralul inferior, oricât de anevoioasă ar fi ea, parcurgând milimetru cu milimetru drumul care să-i apropie de adevărata trezire.

Un gen de spirit aparținând astralului inferior, pe care eu îl întâlnesc frecvent, este ceea ce numesc „spirite fetale” - ființe care au fost avortate și care populează tăramul astral inferior. Spiritele fetale arată destul de bizar - ele sunt pline

de zbârcituri, au ochii mari, rotunzi, și emit o strălucire stranie. Multe femei care au avortat un copil poartă cu ele un sentiment profund, de vinovăție. În anumite cazuri, totuși, acest sentiment de vinovăție nu este justificat. Am ajuns la această concluzie examinând îndeaproape spiritele fetale. Indivizii care au karma de a deveni spirite fetale tind să fie extrem de egoiști. Ei tind să fie tipul de oameni care ar face totul să-și promoveze propriul lor interes egoist, chiar omorând pentru a obține ceea ce vor. Astfel, lumea noastră este mai bună dacă acest tip de oameni nu se nasc în ea. Vreau să fie clar că, dacă punctez acest fapt, nu înseamnă că susțin practica avorturilor, ci doresc să arăt că Absolutul, în înțelepciunea sa infinită, a creat mecanisme complicate care ne protejează de cele mai periculoase elemente ale existenței și că, uneori, avortul servește acestui scop.

Mecanismele care reglează procesul nașterii pe pământ sunt mult mai profunde decât cele care controlează karma individuală. Acestea sunt principii care controlează și mențin echilibrul delicat între tăramul fizic și cel astral și sunt principii karmice atât de restricție, cât și de armonie. În principal, aceste principii acționează ca o limitare privitor la cine se poate naște aici. Faptul că sunteți în viață demonstrează că ați satisfăcut cerințele de bază.

Din nou, majoritatea indivizilor cărora nu li se permite să părăsească tăramul astral inferior sunt extrem de negativi. Această negativitate este cauzată de un atașament extrem și de o încăpățănare pe care noi, aici pe pământ, le atribuim „răului”. Conform principiului care spune că gândul produce realitatea, aceste ființe astrale inferioare creează o stare de a fi care, luată în ansamblu, se potrivește cu noțiunea comună de iad. În mod natural, ființele care există în aceste locuri doresc să scape de acolo cât mai repede posibil: ei văd nașterea pe pământ ca pe o posibilitate de-a evada. Folosind

puterea acestei dorințe coplesitoare, o ființă poate, uneori, să-și forțeze drumul către rețeaua de siguranță și să fie concepută în plan fizic, dar o asemenea concepție rareori ajunge să se concretizeze în naștere efectivă. De obicei, ființele sunt avortate premeditat sau spontan și sunt trimise înapoi în tărâmul astral inferior de unde au venit. Ele pot repeta acest proces de câteva ori. Ocazional, dorința de-a fi născut poate fi atât de intensă, încât ființa reușește să se strecoare prin mecanismul restrictiv și să obțină nașterea. Aceste ființe se pot naște deformate, ca rezultat al modulilor nefiresc de-a pătrunde în planul fizic.

Din fericire, majoritatea copiilor se nasc ca mici omuleți sănătoși. Iar ei vin cu un pachet karmic complet.

Mulți părinți se miră de faptul că odraslele lor, deși le seamănă din punct de vedere fizic, au personalități uluitoare de diferite. În japoneză noi avem proverbul: „Broaștele nasc broaște”. În engleză se spune: „Așa tată, așa fiu”. De asemenea, noi avem proverbul: „Vulturii poartă ulii în ei”. Sau, în engleză: „Găinile negre fac ouă albe”. Aceste proverbe aparent contradictorii, sunt toate adevărate.

Lucrez mult cu computerele. Mă fascinează faptul că o mică schimbare în program poate produce un rezultat complet diferit. La fel și creditatea depinde de un program, de legătura dintre un anumit număr de gene. Dacă una din gene este deteriorată, sau dacă ordinea alinierii se schimbă, copilul rezultat moștenește schimbările. Există multe moduri în care apar asemenea schimbări și, deși tiparul general este același, o mică schimbare poate produce diferențe extraordinare între doi indivizi. Deși există o explicație medicală clară cu privire la situația în care o pereche de părinți dă naștere unor copii atât de diferiți, această explicație nu clarifică deloc modul în care apar aceste schimbări minore în lanțul de gene. Eu cred că ele apar ca răspuns la bagajul

karmic al individului.

Dacă cineva poate observa anumite trăsături distinctive la copiii acelorași părinți, aceste diferențe, în schimb, devin din ce în ce mai mari dacă respectiva persoană privește, să spunem, la copiii dintr-o clasă primară. Talentele și defectele fiecărui copil sunt evidente în acest stadiu. Copiii încă nu au acumulat suficientă cunoaștere despre această lume și există, mai curând, ca material brut. Multe din caracteristicile pe care le posedă un copil reprezintă o continuare a naturii sale unice dintr-o încarnare precedentă.

Împ de câțiva ani după naștere, copilul are amintiri despre dimensiunea astrală pe care de-abia a lăsat-o în urmă. Calitatea acestor amintiri este asemănătoare cu cea pe care un adult o poate experimenta atunci când se trezește dintr-un vis și este impregnat cu cele trăite, dar nu își poate reaminti detaliile. Memoria astrală pe care o posedă un copil este una din cauzele sincerității și naivității lui. Copiii tocmai au venit dintr-un loc unde dorința și vizualizarea creează realitatea. Poate fi foarte dificil pentru copii să accepte faptul că ei nu mai pot să-și transforme instantaneu dorințele în realitate. Ei trebuie să învețe că în această lume sunt dotați cu un corp fizic și că acesta le restricționează exercitarea voinței lor personale. Unii copii devin foarte deprimați atunci când sunt nevoiți să realizeze că sunt blocați în propria lor carapace strâmtă.

În ultima vreme, în presa japoneză, la rubricile dedicate evenimentelor domestice sunt consemnate o mulțime de cazuri de copii cu fobii severe și cu alte stări psihopatologice cum ar fi autismul. Aceste probleme cauzează în mod evident suferință, nu numai pentru copil, ci pentru întreaga familie. În continuare, prezentăm povestea unui asemenea caz.

Niste părinți din Kamakura au venit să mă vadă. Fiul lor suferea teribil de fobia școlii, printre multe alte frici și

probleme comportamentale. Părinții nu au fost capabili să înțeleagă sursa sau cauza suferinței fiului lor și erau extrem de îngrijorați. Familia însăși este una veche și bogată, iar fiul este singurul băiat într-o familie de fete. Părinții au recunoscut că își răsfăț copiii, dar nu considerau că acest fapt era de-ajuns pentru a genera problemele atât de serioase ale băiatului.

Am realizat o consultație spirituală cu privire la cauza acestor probleme, și am descoperit că copilul fusese, odinioară, un comandant din puternicul clan Heike. Acest lucru se petrecea în secolul al XII-lea, când clanul Heike a fost atacat de clanul Genji. Clanul Genji avea un lider puternic pe nume Yoritomo, care, prin diverse manevre, a reușit să-și stabilească șogunatul în Kamakura și să instituie perioada Kamakura (1185 - 1333).

Copilul a fost supraveghetorul întregii regiuni Kanto pentru clanul Heike, o persoană foarte importantă. Yoritomo dorea zona Kanto și a încercat să o ia cu forța. La un moment dat, Heike l-a învins pe Yoritomo într-un loc numit Ishibashiyama, dar, în final, Yoritomo și-a refăcut forțele și a cucerit întreaga zonă. Mai multe sute de războinici ai lui Heike au încercat să fugă din Kamakura pe mare, până într-un oraș din peninsula Izu numit Usami. Când au ajuns acolo, armata lui Yoritomo era de mult pregătită și îi aștepta. Ea a capturat toți războinicii lui Heike și i-a omorât acolo, pe plajă, unul câte unul.

Băiatul din povestirea noastră era unul dintre cei care fuseseră omorâți. Când i-am vorbit mai târziu mamei sale, am întrebat-o dacă fiul ei a manifestat vreun sentiment negativ referitor la zona Usami. Șocată, ea a răspuns că da și că aceasta era o altă sursă de conflict. Familia este proprietara unei case de vacanță chiar în orașul Usami, și, deși ceilalți copii le place să meargă acolo, băiatul era de

neînduplecat în refuzul său de a ajunge în acel loc. Acest lucru l-a uimit complet pe părinții săi. Ea mi-a spus, de asemenea, că ei sunt descendenții direcți ai familiei Heike, un aspect pe care nu îl știam când am început căutarea. (De fapt, eu rareori cunosc detalii despre o persoană, atunci când vine la mine să mă consulte pentru prima oară. Majoritatea oamenilor sunt, la început, destul de sceptici relativ la această consultație spirituală și vor să mă testeze puțin, așa că rareori îmi oferă informații. Acest lucru este minunat, căci o asemenea cunoaștere anterioară este irelevantă pentru eficiența consultației. Dacă însă cineva îmi opune, mental, o rezistență puternică, eu pot vedea un nor gros în jurul persoanei respective. În asemenea cazuri îi comunic acelei persoane că nu simt că este destul de serioasă cu privire la consultație și că, pe moment, ar trebui să renunțăm. Dacă o persoană nu vine la mine cu deschidere și onestitate, nu mă pot conecta în mod eficace cu ființa ei.)

Putem acum înțelege de ce suferința copilului era atât de adâncă. El murise într-o stare de teroare absolută, după ce văzuse sute de camarazi de-ai săi aliniați pe plajă și decapitați. Printre emoțiile blocate în subconștient se găseau atât atașamentul intens față de viața pe care o dusesese în acea perioadă, cât și oroarea de nedescris a morții sale. Când o ființă intră în dimensiunea astrală cu un asemenea atașament și cu o asemenea teroare, sufletul continuă să experimenteze această suferință. Astfel, copilul încă mai suferea și manifesta această suferință sub forma unei aversiuni puternice față de Usami, locul casei de vacanță, suferind totodată de fobii și probleme comportamentale în casa sa din Kamakura. Usami era locul unde el și-a pierdut viața, în încarnarea precedentă, iar Kamakura era capitala foștilor săi inamici care au ieșit victorioși.

Moartea

Sentimentele, emoțiile și gândurile care alcătuiesc inconștientul („manas” în sanscrită) sunt mințile pe care le luăm cu noi în dimensiunea astrală, după ce murim. Senzațiile și emoțiile pe care le experimentează o ființă sub numele de „moarte” sunt factori-cheie în determinarea tipului de existență pe care îl va duce respectiva persoană în cealaltă lume. Este important să fim fermi în fața morții, pentru a observa cu detașare momentul în care vechea noastră identitate este abandonată. Dacă o ființă moare într-o stare de atașament puternic, ea este susceptibilă să sfârșească într-un tărâm astral inferior. Oamenii care mor într-o stare de teroare abjectă se găsesc adesea în această situație. Mai mult, conținutul mental din clipa morții poate reapărea, într-o formă amplificată, în momentul renașterii ei în această lume, așa cum a fost cazul copilului din povestirea anterioară.

Totuși, moartea nu implică, neapărat, suferința.

Mama mea naturală, Seiko-sensei, și eu mine, dormeam de o parte și de cealaltă a lui Odaisama în noaptea în care ea a murit. Odaisama nu mi s-a revelat în visele mele în acea noapte, dar prețuiesc foarte mult prima viziune clară pe care am avut-o cu ea după moartea sa.

Viziunea a avut loc după funeralii, imediat după incinerare. Odaisama mi-a apărut purtând chimonoul cu 12 straturi cu care am văzut-o îmbrăcată ultima oară, și cu o mulțumire divină, a spus: „Corpul meu a fost transformat în cenușă, dar ființa mea trăiește. Eu sunt acum cu Dumnezeu”.

Timp de circa o lună după viziune, Odaisama îmi apărea întinsă la orizontală, ca și cum s-ar fi odihnit.

De atunci și până astăzi, ea îmi apare de multe ori arătând ca la 20 sau 30 de ani și la fel de plină de energie

cum era în perioada activă a vieții ei, atunci când călătorea în toată Japonia realizându-și practicile spirituale. De la moartea sa, ea pare să fi atins o înțelegere și mai cuprinzătoare a acestei lumi și adesea îi aud vocea în inimă sau în creștetul capului, atunci când realizez o consultație spirituală cu privire la o problemă cu totul și cu totul dificilă.

Este minunat atunci când cineva poate intra într-un tărâm divin atât de repede cum a făcut-o Odaisama. Pentru majoritatea ființelor umane, totuși, moartea nu este atât de ușoară.

Membrii templului nostru deseori vin să-mi ceară ajutorul atunci când unul din membrii familiilor lor moare. Eu intru în meditație în fața altarului și am, de obicei, o viziune clară a persoanei muribunde. Dacă situația a intrat în stadiul critic, dacă pulsul persoanei s-a oprit, sau dacă febra este extrem de mare, sufletul apare plutind deasupra corpului. Câteodată, cu o concentrare extraordinară a energiei, sunt capabil să ajut ființa să se reîntoarcă în corp.

Totuși, în majoritatea cazurilor, persoana și-a atins durata karmică determinată a vieții și moare. Dacă persoana nu a atins sfârșitul perioadei sale de viață, indiferent de cât de bolnavă pare să fie, ea se va recupera definitiv și va trăi până în momentul destinat morții sale. Când cineva moare, ceea ce pot eu să fac și ce pot să facă cei dragi care rămân în viață, este să ajute sufletul să treacă, cât mai ușor posibil, în tărâmurile astrale superioare.

Așa cum majoritatea spiritelor nu sunt conștiente în timpul vieții, ele nu sunt, de asemenea, conștiente de ceea ce se petrece în procesul morții. Voi detalia mai târziu mecanismul morții, deocamdată este suficient să spun că majoritatea oamenilor nu capătă imediat conștiința faptului că sunt „morți”, chiar după ce sufletul lor a părăsit corpul fizic. Spiritul continuă să conțină și să se hrănească cu o

anumită cantitate de energie pe care o ia din dimensiunea materială și continuă să se direcționeze către acest plan. Această energie se disipează într-o săptămână sau două, apoi apare o perioadă dificilă.

Deseori, spiritul începe să sufere de senzații insuportabile de foame și sete. Aceasta, deoarece el încă se crede viu, în pofida faptului că nu reușește să dea de urmele vreunei substanțe fizice. Spiritul se poate trezi într-un fel de groapă întunecată și adâncă și nu își poate imagina unde este și ce face acolo. Am văzut această condiție dureroasă continuând pentru două sau trei săptămâni în unele cazuri, și una până la două luni în altele. Spiritul individual ajunge, în cele din urmă, să realizeze ceea ce s-a produs și să accepte realitatea propriei sale morți. Atunci, spiritul este gata să plece spre următorul loc determinat karmic pentru existența sa.

În timpul perioadei dificile, de dinainte ca sufletul să devină conștient de noua sa situație, este extraordinar de util dacă rudele și prietenii săi se roagă și fac ofrande pentru cel decedat. Ritualurile de priveghere au un scop real mai important decât acela de-a-i liniști pe cei rămași în viață. Ele ajută foarte mult ființa decedată să se trezească în noua realitate a condiției sale. Din acest motiv, mie îmi pare rău întotdeauna pentru cei care mor fără să aibă pe nimeni în jurul lor să-i privegheze, deoarece se pare că este în mod special dificil pentru acești oameni să se ridice în dimensiunile superioare. Oamenii care sunt omorâți într-o bătălie, sau într-un accident neașteptat, întâmpină mari dificultăți, deoarece ei tind să fie paralizați de teroarea care îi copleșește în momentul morții și nu sunt capabili să iasă din această teroare. Este deosebit de greu pentru aceste ființe să realizeze că sunt moarte. Rugăciunile neîncetate, în special cele făcute de oameni evoluți spiritual, pot fi de un mare ajutor în facilitarea trecerii în stadiul următor, a oricărui spirit în suferință.

Despre a exista ca ființă umană

Ca o consecință a muncii mele am ajuns să cred că existența ca ființă umană, în planul fizic, este o șansă extraordinară care trebuie pe deplin prețuită. Absolutul a creat această lume în interiorul regatului său universal, ca o zonă specifică unde evoluția conștiinței poate avea loc. Ființele care profită cel mai mult de această șansă și ajung într-o stare foarte evoluată pot trece după moarte în planul cauzal sau mai departe, în tărâmurile divine ale conștiinței pure; ele sunt libere să facă progrese spirituale rapide, pe aceste planuri, și să interacționeze la voiață cu planurile inferioare. O ființă cauzală apare fără corp unei ființe astrale - individul astral percepe individul cauzal ca pe o sferă luminoasă sau pe ca un halou strălucitor. Ființele cauzale deseori acționează ca îngeri păzitori pentru indivizii cu care au legături karmice, sau ca protectori pentru anumite zone sau comunități. Totuși, este aproape imposibil pentru spiritele din lumea astrală să treacă direct în dimensiunea cauzală. Pentru a realiza acest lucru, ei trebuie să atingă o stare de trezire a conștiinței și de eliberare de atașamentul față de gândurile și emoțiile lor, stare care este dificil de realizat în dimensiunea astrală din cauza structurii proprii acestei dimensiuni. Deoarece este o dimensiune guvernată de emoție și gândire, nu există forță suficientă pentru a separa ființa de atașamentul ei obsesiv față de aceste aspecte ale psihicului. Astralul este, mai curând, o realitate subiectivă, decât una obiectivă. Una în care mintea și materia sunt mai intim conectate decât aici, pe pământ, și unde este foarte dificil pentru conștiință să evolueze în mod semnificativ.

În acest fapt rezidă genialitatea planului fizic. Noi ne naștem, în mod necesar, cu corpuri fizice, iar realitatea fizică este pârghia ce ne dă posibilitatea să ne separăm de procesele

mentale. Pentru a da un exemplu simplu, să presupunem că vă uitați pe fereastră obsedat(ă) de iubitul / iubita dumneavoastră care v-a respins, sau de o promovare pe care nu ați primit-o. Indiferent cât de pierdut sunteți în gânduri, în cele din urmă vă va fi foame. Pe măsură ce foamea crește din ce în ce mai mult, ea vă determină să ieșiți temporar din obsesia dumneavoastră și să vă concentrați asupra acțiunilor fizice necesare pentru a îndeplini această dorință. În același mod, noi suntem capabili să ne folosim voința și raționamentul pentru a ne separa de atașamentele negative și de obiceiurile greșite, iar într-un final, să dizolvăm karma care ne leagă de acest loc.

Prin comparație cu materia lumii astrale, materia fizică, deși are o oarecare legătură cu mintea, are un mare grad de independență față de ea. Dacă vă concentrați asupra unei linguri ce este pe masă în fața dumneavoastră și îi comandați mental să se miște, sunt șanse ca ea să nu se miște. Dorința mentală de a învinge o boală poate să nu producă o vindecare instantanee. Atunci când dorim să controlăm materia lumii fizice trebuie mai întâi să o recunoaștem prin simțuri și apoi să acționăm asupra ei în mod fizic, folosindu-ne de corp sau de instrumente fizice. Deoarece puterea planului fizic este mult mai puternică decât cea din dimensiunea astrală, există mai multe șanse să ne eliberăm de atașamente prin acțiunea simțurilor noastre și prin activitate mentală și fizică. Este mai ușor ca o minte să ajungă să se cunoască pe sine și să crească spiritual în lumea fizică, decât în lumea astrală. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a făcut această lume pentru ca noi să ne facem creșterea spirituală mai ușoară decât este ea în lumea de dincolo.

Dacă citiți aceste rânduri, nu numai că aveți un mare noroc să fiți născuți în planul fizic, ci, mulțumită părinților dumneavoastră, v-ați născut ca ființă umană și nu ca un alt

membru al regatului vegetal sau animal.

Maimuțele pot fi perfect mulțumite că sunt maimuțe, dar ele nu au capacitățile mentale necesare pentru a ajunge la o completă conștiință de sine. Experimente de învățare cu cimpanzei, realizate în S.U.A., au demonstrat că animalele prezintă procese rudimentare de gândire. Ele pot fi învățate să apese o anumită combinație de butoane pentru a cere suc, sau pentru a cere ca o ființă pe care nu o agreează să fie scoasă din cameră. Acest lucru este folositor, în sensul că demonstrează că abilitatea de-a gândi și cea de-a verbaliza nu sunt, în mod necesar, corelate, dar nu demonstrează că maimuțele sunt capabile să-și controleze reacțiile emoționale.

Copiii prezintă un nivel de reacție mentală și emoțională, asemănător cu al maimuțelor. De fapt, principala diferență dintre copii și adulți, este că adulții sunt mai capabili să-și controleze reacțiile și expresia acestora. Dacă un adult întâlnește pe cineva pe care nu îl place, el trebuie să aibă abilitatea de a-și reprimă o reacție negativă nepoliticoasă și de a reflecta asupra sentimentelor sale. Din nefericire pentru societate, există și adulți a căror incapacitate de-a reflecta asupra propriilor lor emoții îi face să semene mai degrabă cu animalele, decât cu oamenii.

Să deplângem sărmana vacă. Înainte de inventarea mașinilor, vacile erau puse la jug și duse la arat timp de ore întregi. Pământul poate fi extrem de dur - de dimineată până seara, vacile târau după ele plugul, arând hectar după hectar. Iar recompensa finală pentru toată această muncă era de-a sfârși ca friptură pe masa cuiva. În comparație cu o asemenea viață, cea a unei ființe umane este foarte deosebită.

Natura dependentă a Eului

Karma este principalul rezultat al ignoranței spirituale a eului care crede, în mod greșit, că este o entitate independentă. Atât timp cât eul funcționează în această stare de ignoranță, el este prins într-un proces continuu al morții și reîncarnării în dimensiunile realității. Aceste dimensiuni sunt guvernate de legea cauzei și efectului.

Chiar la nivel fizic, noțiunea că suntem entități independente nu stă în picioare. Noi nu compunem singuri materia corpurilor noastre, ci avem nevoie de mijlocirea fizică a părinților noștri pentru a ne înfiriipa. Noi nu putem exista fără aer, apă, sau hrană. Copii fiind, depindem de grija afectuoasă a altor ființe, care ne iubesc. Abilitatea noastră de-a trăi ca membri ai societății umane, depinde de gradul nostru de elevare a conștiinței și de disciplina în aspectele morale. Din punct de vedere genetic, fizic și intelectual este clar că o persoană nu poate exista prin ea însăși, ci poate trăi doar depinzând de alți factori.

Dintr-un punct de vedere spiritual, non-fizic, existența fiecărei creaturi, în această lume, este total dependentă de lucrarea lui Dumnezeu. Ea este ceea ce creștinii numesc lucrarea Duhului Sfânt. Existența în lumea fizică este susținută prin dependența reciprocă de diferite tărâmuri spirituale. Și ca ființe umane, indiferent dacă suntem conștienți sau nu, trăim într-o legătură de dependență constantă, de dimensiunile astrale și cauzale.

Mintea fizică și corpul fizic depind reciproc unul de celălalt - noi putem funcționa ca ființe complete pe baza acestui fapt. Mințile și corpurile dimensiunilor astrale și cauzale sunt în același mod dependente, dar mințile au grade diferite de control asupra materiei corespunzătoare dimensiunilor lor.

Budismul spune că natura realității este „Sunya” sau Vidul. Acest vid se referă la faptul că nimic nu are o viață independentă, totul este interconectat. Distincția subiect-obiect nu există. Este imposibil pentru orice lucru, inclusiv pentru eu, să existe prin sine însuși.

Eul ignorant realizează orbește diferitele acțiuni necesare pentru a menține și perpetua propria-i existență. La nivel fizic, eul are nevoie, cel puțin, să obțină pentru sine hrană, adăpost și îmbrăcăminte. Eul dorește să aibă succes în această direcție pe cât posibil, fapt care se traduce printr-o dorință comună pentru statut material în cadrul societății, indiferent de forma economică pe care o îmbracă aceasta.

La modul intelectual, eul dorește să-și urmeze propriile sale interese. Conform caracterului individual, eul poate intra în domenii precum muzica, filozofia, știința, tehnologia, politica sau tot ceea ce îi satisface și îi dezvoltă mintea.

Oamenii, indiferent de nivelul de educație sau de profesia în care activează, lucrează cu toții în cadrul unei societăți, căutând satisfacția fizică și intelectuală necesară menținerii eului. O veche învățătură a budismului este că toată activitatea poate fi categorisită în trei grupuri: acțiuni ale corpului, acțiuni ale gurii, și acțiuni ale minții. Dacă, de exemplu, un om dorește să devină muzician deoarece îi place muzica, el are nevoie de trei tipuri de acțiune care să ducă la îndeplinirea țelului său. Dorința sa de-a deveni muzician este o opțiune a minții. El comunică această dorință altora pentru a găsi un profesor. Aceasta este o acțiune a gurii.

Apoi, el trebuie să practice cu instrumentul muzical ales, folosindu-și membrele. Aceasta este o acțiune a corpului.

Să presupunem că în urma acestor trei acțiuni, omul reușește să devină un bun muzician, atrage numeroase ovații, și găsește locul potrivit în societate și obține securitatea financiară. Eul său și-a satisfăcut nevoia spirituală de hrană, îmbrăcăminte și adăpost, ca și nevoia intelectuală de a-și îndeplini dorința de afirmare. În acest caz, totul pare să fi mers strună. Dar, în viață, lucrurile nu stau întotdeauna așa. Fiecare individ crește într-o rețea de varii elemente precum talentul înăscut, circumstanțele familiale, legăturile sociale, mediul social, diversele contexte politice, instabilitatea fenomenelor naturale, etc., și interacțiunile reciproce ale tuturor acestora. Aceste interacțiuni pot da naștere unor situații nefericite. Este posibil ca muzicianul nostru ipotetic să fi renunțat la educația muzicală la jumătatea drumului, din motive financiare, deși el era excepțional de talentat. Este posibil să fi fost nevoit să-și abandoneze studiile din cauza unui război, sau din cauza faptului că economia țării sale s-a prăbușit în urma unei calamități naturale. Într-un astfel de caz, profesia lui ar putea fi considerată superfluă. Dacă el nu s-a putut realiza ca muzician, ar putea suferi mari frustrări, care să se transforme într-un puternic atașament față de muzică. Acest atașament poate deveni o karmă adânc înrădăcinată, care se va manifesta cândva, în viitor.

Atașamentul față de Dorință

Mintea umană are tendința de a forma atașamente intense. Aceste atașamente sunt rădăcinile karmei. Să presupunem că am apărut pe pământ acum 2, până la 5 milioane de ani. De atunci, această specie s-a reproduș și a

consumat hrană pentru a supraviețui, așa cum făceau animalele mai primitive, și, treptat, am avut mai mult succes adaptându-ne la mediu și făcând progrese importante. Dar, deoarece încă depindem de aceste două metode fizice pentru autoconservare, instinctul uman de-a le îndeplini este unul foarte puternic. Este foarte dificil pentru ființele umane să-și controleze dorința sexuală. Scandalurile privind afacerile amoroase nu încetează să existe în această lume. Apetitul este o altă dorință instinctuală dificil de controlat. Fără hrană, funcțiile fizice nu pot fi menținute. Feuerbach, materialistul, a spus: „omul este ceea ce mănâncă”. Și el are dreptate în ce privește corpul fizic. Ființele umane mănâncă de toate: carne de vită, de pui, melci, șerpi și șopârle, dar și grâu, orez și legume. Noi nu ezităm să omorâm animalele pentru hrană, urmărind să ne satisfacem dorințele fără a cunoaște limite în acest sens. Devenim disperați atunci când suntem amenințați cu foamea - lucru foarte clar pentru generația mea de japonezi de după cel de-al doilea război mondial. Atașamentul față de dorința instinctuală este un puternic generator de karmă.

Atașamentul față de Emoție

Atașamentul față de emoții și gânduri alcătuiește restul karmei totale care definește un individ.

Putem defini „emoția”, în general, ca fiind starea minții interne. Această stare este creată de reacția minții la diverși stimuli. Emoțiile sunt de două tipuri, cele trecătoare și cele persistente.

Cele mai simple emoții sunt emoțiile declanșate de stimuli senzoriali cum ar fi mirosul sau sunetul. Ele sunt, adesea, sentimente intense și de scurtă durată. Dacă viața

dumneavoastră este în pericol iminent, de exemplu, puteți simți un amestec de frică, șoc și mânie. Atunci când pericolul a trecut, puteți simți o mare ușurare și fericire. Stările pasagere sunt un alt exemplu de emoții trecătoare. Dacă este o zi minunată și sunteți sănătoși, nu sunteți stresați și faceți o plimbare pe-afară, sunt șanse să vă simțiți foarte bine și fericiți.

Al doilea tip de emoție este un sentiment susținut, care afectează întreaga ființă și este, adesea, generat ca răspuns la fenomenele culturale de durată, cum ar fi învățarea, arta sau moralitatea.

Aceste tipuri de emoții sunt înrudite, în sensul că ele sunt stadii trecătoare ale peisajului intern, pe măsură ce acesta se schimbă ca reacție la diverși stimuli ai lumii exterioare. Cum cauzează aceste emoții, karma?

Atunci când admirăm o minunată lucrare de artă, sau audim o piesă muzicală deosebită, sau pășim dincolo de pragul unei catedrale maiestuoase, putem simți un sentiment profund de recunoștință și fericire. Acest tip de sentiment estetic nu naște, prin el însuși, karmă, nici experiența legăturilor pasionale efemere.

Emoțiile apar ca reacție la stimuli emoționali generali: vă simțiți vrăjiți atunci când ascultați o muzică sublimă, sau vă îndepărtați din cauza unui miros urât. Atunci când cineva vă mângâie, fie vă simțiți bine, fie vi se face pielea de găină, în funcție de cine face acel gest. Orice emoție poate fi împărțită în două categorii, emoțiile plăcute și cele neplăcute. Așa cum este în natura lucrurilor vii, o ființă umană este în mod normal dispusă să caute plăcerea și să evite durerea. Și noi reacționăm diferit la aceiași stimuli, în funcție de timp și de loc. Un miros parfumat este revigorant, atunci când călătoriți cu metroul, într-o după-amiază de vară, și sunteți înconjurat de persoane transpirate, dar același parfum

puternic este deranjant atunci când interferează cu aroma subtilă a ceea ce mâncați. Asemenea emoții temporare nu creează prin ele însele, karmă.

Karma începe atunci când plăcerea emoțională sau neplăcerea provocată de reacția la un stimul ajunge să fie diferențiată în mod subiectiv. Reacția indivizilor față de același stimul este diferită. O anumită bucată muzicală nu crează aceeași stare la toată lumea. Mirosul bețișoarelor parfumate este pentru unii relaxant, pentru alții respingător (în Japonia, de pildă, din cauza asocierii cu ritualurile funerare budiste). Noi ajungem să dezvoltăm tipare (pattern-uri) emoționale rezistente, de plăcere sau durere, cu privire la anumite obiecte, sub forma expresiilor emoționale fixe, ale preferințelor și idiosincraziilor noastre. Dacă un obiect a fost fixat într-un mod plăcut, noi căutăm acel obiect. Când îl întâlnim, suntem fericiți, când nu îl putem obține, suntem nefericiți.

Fixarea acestor tipare emoționale produce diferențele dintre indivizi și este un factor-cheie în determinarea caracterului și dispoziției unei persoane. Aspectul important pentru noi, aici, este că această fixare, fie ea în bine sau în rău, este cea care cauzează karma.

Din punct de vedere karmic, cele mai problematice emoții sunt, de obicei, cele de tip intens, pasional, cum ar fi spaima, ura și bucuria. Dacă sunteți dintr-o dată înspăimântați de un anumit lucru pe care îl vedeți, frica ar trebui să se stingă atunci când obiectul înfricoșător pentru dumneavoastră nu mai există. Dacă emoții cum ar fi teroarea, bucuria, sau pasiunea sunt temporare, ele vor dispărea complet în momentul când vor înceta și nu vor mai lăsa nimic în urma lor. Dar dacă vă agățați de aceste emoții, ele se vor acumula și se vor stabili în ascunzișurile profunde ale minții dumneavoastră, de unde vor continua să exercite o influență

asupra eului propriu. Dacă ele sunt încrustate suficient de puternic, se vor perpetua de la o viață la alta. Așa cum s-a întâmplat în cazul băiatului fobic, emoțiile stocate în trecut au puterea să afecteze prezentul.

În munca mea cu pacienții dezechilibrați psihic, am observat că oamenii care suferă de schizofrenie sunt, de obicei, oameni care au fost implicați, în viețile lor anterioare, în crime sau în morți violente a căror teroare, profund resimțită, este cauza principală a stărilor prezente. La fel, mi se pare că mulți maniaco-depresivi au o cantitate enormă de atașament de tip „iubire sau ură” stocat în ei, ca urmare a unei situații anterioare. În multe din aceste cazuri vad că aceste emoții se bazează pe dorințe obsesive. Acest lucru mi se pare adevărat în special în cazul depresivilor, căci mulți dintre ei au fost implicați în iubiri sau uri fără speranță, în relații de iubire sau ură, cu persoane de sex opus, astfel că în viața prezentă sunt preocupați excesiv, de gânduri în legătură cu sexul.

Emoțiile pasionale sunt capabile să creeze karmă profundă, deoarece au puterea de-a ne bloca raționamentul.

În Japonia se spune că cineva căruia îi place să bea are un „viciu de saké” (saké: vin din orez) care trăiește în stomacul său. Unchiul meu probabil că a crescut zeci de astfel de viermi. El și-a băut casa, și-a băut pământul, și încă nu s-a saturat. Karmic vorbind, aceasta este o situație foarte gravă. Dependența de alcool, de starea temporară de înmăntare pe care acesta o induce, dependența de această poftă insatiabilă de-a bea, aruncă conștiința într-o stare de confuzie și afectează profund personalitatea și caracterul individului. Este foarte dificilă dizolvarea karmei care rezultă dintr-o asemenea pasiune lipsită de raționament.

Atașamentul față de un tip de emoție susținută poate fi, de asemenea, fundamentul unei karme. Asemenea emoție

devine problematică, atunci când este direcționată către ego și i se permite să devină foarte puternică. Emoțiile care produc multă karmă sunt egoismul, mândria, vanitatea și ambiția.

Problemele karmice sunt adesea cauzate de o combinație a ambelor tipuri de atașament emoțional.

Cunosc un bărbat care era preot al sectei budiste Tendai, în viața sa anterioară. În momentul de față, el este implicat într-o afacere care nu este în mod direct legată de sfera religioasă, dar care, totuși, îl aduce deseori în contact cu cartierul general al budismului Tendai de pe muntele Hiei, în Kyoto. Ori de câte ori se implică acolo într-un proiect de anvergură, el nu poate realiza decât 80% din sarcini, căci ceva îl împiedică să-și termine treaba. Acest lucru îl lasă frustrat și confuz. Domnul respectiv nu știe nimic de identitatea sa anterioară, dar eu știu că în timpul vieții sale trecute pe muntele Hiei și-a asumat construcția unui templu important și a murit când era pe punctul de a-l termina.

Ca stareț al mănăstirii, acest om era devotat cu pasiune construirii templului, atât de mult, încât regretul său față de eșec i s-a gravat profund, în conștiință. În această viață el se confruntă din nou cu problema de-a nu fi capabil să termine, în mod satisfăcător, orice fel de proiect cu privire la templu. În viața anterioară, pasiunile sale arzătoare și frustrarea au fost mari, iar reziduurile acestor procese continuă să creeze obstacole pentru el.

Karma rezultă din atașamentul mental față de o emoție, nu contează cât de elevată este ea. Atașamentul față de dragostea persistentă pentru cunoaștere, pentru adevăr, sau pentru înțelepciune, de exemplu, produce o karmă de lungă durată.

De pildă, este posibil ca cineva să fi trecut prin ani de disciplină spirituală și să fi atins un anumit nivel de înțelepciune și iluminare. Această persoană îi învață pe alții,

cum să ajungă la realizarea pe care el a atins-o. Apoi, anumiți misionari ajung și în țara lor și încep să predice o religie aparținând unei culturi complet diferite. Învățătorul din partea locului încă nu a atins iluminarea ultimă, conștiința nu este pur și simplu ceva mai evoluată decât a celor din jurul său și se ajunge la o contradicție între versiunea sa asupra adevărului și ceea ce predică misionarii. Disputa religioasă care apare îl determină să se atașeze de nivelul său de înțelepciune și să se blocheze în acel punct, în evoluția sa spirituală. În același mod, religiile însele se luptă una cu alta încă din cele mai vechi timpuri. Adepții lor sunt din ce în ce mai atașați de propria lor dreptate, decât de procesul temporal al realizării de sine.

Oamenii de știință și cercetătorii pot cădea în aceeași capcană. Stabilind o teorie, ei se pot agăța de ea cu insistență emoțională chiar și atunci când se descoperă dovezi contradictorii evidente. Deși susțin că sunt de partea adevărului, ei sunt mai interesați în protejarea propriilor lor investiții emoționale.

Un bărbat pe care îl cunosc, a fost, în viața anterioară, un învățat din timpul perioadei Edo (1600 - 1867). El era cufundat cu pasiune în munca sa, dar, din nefericire, a murit din cauza unei boli de plămâni chiar în mijlocul cercetărilor sale. În viața prezentă el este, din nou, un cercetător ardent care a suferit de o boală de plămâni. Dar există o diferență între atunci și acum. El este acum conștient de starea sa din viața anterioară și de felul în care a murit atunci, și a făcut un legământ să-și dizolve karma. Deși continuă să fie un cercetător asiduu, el și-a transformat pasiunea într-o profundă credință în Dumnezeu. Prin intermediul acestui proces, frustrările sale au dispărut, legăturile karmice ale bolii de plămâni au fost tăiate, și viața sa prezentă decurge normal.

Atașamentul față de Gândire

Atașamentul față de dorința instinctivă și față de emoție sunt cei doi factori primari în crearea de karmă. Atașamentul față de gândire este ce de-al treilea.

Fenomenul ideatiei are atât un aspect pozitiv, cât și unul negativ. Aspectul pozitiv se manifestă ca facultatea gândirii și imaginației creatoare, iar cel negativ ca ideatie fantezistă, care în forma ei extremă se poate manifesta ca halucinație.

Diferența principală dintre ideatie și emoție, deși ambele sunt activități ale minții, este că în timp ce emoțiile sunt pur și simplu condiții, sau stări ale minții interne, ideatia și imaginația sunt cele două modalități ale gândirii legate de lumea exterioară.

Atât imaginația cât și fantezia sunt, inițial, legate de realitatea externă. Să examinăm mecanismul mental în aceste cazuri.

Să spunem că faceți o excursie undeva, într-un loc care vă place foarte mult. Această experiență, să o numim experiența A, este suma unui număr de factori - peisajul, climatul, oamenii pe care îi întâlniți, alimentele pe care le consumați. Acești factori pot fi etichetați ca fiind a1, a2, a3, etc. Mentea analizează experiența prin factorii A1, A2, și A3, etc., și reconstituie experiența încă o dată, în ea însăși. Activitatea de a descompune și reconstrui acești diferiți factori, în vederea unei experimentări ulterioare, este ceea ce noi numim imaginație. Dacă această reconstrucție are loc în legătură cu realitatea și cu un scop care se referă la lumea exterioară, procesul este unul productiv, ținând de imaginația creatoare. Atunci când cineva realizează reconstrucția fără scop și fără a se raporta la realitate, procesul este doar o fantezie lipsită de sens.

Fie că ideatia îmbracă forma imaginației creatoare, fie că o îmbracă pe cea a fanteziei, ea este, în principal, un proces subiectiv. Noi evaluăm gradat, dacă conținutul imaginației este folositor sau nu, acționând efectiv în lumea reală pe baza acestuia. Știința, prin actul experimentării, confirmă dacă ceva ce a fost conceput sau imaginat se adevărește în lumea obiectivă. În mod asemănător, în viața de zi cu zi, noi verificăm constant, validitatea chestiunilor imaginate, prin acțiunile noastre din lumea exterioară. De exemplu, faptul că ne rătăcim arată că harta internă obținută prin imaginație și forma lumii obiective nu sunt compatibile. În mod normal, viețile noastre constau într-o serie repetitivă de acțiuni similare, astfel că nu comitem chiar atât de multe greșeli. Dar când suntem confrunțați cu o experiență nouă, despre care avem informații insuficiente, discrepanța dintre peisajul nostru intern și lumea exterioară devine evidentă. Această discrepanță este mai evidentă la oamenii care trăiesc într-o izolare relativă, față de lumea reală - în special la psihotici, la copii și la cei în vârstă.

Pacienții psihotici sunt caracterizați de incapacitatea lor de a discerne între realitatea obiectivă, și ideile sau imaginile pe care și le-au construit în propriile lor minți, folosind puterea imaginației. Ei sunt într-o stare anormală, amăgitoare, în care realitățile subiective și cele obiective se confundă.

Este interesant să observăm în acest punct că, uneori, geniile par a fi la fel de anormale ca psihoticii. Dar între ei există o diferență majoră. Geniile își obțin cunoașterea lumii exterioare nu doar prin simplul mecanism senzorial pe care oamenii se bazează, ci au, totodată, acces la un sistem intelectual și apercceptiv de natură transcendentă, care le dă posibilitatea să creeze imagini ale obiectelor, folosind un tip de imaginație mai cuprinzătoare și mai profundă, decât cea

accesibilă mării majorității. Cunoașterea pe care o obține astfel, un geniu, este atât de profund înrădăcinată în lumea reală, încât este capabilă să efectueze schimbări cu adevărat revoluționare. Fanteziile psihoticilor, pe de altă parte, nu își au originea în acest intelect mai profund, nici nu au legătură cu realitatea, iar ele nu pot genera asemenea transformări.

Copiii mici sunt fundamental diferiți de adulții iluzionați, în sensul că deficiențele lor mentale sunt pur și simplu cauzate de faptul că ei nu au experimentat suficient lumea, în această viață, iar facultatea lor de cunoaștere încă nu este complet dezvoltată. Copiii sunt capabili să primească o mulțime de informații, dar nu sunt capabili să extragă înțelesul obiectiv al acelor informații. Acum câteva zile, băiatul meu cel mai mic a arătat spre birou și a declarat că biroul era un anumit supererou dintr-un serial de desene animate la modă. Acest lucru arată nu doar că se uită prea mult la televizor, ci, de asemenea, că el poate lua o imagine privită la televizor și o poate proiecta asupra unui obiect din lumea reală. Minte copilului prezintă un amestec nediferențiat de elemente provenind din ambele lumi, cea reală și cea imaginară.

Pe măsură ce oamenii îmbătrânesc, auzul lor începe să slăbească, vederea devine tulbure și ei încep să interacționeze din ce în ce mai puțin cu exteriorul. Ei se retrag, uneori, într-o lume proprie, fără tangență cu realitatea. O bătrână pe care o cunosc mi s-a plâns că soțul ei ar trebui, atunci când nu se odihnește, să fie lângă ea, primind oaspeți, decât să rătăcească singur, dintr-un loc în altul. Bătrânul era încă foarte plin de viață în lumea imaginară a bătrânei.

O minte sănătoasă este capabilă să realizeze judecăți obiective, comparând ideile produse de imaginație cu realitatea lumii externe și realizând conexiuni între cele două. Dar, dacă cineva uită că lumea ideilor este doar un

produs al imaginației subiective și o confundă cu realitatea externă, obiectivă, tratându-le pe cele două ca și cum ar fi egale, se dezvoltă o captivitate karmică serioasă. Ei încep să trăiască în imaginația lor, ca și cum și-ar consuma propriile vise. Odată prinși în această imaginație, este dificil să fie eliberați.

Există multe obiecte care țin mintea captivă - banii, sexul și puterea sunt în mod special cele mai populare aici, pe pământ. Totuși, este important să înțelegem că obiectul este irelevant pentru starea critică în sine. Faptul de a deveni sclavul atașamentului este extrem de restrictiv. Când conștiința este liberă și relaxată, îi pot crește, din nou, aripi și se poate întinde până la cer. Dar atunci când ea este captivă, se scufundă într-un puț adânc, întunecat, în care nu are loc, câtuși de puțin, unde să se miște. Devine dificil de conceptualizat faptul de-a face măcar un singur pas pentru a ieși din această situație.

Toate lucrurile din lume se schimbă neîncetat. Și la fel stau lucrurile și cu mintea umană. Un obiect care acum este A va deveni în continuare B, sau poate C, sau poate va înceta complet să mai existe. Dar atunci când mintea umană este captivă într-una și aceeași stare, ea rămâne A, A, A; ea sfidează legea naturală a transformării. Imaginați-vă o barcă ce plutește pe apa unui râu. Un om ia un stâlp și îl înfige în albia râului, încercând să oprească deplasarea bărcii. Ce se produce? Deoarece este de neconceput să încerci să ții barca nemișcată în mijlocul curentului, ea începe să se învârtă în cerc, în jurul stâlpului. Valurile se extind spre exterior din barca ce se învârtă, devenind, astfel, obstacole pentru alte ambarcațiuni care trec. Dacă starea de captivitate este foarte profundă, adică, dacă stâlpul este prins bine, poate apărea chiar și un vârtej. La fel, mintea umană poate crea un vârtej care înghite facultatea normală de-a reacționa.

Karma nu este creată de emoții și idei prin ele însele, ci de atașamentul nostru față de ele. Eul sau egoul, este cel care ne permite să trăim. Și totuși, același „eu” gândește în mod eronat că este o entitate separată, care există prin opoziție cu restul existenței. Mintea lucrează pentru a păstra acest „eu”, înfășurându-l într-o cochilie karmică groasă, pe care o construiește prin atașamente.

Conștiința noastră este ținută prizonieră în interiorul acestei cochilii restrictive a egoului. Cum devenim liberi? Un mod este de a dizolva karma învățând detașarea. Termenul pentru această abordare filozofică este „non-acțiunea în acțiune”. Vom discuta acest lucru în detaliu, mai târziu, dar, pe scurt, aceasta înseamnă: a acționa în mod continuu, fără atașament față de rezultatul acțiunilor noastre, făcând lucrurile doar de dragul de-a le face. Aceasta înseamnă a lucra conștient pentru a transcende egoul, fiind încă în ego, printr-o detașare constantă de egoul mai mic, care este legat de dorință. Este un mod foarte eficient de a transcende lumea karmei și de a progresa din punct de vedere spiritual.

CAPITOLUL III

Tipurile de karmă: Karma conjugală și Karma familială

Este imposibil pentru un individ să se manifeste pe acest pământ prin el însuși. O persoană se naște prin intermediul părinților, într-o rețea de relații sociale imediate. Există multe legături aprioric necesare pentru a fi născut într-un anumit loc, într-un anumit timp, de fapt, pentru a fi născut în general. Trebuie să existe, cel puțin, conexiuni karmice față de:

galaxie
pământ
țară
regiune
rasă / religie
linia familială
părinți

Privită pe acest fundal de necesități complexe și întrepătrunse, existența individuală pare un miracol profund.

Dar nașterile se petrec tot timpul și, din nefericire, noi avem tendința să le diminuăm importanța. Mi se pare că multe din problemele prezente sunt cauzate de faptul că oamenii nu recunosc și nu respectă marile cauze care le dau posibilitatea să existe și să funcționeze pe acest pământ. În acest capitol vom explora diferite exemple de suferință cauzate de lipsa de respect față de factorii determinanți cum ar fi pământul și strămoșii noștri.

Miliarde de fire karmice întrepătrunse sunt implicate în

apariția entităților karmice „individuale”. Indivizii apar separat și distincți, dar ei nu sunt astfel. Noi suntem uniți prin legături nenumărate, invizibile. Din punct de vedere fizic, corpurile noastre pot părea independente, dar un copil ar muri, dacă un adult nu ar avea grijă de el. Din punct de vedere emoțional și psihologic, noi suntem interconectați în moduri pe care știința doar începe să le bănuiască.

Înainte chiar de-a începe să explorăm aceste legături, să examinăm de ce este posibil fenomenul acesta al conexiunii.

În principal, ființele umane sunt capabile să se lege una de alta, deoarece cu toții avem originea în Absolut, deoarece sursa și fundamentul ființei noastre este același. Fiecare aspect al existenței este o manifestare a Absolutului, a lui Dumnezeu. Realizarea în experiență a acestui lucru aduce reunirea cu Absolutul, stingerea totală a individului. Noi numim acest lucru Iluminare.

Orice legătură care este posibilă are loc deoarece toate părțile sunt legate între ele în Absolut. Acest lucru este adevărat fie că este vorba de o relație între părinte și copil, soț și soție, frate și soră, stăpân și câine, sau între un copil și o piatră. Legătura deja există, la un nivel superior. În existențele noastre individuale noi descoperim, creăm și dizolvăm legături, pe măsură ce învățăm despre natura existenței și evoluăm către starea de transcendență. Fără karmă - fără această povară necesară - noi nu am exista; dizolvarea ei ne oferă multe învățăminte.

Legăturile karmice dintre indivizi, sau relațiile umane, sunt posibile în dimensiunile fizice, astrale și cauzale. Depinzând de gradul de legătură care apare în fiecare din aceste dimensiuni, ele variază în profunzime și intensitate. Această variație este în special evidentă în legătura sexuală / conjugală, una din cele mai puternice legături care există aici pe pământ.

Karma conjugală: diverse tipuri de legătură

Legătura sexuală dintre doi indivizi care se hotărăsc să alcătuiască un cuplu, de obicei sub forma căsătoriei, este condiția necesară nașterii unor noi indivizi și astfel este fundamentul karmei familiale. În general, ea poate apărea în cinci moduri diferite:

1. Două ființe sunt legate împreună de nodurile legăturilor lor karmice anterioare, fie că aceste noduri sunt cauzate de atașamentul față de fericirea reciprocă, fie de atașamentul față de suferința reciprocă.
2. Două ființe se unesc în nivelul superior al spiritelor individuale în dimensiunea cauzală, un nivel care rămâne, mereu, într-o stare imaculată.
3. O entitate unificată într-o dimensiune relativ înaltă (divină) se împarte în două, manifestându-se ca bărbat și femeie pe acest pământ, iar cei doi se căsătoresc.
4. Două ființe sunt în mod temporar legate împreună de pasiuni carnale, materialiste.
5. Două ființe profund religioase sunt unite prin intermediul unei Puteri Superioare.

Principiul fundamental al „atașamentului egotic” are două aspecte de bază. Primul dintre acestea este că „egoul” începe să creadă că existența întregii ființe se reduce la el. Al doilea aspect este că „egoul” crede că este unic și creează distincția că ceilalți sunt diferiți de el. Aceasta este starea de conștiință în care funcționează ființele umane obișnuite și este nivelul la care își face apariția cel mai comun tip de legături maritale.

De îndată ce indivizii încep să funcționeze din postura „eului”, se generează karmă. Binele și răul, fericirea și

nefericirea, plus încă un șir nesfârșit de alte distincții iau naștere. Fiecare din aceste distincții este creată de către „eu”, un „eu” care merge orbește înainte, complet inconștient de cantitatea de karmă pe care o acumulează. Eul crede, în mod greșit, că el acționează prin propriul său liber arbitru, ignorând faptul că legea cauzei și efectului lucrează neîncetat prin el. Conștiința, blocată de „eu”, este incapabilă să se trezească.

Cupluri legate de karma trecută

Prima categorie de cupluri este cea formată de oameni care urmează în mod inconștient karma legăturilor lor anterioare. Deoarece aceste cupluri se bazează pe atașamentul generat de „ego”, în ele există deseori necazuri și nefericire.

De fapt, am descoperit că membrii multor cupluri cu probleme au fost nu iubiți, ci dușmani, în viațele lor anterioare. În cazuri extreme, un partener poate să-l fi omorât pe celălalt. Persoana care a fost omorâtă este motivată să se răzbune, și căsătorindu-se cu ucigașul ei, este în postura de a-i face cel mai mult rău. Povestea karmei propriilor mei părinți ilustrează acest aspect.

Tatăl meu a murit de cancer la ficat în 1973. El a fost șeful stației de poștă din orașul Takamatsu, un oraș în insula Shikoku. El a fost, de asemenea, președintele asociației poștașilor din prefectura Kagawa. În timpul anului dinaintea morții sale, el a primit o decorație imperială pentru anii petrecuți în serviciul public. Plin de bucurie pentru onoarea care i s-a făcut, a venit la Tokyo să primească decorația și a fost primit la curtea imperială. Ca persoană oficială în ministerul serviciilor poștale, tatăl meu a fost copleșit de șansa de-a fi în aceeași încăpere cu împăratul. Pe drumul către casă, el a venit să mă vadă și mi-a descris, fericit, experiența sa.

În același an, în aprilie, am fost în Osaka să țin o prelegere și m-am întâlnit din nou cu tatăl meu. El nu mi-a părut în regulă și am observat că avea un apetit neobișnuit de scăzut. A murit două luni mai târziu.

Părinții mei au avut o legătură cumplită, care s-a terminat printr-un divorț atunci când eu eram copil. În timpul perioadei de după divorț, după ce mama mea s-a alăturat lui Odaisama, tatăl meu a continuat să o agreseze fără milă. Încă mai am amintiri înfricoșătoare despre bătăile dintre ei, atunci când eram copil. Chiar și după ce mama mea a ajuns să trăiască cu Odaisama în templul din Tokyo, ce-a de-a doua soție a tatălui meu i-a făcut o mulțime de probleme.

Mama mea era, în aparență, nevinovată. De ce a trebuit ea să sufere o asemenea cruzime din partea tatălui meu? Am ajuns să realizez de-a lungul anilor că aceste situații nu sunt arbitrare. Iată un motiv concret, ascuns în trecut.

Mama mea avea o profundă credință în Dumnezeu și înțelegea legea karmei. Ea a început să realizeze că trebuie să i fi făcut cândva, ceva oribil tatălui meu și s-a hotărât să înceapă printr-o perioadă intensivă de 100 de zile de rugăciune și ascetism pentru a urmări să purifice această karmă și astfel să îl ajute pe tatăl meu, pe ea însăși, și pe descendenții ei. Ea și-a început rugăciunile în martie. În aprilie am observat că tatăl meu s-a îmbolnăvit.

În această perioadă, povestea karmei părinților mei i-a fost revelată lui Odaisama în meditațiile ei zilnice. Iată-o în continuare:

În timpul domniei împărătesei Jingu (201 - 269 d.Ch.), mama mea a fost ministru de stat. Acest lucru se petrecea în perioada în care împărăteasa urmărea să anexeze Coreea. Tatăl meu era ambasador al vechiului stat coreean, Bekje și se ocupa cu aducerea artizanilor coreeni în Japonia, cum ar fi fierarii și lucrătorii în piatră, pentru a preda aici tehnicile

coreene mai avansate. El și-a folosit, de asemenea, influența pentru a găsi o soluționare pașnică a problemelor politice ale celor două țări. Ambasadorul a fost bine primit la curtea imperială și a trăit aici mulți ani. Din nefericire, a aflat prea multe despre treburile interne ale guvernului și opinia generală a fost aceea că el a devenit o amenințare pentru securitatea națională și că ar trebui eliminat. Împărăteasa, însă, era de părere că drept recunoștință pentru ajutorul său, viața ambasadorului ar trebui cruțată și că el ar trebui, pur și simplu, trimis înapoi în Coreea. Totuși, Ministrul de Stat (mama mea era prezentă) a decis că omul era o amenințare prea mare și, în numele Japoniei și al Casei Imperiale, a luat asupra sa uciderea ambasadorului.

Karma trecută explică în mod clar situația prezentă. În luna iunie a anului respectiv, tatăl meu a murit. Am avut o prelegere în Shikoku, unde trăia el. Era foarte bolnav - făcuse hidropizie și burta i se umflase. După ce l-am dus la doctor, am realizat că el mai avea doar câteva zile de trăit.

M-am adresat direct, tatălui meu, întrebându-l dacă îi era frică de moarte. El a admis că îi era foarte frică. I-am dat o amuletă sacră și i-am spus că, dacă o strânge bine în mână și se gândește numai la Dumnezeu în timpul morții, totul va fi în regulă. Am încercat să-i explic că este foarte important locul unde o ființă își direcționează energiile în momentul morții. Dacă cineva se îndreaptă cu toată inima către Dumnezeu, el va merge la Dumnezeu. Dacă cineva se agită mental de altcineva aici, pe pământ, sufletul său se va atașa de acea persoană și nu va fi capabil să progreseze cu ușurință în dimensiunea superioară. Este important să nu ne atașăm. Tatăl meu m-a ascultat cu atenție și, în cele din urmă, a dat din cap că a înțeles.

Privind chipul tatălui meu, am realizat că îl vedeam pentru ultima oară. Am început să direcționez energie

spirituală către cancerul său. În dimineața următoare toată apa i-a dispărut din abdomen. Tatăl meu a susținut că acesta este un semn că se va însănătoși, dar eu cred că el știa că va muri.

Tatăl meu a murit în ziua următoare, ziua în care mama mea și-a terminat cele 100 de zile de rugăciune.

Era ca și cum tatăl meu era gata să moară, dar nu putea încă s-o facă, până ce mama mea nu contribuia la dizolvarea karmei dintre ei. Detaliile nașterilor și morților noastre sunt strâns legate de evenimentele trecute. Și atunci când un anumit nod karmic cere să fie dizolvat, el are puterea de a opri chiar și moartea.

Un alt tip de legătură karmică negativă este cea dintre oamenii care au avut căsătorii nefericite în viețile anterioare, deseori afectate de adulter și ură. Ei se întâlnesc, se căsătoresc, și problemele lor reîncep. Ei au tendința să-și continue conflictele superficiale și nesfârșite, care adesea se întind pe mai multe vieți. Cei din exterior se întrecă ce îi mai unește încă pe cei doi.

De fapt, deși pare dureros, cea mai bună soluție pentru acest tip de cuplu este să se mențină, deoarece această relație dificilă este o ocazie pentru cei doi, de a-și dezlega și disipa legăturile karmice create. O karmă specifică nu este ceva care să țină la nesfârșit - odată ce începe să se manifeste, începe să se și dizolve. Este precum dioxidul de carbon dintr-o sticlă de sifon. Atunci când scoateți capacul, apare un pocnet, după care gazul dispare cu timpul. Astfel, este minunat să abordezi relațiile negative atunci când realizezi acest principiu și ești gata să lucrezi în mod activ la dizolvarea karmei trecute. Faceți acest lucru lăsând karma să se manifeste și nepermițându-vă să repetați aceleași tipare, pentru a nu crea și mai mult din aceeași karmă negativă.

De obicei, acest proces este inițiat de unul dintre

parteneri, iar celălalt se opune. Pe măsură ce unul dintre parteneri începe să lucreze în sensul dizolvării karmei, celălalt poate începe să se simtă chiar mai blocat decât înainte și să se opună cu putere procesului. Dacă dumneavoastră sunteți inițiatorul, în această conjunctură este foarte important să perseverați cu foarte mare hotărâre, până când karma începe să se epuizeze în mod natural. Este important să realizați că lucrați nu numai pentru dumneavoastră, ci și pentru eliberarea celeilalte persoane. Dacă lucrați din toată inima cu scopul de-a vă elibera pe amândoi, aveți șansa de-a vă transcende propriul ego și considerațiile dumneavoastră de ordin pur personal. Obțineți abilitatea de-a vedea lucrurile din perspectiva altuia. Și, vă asigur, karma negativă se va dizolva. Rugăciunea sinceră este un mod eficace de a vă accelera eliberarea.

De asemenea, în această categorie conjugală există multe cupluri fericite, unite de karma pozitivă din trecut. Lucrurile bune încep, de regulă, să li se întâmple atunci când se întâlnesc din nou, în sensul că încep să obțină ceea ce vor. Aceste cupluri au o asociere pozitivă și de durată.

Pericolul pentru acest tip de cupluri constă în faptul că devin atașați de situația lor fericită. Karma pozitivă, ca și cea negativă, nu durează la nesfârșit. Dacă acest cuplu se bucură, pur și simplu, de fructele trecutului, fără a folosi șansa de-a lucra către o dezvoltare spirituală reciprocă, această karmă bună se va dizolva. Cu cât ei sunt mai atașați de continuarea fericirii lor, cu atât mai mult se vor îndepărta de Dumnezeu. Motivul, din nou, este acela că legătura lor își are originea în principiul atașamentului egoist. Cu cât cineva prețuiește mai mult egoul, cu atât mai puțin este capabil să se pună în postura „celuilalt”. Ființa acționează doar pentru a-și perpetua egoismul. Pe măsură ce acest comportament continuă, ceea ce a început sub forma unei

karme bune devine negativ. Cel mai bine, în această situație, este să acceptați relația cu bucurie, dar fără atașament, și să folosiți ca pe-o șansă de-a lucra pentru o creștere spirituală comună.

Cupluri legate în dimensiunea cauzală

Următoarea categorie este un tip de legătură spirituală. Ea apare atunci când doi oameni sunt capabili să se conecteze în dimensiunea cauzală în „eurile lor superioare”.

Eul cauzal este eul care are „completitudinea și puritatea inimii unui copil”. El rămâne în starea imaculată care i-a fost dată de Dumnezeu. Așadar, starea dintre doi oameni la acest nivel este pură și pozitivă. Este liniștitor și relaxant doar să te așezi în preajma unei astfel de perechi. Sentimentele lor bune au puterea de a calma vibrațiile negative din jur. Aceste cupluri tind să se căsătorească din nou, de-a lungul mai multor vieți.

Un cuplu format în dimensiunea cauzală pare să se dezvoltă fără efort. Iubirea celor doi îi scoate din propriile egouri mărunte și ei sunt întotdeauna capabili să se pună în locul celuilalt; fiecare se poate vedea din perspectiva celuilalt la fel de clar cum se poate vedea din perspectiva proprie. Dacă acești doi oameni reușesc să-și extindă capacitatea de „a fi ca și celălalt” asupra lumii exterioare, ei vor face progrese spirituale rapide. Totuși, interacțiunea lor pură este uneori limitată la căsătorie și nu se extinde la ceilalți oameni. Progresul spiritual poate fi realizat, dar mai încet. Dacă legătura lor de cuplu căsătorit continuă de-a lungul unui număr de vieți, șansele lor de a transcende lumea karmei în dimensiunile superioare sunt mai mari decât la majoritatea celorlalte tipuri de cuplu.

Cuplurile ca divinitate manifestată

Cel mai spiritual tip de cuplu apare ca o manifestare a unei ființe din tărâmul divin.

O entitate unificată, din dimensiunea divină (dincolo de cauzal), poate descinde pe pământ sub forma a doi indivizi care își pot exprima legătura într-o varietate de moduri, cum ar fi: învățător și discipol sau părinte și copil. Totuși, cel mai adesea, aici ei sunt soț și soție. Asemenea oameni sunt cu adevărat născuți să se căsătorească. Împreună, ei pot realiza lucrări mari în această lume, extinzând cunoașterea și conștiința celor din jur și ajutând la îndreptarea civilizațiilor către pace și armonie.

În India, China și Japonia există o zeitate foarte venerată, cunoscută sub numele de Avalokitesvara (Kuan-yin, Kannon), Zeița Compasiunii. Statuile lui Avalokitesvara sunt androgine, în sensul că trupul ei are forme curbe ca ale unei femei, și totuși nu are sâni. Aceasta este o reprezentare a idcii că Avalokitesvara există într-o dimensiune divină a realității, unde contrariile yin și yang, bărbat și femeie, sunt unificate și nediferențiate. Este o dimensiune unde manifestarea există, dar nu până la a îmbrățișa o formă individuală, deosebindu-se astfel, de dimensiunea cauzală.

Acest tip de cuplu este foarte rar, dar există cu adevărat. Deoarece membrii unui asemenea cuplu împărtășesc aceeași karmă și sunt legați împreună într-o dimensiune care prin ea însăși transcende diferențele sexuale și individualitatea, ei sunt unul, întrup și spirit. Cel mai adesea, mor aproximativ în același timp.

Cupluri legate de pasiunea carnală

A patra categorie de cupluri este cea în care cei doi se leagă pe baze pur fizice. Asemenea cupluri nu au nici un fel

de karmă din viețile trecute care să le influențeze căsătoria aici, pe pământ. Ei sunt aduși împreună de pasiunea sexuală, cea mai pământească dintre caracteristicile umane.

O legătură fizică este o legătură foarte vremelnică, deoarece ea nu are baza spirituală, mentală și karmică a celorlalte tipuri. Noi vedem multe asemenea relații în lumea modernă și efemeritatea lor este demonstrată de rata foarte mare a divorțurilor. Natura trecătoare a legăturilor fizice este perturbantă, deoarece are valoarea zero. Carnea umană nu durează 100 de ani, astfel, toate legăturile care au drept cauză principală, carnea, sunt în mod necesar efemere. Cu cât cresc mai mult asemenea legături temporare, cu atât mai mult se deplasează lumea noastră către decadență și degenerare.

Cupluri formate prin credință

Există o ultimă categorie de cupluri. Este rară, dar importantă, deoarece este un alt exemplu pozitiv de legătură, care nu presupune existența unui precedent karmic.

Dacă există doi indivizi care trăiesc într-o stare de profundă credință, Dumnezeu poate interveni în favoarea lor pentru a-i aduce împreună. Acest lucru se poate produce chiar dacă ei nu sunt legați karmic în nici un fel - credința lor este tot ceea ce au în comun. Legătura lor este posibilă, deoarece fenomenul relaționării își are cauza supremă în faptul că toți avem aceeași sursă divină. Toate variațiile apar din această sursă comună.

Acest cuplu reprezintă o nouă entitate karmică. De îndată ce sunt aduși unul lângă celălalt, ei încep să semene semințele unei noi karme. Ei sunt dovada faptului că nu totul este controlat de karmă. Ființele umane pot crea situații în care Dumnezeu poate interveni pentru a produce legături inexistente anterior. Nu întotdeauna suntem obligați să fim sclavii karmei. Adevărata creație și libertate sunt posibile,

atunci când învățăm cum să trăim în lumea karmei fără a ne scufunda în ea.

Fiecare moment al vieții ne dă două alegeri: de a urma orbește impulsurile karmei trecute, sau de a crea o nouă karmă. Este posibil să creați o karmă nouă atunci când evoluati în dimensiunile care transcend karma, atunci când vă trăiți viața în strânsă legătură cu Dumnezeu.

Karma sexuală, aceea care unește bărbatul cu femeia, este primordială și puternică. Dar diferențierea sexuală în ea însăși nu este atât de importantă - dacă sunteți bărbat sau femeie nu contează prea mult, corpul dumneavoastră cauzal nu are sex. Uneori vă încarnați în corpul fizic al unui bărbat, iar alteori în corpul unei femei. Factorul principal care determină sexul este natura copleșitoare a atașamentului pe care îl experimentați în acel moment. Considerat atât din punct de vedere karmic, cât și din punct de vedere psihologic, atașamentul de legăturile umane este în special o trăsătură feminină, iar atașamentul de lucrul realizat în exterior este în special o trăsătură masculină, deși ambele sexe posedă același tip de atașament. În consecință, o persoană care este profund atașată de relațiile umane se va naște, cel mai probabil, ca femeie și viceversa.

Totuși, la modul ultim, distincția dintre bărbat și femeie nu are sens. Există chiar un pește, *Labroides dimidiatus*, ce trăiește în Marca Barieră de Corali din Australia și care este în mod natural echipat cu abilitatea de a-și modifica singur sexul. Dacă izolați un număr de femele *Labroides*, membrul dominant se va transforma în mascul. Când acest mascul moare, un alt pește femelă își schimbă sexul și îi ia locul, asigurând astfel perpetuarea speciei.

Printre mamifere, întreaga diferențiere sexuală începe cu sexul feminin. Doar odată cu introducerea unei proteine speciale, care acționează pentru a crea testiculele, apare sexul

masculin al speciei. Acest principiu se poate observa și în fizică. Dacă o parte a unui material slab conducător de electricitate este supusă electrolizei la un potențial negativ puternic, un potențial pozitiv va apărea de cealaltă parte. Când un obiect neutru este încărcat cu electricitate, apare polarizarea în plus și minus.

Apariția contrariilor yin și yang, este un principiu al naturii, și este necesar să recunoaștem manifestările acestui principiu în fenomenele actuale. Pentru ființele umane și karma umană, acțiunile și atașamentele vieților trecute, care determină sexul și situația unei persoane în viața prezentă sunt mai importante decât diferența sexuală.

Bărbatul și femeia se unesc în moduri diferite, așa cum am descris mai sus. Angajamentul lor reciproc este o mare şansă pentru a-și dizolva karma. Acesta este un aspect foarte important al vieții, pentru mulți oameni. Atât de important, încât unul din cele zece precepte ale templului Tamamitsu este: „Atunci când armonia conjugală este realizată, urmează succesul în toate lucrurile”.

Acest precept reflectă premisa că rădăcina tuturor cuplurilor căsătorite este starea prediferențiată în care cu toții suntem unul. Lucrul cel mai important pe care îl pot face membrii unui cuplu este să-și recunoască unitatea de bază. Un mod de-a realiza aceasta este ca, întotdeauna, membrii cuplului să-și pună complet, „eul”, în postura „celuilalt” - să caute să vadă orice situație din perspectiva celuilalt. Pentru a face aceasta, ei trebuie să spargă granițele înguste ale „eului”, și această spargere este aducătoare de evoluție și transcendență. Acest lucru este adevărat, indiferent de nivelul la care cei doi oameni sunt conectați.

Prea mulți bărbați și femei se consideră unii pe ceilalți drept simple obiecte. Când o soție își tratează soțul ca nefiind altceva decât un animal de casă care îi aduce un salariu

lunar în dinți, aceasta nu este o legătură fericită. Soția nu are nimic altceva decât propriul ei „ego” și șansele de a-și dizolva karma sunt în ceață. În același mod, un bărbat care își tratează soția ca pe-o menajeră, nu este în postura de a crea o relație maritală bazată pe o karmă pozitivă.

Cuvântul „armonic” în preceptul de mai sus, presupune echilibrul a două entități separate, dar, în realitate, aceste entități aparent distincte se unesc gradat, într-una singură. Când carapacea limitatoare a „egoului” este depășită și aruncată, unitatea originală este din nou posibilă. Dacă doi sunt capabili să atingă o asemenea unitate, ei se apropie de nivelul divinului. Și dacă acest nivel este atins, toate lucrurile sunt posibile. Cred că aceasta este semnificația preceptului.

Din experiența mea personală, cât și din observație, știu cât de dificil de obținut este armonia conjugală. Dar este posibil, și cunosc multe cupluri care au primit ajutor direct, din dimensiunile superioare atunci când s-au hotărât sincer să crească din punct de vedere spiritual.

Karma familială

Familia a fost unitatea de bază a societății timp de nenumărate generații. O familie nu este o entitate apărută întâmplător. Membrii săi se cunosc, în mod normal, dinainte, adesea - din mai multe încarnări. Indivizii pot fi legați unul de celălalt în orice mod, de la cel mai pozitiv la cel mai negativ.

Cu adevărat, sângele apă nu se face. Un cuplu se poate separa și membrii săi pot scăpa de această legătură, dar legăturile de sânge continuă până la moarte. În cadrul rețelei familiale, legătura părinte-copil este cea mai puternică. De fapt, legătura dintre părinte și copil este, adesea, cel mai puternic tip de karmă care afectează o persoană pe parcursul

unei vieți.

Legătura părinte-copil se manifestă ca o legătură dintr-un lung lanț de karmă ancestrală care se întinde înapoi în timp. Legătura dumneavoastră cu familia vă permite să vă nașteți în această linie specifică, ea este o legătură care trebuie înțeleasă și respectată. În această epocă modernă, științifică, este foarte dificil pentru oameni să accepte faptul că sunt responsabili pentru strămoșii lor, faptul că sunt, efectiv, vinovați de acțiunile strămoșilor lor, dacă rezultatele karmice nu au fost încă dizolvate. Mulți găsesc că este absurd să gândești că acțiunile unui strămoș necunoscut pot avea de-a face cu ceea ce li se întâmplă astăzi. Dar, iarăși și iarăși, atunci când investighez karma cuiva, găsesc probleme care se întind cu generații în urmă. Spiritul lor nu este doar o entitate individuală, este, de asemenea, parte a unui spirit de familie care dă naștere acestuia și o întreține.

Iată un exemplu care ilustrează tendința oamenilor de-a renaște în sânul aceleiași familii:

Un membru al asociației noastre de psihologie religioasă, Domnul U., este unul din preoții principali ai religiei Tenri alci, în Japonia. Religia Tenri a fost fondată de o femeie pe nume Miki Nakayama, în 1938, într-o perioadă în care Japonia experimenta o mare mișcare religioasă care a dat naștere la multe secte noi. Biserica Tenri a rezistat și a prosperat, iar astăzi are peste 2500000 de membri.

Acum câțiva ani, Domnul U. a adus o femeie medium într-un loc aflat sub conducerea mea, la Nebukawa. În aparență, femeia pretindea că Miki Nakayama se manifesta prin ea. Domnul U. m-a rugat să confirm dacă pretențiile acestei femei erau fondate sau nu. Dacă ea avea, cu adevărat, capacitatea de a permite manifestarea lui Miki Nakayama, acest lucru ar fi avut implicații profunde pentru biserică.

Eu am examinat femeia și am văzut în mod clar că două

uncii vieți.

Legătura părinte-copil se manifestă ca o legătură dintr-un lung lanț de karmă ancestrală care se întinde înapoi în timp. Legătura dumneavoastră cu familia vă permite să vă nașteți în această linie specifică, ea este o legătură care trebuie înțeleasă și respectată. În această epocă modernă, științifică, este foarte dificil pentru oameni să accepte faptul că sunt responsabili pentru strămoșii lor, faptul că sunt, efectiv, vinovați de acțiunile strămoșilor lor, dacă rezultatele karmice nu au fost încă dizolvate. Mulți găsesc că este absurd să gândești că acțiunile unui strămoș necunoscut pot avea de-a face cu ceea ce li se întâmplă astăzi. Dar, iarăși și iarăși, atunci când investighez karma cuiva, găsesc probleme care se întind cu generații în urmă. Spiritul lor nu este doar o entitate individuală, este, de asemenea, parte a unui spirit de familie care dă naștere acestuia și o întreține.

Iată un exemplu care ilustrează tendința oamenilor de-a renaște în sânul aceleiași familii:

Un membru al asociației noastre de psihologie religioasă, Domnul U., este unul din preoții principali ai religiei Tenri-icchi, în Japonia. Religia Tenri a fost fondată de o femeie pe nume Miki Nakayama, în 1938, într-o perioadă în care Japonia experimenta o mare mișcare religioasă care a dat naștere la multe secte noi. Biserica Tenri a rezistat și a prosperat, iar astăzi are peste 2500000 de membri.

Acum câțiva ani, Domnul U. a adus o femeie medium într-un loc aflat sub conducerea mea, la Nebukawa. În aparență, femeia pretindea că Miki Nakayama se manifesta prin ea. Domnul U. m-a rugat să confirm dacă pretențiile acestei femei erau fondate sau nu. Dacă ea avea, cu adevărat, capacitatea de a permite manifestarea lui Miki Nakayama, acest lucru ar fi avut implicații profunde pentru biserică.

Eu am examinat femeia și am văzut în mod clar că două

suflete erau atașate de ea. Unul era spiritul unei femei care arăta în jur de treizeci de ani și care mi-a spus că numele ei era Yasu. Celălalt, era spiritul unei femei în jur de cincizeci de ani, pe nume Sayo. Reverendul Nakayama nu a fost de găsit. S-a descoperit, totuși, că ambele spirite fuseseră fiicele lui Miki Nakayama și că ele influențau această femeie medium. Iată povestea lor:

În timpul vieții sale, Reverendul Nakayama a dat naștere la cinci copii care au fost, cu toții, de sex feminin, cu excepția celui mai în vârstă. Numele celei de-a doua fiice a fost Yasu. Yasu a murit când avea trei ani. În acea perioadă, se pare, familiei Nakayama i s-a dat în grijă un copil dintr-o altă familie. Acest copil a făcut pojar. Reverendul Nakayama a fost atât de derutată, încât nu și-a îndeplinit corect datoriile față de familia copilului astfel încât ea l-a rugat cu fervoare pe Dumnezeu să facă copilul bine cu orice preț. Copilul s-a însănătoșit, dar fiica de trei ani a lui Miki, pe nume Yasu, a murit. În suferința ei, preoteasa a avut o viziune potrivit căreia Yasu va renaște peste trei ani în corpul unei fete pe nume Tsune, și acest copil Tsune va muri la trei ani după nașterea sa, iar în cele din urmă sufletul se va naște ca alt copil, pe nume Kokan.

Profeția s-a împlinit. Kokan s-a născut ca fiica cea mai tânără a reverendului Nakayama, după moartea lui Tsune. Kokan a fost o femeie cu o mare credință, și mama sa plănuia să o numească succesoarea ei. Reverendul a trimis-o pe Kokan să deschidă o ramură a bisericii în Osaka, iar Kokan s-a devotat din toată inimă acestui proiect. Kokan a fost desemnată să rămână necăsătorită și să se dedice propagării religiei Tenri, dar s-a îndrăgostit subit, atunci când avea 39 de ani și s-a hotărât să se căsătorească. Reverendul Nakayama a primit urgent un mesaj profetic cum că, dacă Kokan se căsătorește, acest lucru s-ar fi sfârșit rapid cu un dezastru și

ea s-ar fi întors înapoi la familia ei și ar fi murit la scurt timp după aceea.

În ciuda protestelor vehemente ale mamei sale, Kokan a refuzat cu încăpățănare să asculte de această profeție. Ea a continuat relația și s-a măritat. La o săptămână după nuntă, s-a întors, profund deprimată, la casa mamei sale. Două săptămâni mai târziu a murit.

Este interesant că spiritul pe care l-am văzut se numea Yasu, dar avea 30 de ani. Observăm aici o combinație de fațete antrale ale unui singur suflet. Sufletul a renăscut mai întâi ca Yasu, a murit la trei ani, a renăscut din nou sub numele de Tsune, a murit din nou la vârsta de trei ani, și în cele din urmă s-a încarnat iarăși, sub numele de Kokan și a murit la 39 de ani. Așadar Yasu, cel de 30 de ani, pe care l-am văzut, era același suflet cu cel care a murit ultima oară la vârsta de 39 de ani.

Cea de-a treia fiică a reverendului Nakayama s-a numit Haru. Ea s-a căsătorit în familia Kajimoto și a murit în 1873, la vârsta de 42 de ani. În momentul morții lui Haru, Miki a primit profeția că fiica sa va renaște ca femeie într-o familie pe nume Yamazawa și că ea se va mărita din nou, în familia Kajimoto. Șaisprezece ani mai târziu, în 1889, familia Yamazawa a dat naștere unei fete pe care au numit-o Sayo. Ea a crescut și s-a căsătorit în familia Kajimoto. Sayo a fost o adeptă ferventă a religiei Tenri și a devenit atât de respectată în organizație, încât, la 50 de ani după moarte i s-a ridicat un altar în templu. Spiritul lui Sayo este celălalt spirit pe care l-am întâlnit în Nebukawa.

Un lucru interesant despre Sayo, este că ea s-a măritat în aceeași familie în două încarnări diferite. Atunci când începeți să înțelegeți subtilitățile karmei, realizați cât este de important să vă tratați familia bine. Nora dumneavoastră poate să fi fost într-o existență anterioară o fată din casa

dumneavoastră, iar soția nepotului dumneavoastră poate să fi fost, de asemenea, propria dumneavoastră fiică într-o încarnare anterioară. Posibilitățile sunt nesfârșite.

Unul din membrii templului nostru, Domnul M., a cerut o consultație spirituală înainte cu câteva luni înainte de nașterea primului său nepot. În timpul consultației, în fața mea a apărut un spirit și am putut să observ că era spiritul celui de-al doilea fiu al domnului M., care s-a născut în 1932 și a murit în 1939, la vârsta de șapte ani. Tânărul spirit mi-a spus cu o voce de copil: „Sunt atât de fericit. Ceva minunat se va petrece, dar încă nu mi se permite să spun nimănui”.

Apoi am avut o viziune a domnului M., îmbrăcat în haine de gală, ținând un copil în brațe și prezentându-l la templu. Am realizat în acest punct, că spiritul celui de-al doilea fiu al domnului M., era gata de-a renaște în persoana propriului său nepot.

Nepotul s-a născut și este acum mare. El a fost foarte apropiat de bunicul său și a avut grijă de el. Chiar și atunci când trecea prin perioadele sale de răzvrătire, el făcea repede tot ceea ce tatăl său îl ruga. Domnul M. a avut multe bucurii din partea acestui băiat. Acesta este un exemplu clar, de susținere și grijă reciprocă și este, de asemenea, un bun exemplu de cum funcționează familiile. Domnul M. este foarte religios și după ce fiul său a murit, a avut grijă să-l onoreze și să-l respecte. Este important să aveți grijă de rude atât în timpul vieții, cât și după moartea lor.

Oamenii ajung într-o familie, fie prin intermediul nașterii, fie prin cel al căsătoriei, deoarece au o karmă în acest sens și sunt șanse ca ei să fi fost rude de sânge cu aceiași indivizi, în viețile lor anterioare. Acest lucru se datorează faptului că oamenii care au funcționat în trecut ca o familie, deseori sunt predestinați să se adune din nou.

Zonele subtropicale și temperate din Asia, incluzând Asia

de Sud-Est, Coreea, și părțile din China, au fost predominant agrare, timp de milenii. Multe familii au semănat același teren de-a lungul a generații întregi. Într-o familie de țărani, supraviețuirea depinde de munca fiecărui membru, inclusiv a copiilor. Acest lucru dă naștere deseori la legături familiale foarte puternice, unde sufletul familiei exercită un control considerabil asupra destinului membrilor ei, pe o durată de sute de ani.

În Japonia, ca și în celelalte țări sus menționate, avem o tradiție de cinstire a strămoșilor. Liniile familiale sunt cu grijă protejate și multe familii își pot urmări arborele genealogic de-a lungul a 15 sau 20 de generații în urmă. Când cineva moare, respectiva persoană primește un nume postum care este înscris pe o tăbliță comemorativă. Mulți oameni pun aceste tăblițe pe altarul familiei, în casele lor și le onorează în fiecare zi. De asemenea, avem un număr de festivaluri care celebrează sufletele morților.

Faptele unui strămoș pot crea o karmă familială care continuă să influențeze soarta descendenților familiei până când aceasta este dizolvată. De exemplu, o anume doamnă O., a venit să-mi ceară o consultație spirituală deoarece firma de transporturi a familiei suferea un declin serios. Am intrat în samadhi și cu ochiul interior am văzut un mare vas care era pe punctul de-a se scufunda. Lucrurile se petreceau cu circa 80 de ani în urmă. Catargul vasului s-a rupt într-o furtună pe mare. La baza catargului rupt, un tânăr marinăr era întins, mort, după un efort epuizant de a repune vasul pe linia de plutire.

Am devenit conștient de faptul că acest căpitan al vasului, care era bunicul doamnei O., era responsabil de tragicul accident. El a insistat să se navigheze cu sarcină completă, deși s-a prezis vreme rea. Tânărul marinăr a vrut să convingă căpitanul să nu părăsească portul. Nu i s-a dat

ascultare. El a murit având resentimente față de căpitan, și aceasta era cauza blestemului familiei.

Când am vorbit cu doamna O., am întrebat-o dacă vreunul din vasele sale s-a scufundat vreodată pe mare. Ea a răspuns că da. De două ori. Unul era un vas ce cântărea 300 de tone, iar celălalt cântărea 500 de tone.

Rezultatele acțiunilor bunicului ei au fost importante, deoarece au implicat viețile altor oameni. Karma familială care a rezultat, lucra și în prezent. Am sfătuit-o pe doamna O. să facă rugăciuni pentru nefericitul marinar pentru o perioadă de 200 de zile, până când sufletul său suferind va fi eliberat. Firma de transporturi a familiei a început, treptat, să-și îmbunătățească situația, și acum este o afacere de succes.

În schimb, am văzut mulți oameni care au probleme în prezent din cauza faptului că au supărat spiritele strămoșilor lor. Un om a venit la mine deoarece el și familia sa sufereau teribil de o mulțime de probleme psihologice și emoționale. Problema a început la puțin timp după ce el a acceptat o poziție importantă în una din noile religii japoneze. Făcând o investigație subtilă, am descoperit că familia sa a donat o mare suprafață de teren și alte proprietăți, care i-au aparținut timp de generații, acestei biserici. Omul în cauză nu era un tip descărcăreț și, în consecință, și-a vândut dreptul din naștere pentru a obține o poziție importantă. Spiritul fostului cap de familie, care dobândise acea proprietate și pusese bazele averii familiei, s-a mâniat de această pierdere neașteptată a bogăției. Spiritul și-a revărsat mânia pe bărbat și pe ceilalți membri în viață ai familiei, făcându-i să sufere problemele cu care tocmai se confruntau.

Unele din aceste religii noi răvășesc legătura cu trecutul. Știu o sectă care cere membrilor săi „să înceapă o viață nouă” renunțând la trecut. Ei fac acest lucru dând bisericii tăblițe

comemorative ale familiei. Biserica înmânează, apoi, aceste tăblițe, ca și tăblițele noilor membri, cuiva cu o autoritate relativă, cum ar fi un șef sau un lider de grup. Acesta aliniază toate tăblițele în propriul său altar familial și începe să se roage zilnic înaintea lor.

Un străin și-a asumat sarcina de-a se ruga pentru o mulțime de suflete necunoscute. Iată o problemă cu potențial periculos. Dacă persoana este suficient de evoluată spiritual, ea va fi capabilă să ajute sufletele pentru care se roagă. Și dacă sufletele înseși sunt bine stabilite pe drumul către obținerea stării de Buddha, nu va exista nici o problemă. Sufletele care se pregătesc să evolueze vor fi recunoscătoare pentru rugăciuni și nu se va întâmpla nimic rău. Însă problemele nu întârzie să apară atunci când există suflete în suferință. Acestea se atașează de rugăciuni cu speranța de-a obține o ușurare și devin dependente de individul care se roagă pentru ele. Cu cât mai mare este suferința, cu atât mai mare este dependența. Ființa umană va fi în mod negativ afectată de suferința pe care o preia prin rugăciunile sale.

Deși faptul de-a te ruga pentru sufletele altora, este, în principal, o acțiune nobilă, această persoană este departe de a fi pe calea cea bună; el urmărește să salveze o mulțime de oameni care se înecă atunci când nici el nu știe să înoate. Și toți pot sfârși prin a se duce la fund. Probabil că el se va îmbolnăvi foarte tare. Mă îndoiesc că va muri; ajutorul va sosi, în cele din urmă, din sursele superioare deoarece natura faptelor sale este pozitivă și bine intenționată. Dar în același timp, el și membrii familiei sale vor experimenta suferințe fără rost.

Imaginați-vă această scenă din exterior. Ființa umană începe să se roage pentru strămoșii altor familii ca și pentru strămoșii propriei familii. Este ca și cum ai invita un grup de paraziți să trăiască cu strămoșii tăi sub același acoperiș.

În mod natural, strămoșii se mânie, fapt care agravează o situație deja incandescentă.

Karma strămoșilor dumneavoastră și a liniei dumneavoastră familiale nu este fără sfârșit. Ca și celelalte tipuri de karmă, ea va ajunge în cele din urmă la final - linia familială va dispărea. Oamenii luptă deseori cu această realitate și fac totul pentru a se asigura de continuitatea familiei lor. În Japonia, dacă o familie nu are nici un moștenitor de sex masculin, ea trebuie să găsească un soț potrivit pentru fata cea mai mare și să-l adopte. Soțul preia, apoi, numele de familie al soției și devine, în mod legitim, capul următor al familiei. Metoda se practică, încă, destul de frecvent.

Totuși, dând consultații spirituale am descoperit că nu aceasta este întotdeauna cea mai bună opțiune. În particular, atunci când o familie se compune numai din femei, timp de câteva generații, acesta este un semn că familia este destinată să moară.

Linii familiale pot fi destinate să se sfârșească ca rezultat al karmei negative acumulate în trecut. Un caz specific pe care l-am văzut, este unul în care un strămoș, în efortul de-a stabili propria sa linie de descendenți și de-a-i asigura prosperitatea, a uzurpat proprietatea unei alte familii și a anihilat și familia în acest proces. Atașamentul său intens față de propria linie familială a lăsat o „dâră” karmică în urma sa.

Alte cazuri de sfârșit al unei linii familiale sunt adesea rezultatele unor dorințe sexuale complicate. Acest lucru este adevărat în special atunci când o generație anterioară a fost poligamă. Dizarmonia din căminul unde a existat un anumit număr de soții, sau de concubine, poate cauza confuzie în prezent. Conflictele apărute între aceste femei pot continua să afecteze o familie timp de generații. Când vin la mine

oameni cu astfel de probleme, ei îmi relatează de obicei despre vechile probleme familiale între generația părinților și cea a bunicilor. Dacă o asemenea karmă negativă nu este dizolvată, cel mai adesea linia familială se va sfârși.

În viață, legăturile asupra cărora trebuie să insistăm cel mai mult, pentru a le vindeca, sunt cele dintre părinți și copii.

Descori, legătura părinte-copil este una profund pozitivă. Am fost surprins, atunci când am început să realizez consultații spirituale, de faptul că atât de mulți oamenii implicați într-o relație părinte-copil cu adevărat fericită, au format cupluri compatibile și iubitoare într-o încarnare precedentă. Uneori, la fel stau lucrurile și în cazul relației dintre un frate și o soră. Și, desigur, deseori descopăr că o relație fericită între părinte și copil are un precedent karmic de aceeași calitate. Sau că rolurile lor s-au inversat. Prin simplul fapt de-a fi din nou împreună, acești doi oameni sunt capabili să-și dizolve karma și să aibă succes în lumea exterioară.

Legătura părinte-copil poate fi, de asemenea, intens negativă. Din nefericire, mass-media supune atenției noastre o îngrozitoare incidență a cazurilor de abuz asupra copiilor și viceversa - cazuri de părinți abuzați și de vârstnici abandonati. Crimele de infanticid și de patricid depășesc puterea noastră de înțelegere și, totuși, ele se întâmplă. Nu vă pot da o cauză karmică generală pentru toate aceste suferințe; fiecare caz trebuie abordat separat, conform trecutului propriu. Dar este sigur să conchidem că tot ceea ce formează această relație de părinte-copil este extrem și foarte profund.

În ambele cazuri, karma dintre părinte și copil este, de obicei, cea mai dificilă karmă pe care individul trebuie să o dizolve. Rezultă că, dacă cineva este capabil să dizolve asemenea conexiuni karmice profunde realizează un progres

important către eliberare și iluminare. De aceea, este important să urmărim să punem în aplicare acest principiu.

Este dificil de dizolvat karma dintre părinte și copil deoarece conexiunea este atât de intimă și atașamentul atât de mare. Sunt implicate emoții intense. Oamenii fac, cu ușurință, pentru copiii lor, sacrificii pe care nu le-ar face pentru o altă ființă umană. Un părinte iubitor se bucură cu adevărat de succesul copilului său și suferă în mod vădit, când acesta suferă. Dar este imposibil ca un părinte să se detașeze de rolul său. Este foarte greu pentru un părinte să se uite la odrasla sa altfel decât ca la propriul copil, așa cum este greu pentru un copil să renunțe la imaginea de părinte a celui ce i-a dat viață. Această incapacitate de-aș sesiza, reciproc, latura pur omenească, este motivul pentru care karma dintre cei doi este atât de dificil de dizolvat.

Dacă o ființă reușește să desfacă nodurile atașamentului care o leagă de părinții sau de copiii ei, în această viață, ea realizează un lucru foarte important. Voi aborda pe larg, într-un capitol ulterior, modul cum cineva își poate dizolva karma, dar mai întâi să ne îndreptăm atenția către alte tipuri de karmă.

CAPITOLUL IV

Tipurile de Karmă: Karma Națională, Karma Rasială și Karma Geografică

Următoarele trei tipuri de karmă pe care doresc să le discut - națională, rasială și geografică - sunt mai mult sau mai puțin întretesute cu viața oricărui individ. Ele sunt în mod intim legate și de karma familială.

Karma națională

Atunci când privim o țară cu ochii fizici, îi putem vedea doar caracteristicile fizice. Atunci când privim Japonia, vedem o entitate compusă din patru insule majore care conțin munți, râuri și vegetație și care sunt înconjurată de ocean. Naturii i-au trebuit multe milenii pentru a crea acest loc. Ea a folosit cutremurele, vulcani, o întreagă gamă de fenomene geografice pentru a sculpta acest teren și a-l transforma în ceea ce este el astăzi. O mare parte a acestei munci a avut loc înainte de nașterea omului.

Dar când privesc Japonia prin percepție non-fizică, văd o imagine foarte diferită. În loc de munți și râuri, eu văd un vast Spirit. Aceasta este existența spirituală a țării care dă posibilitatea pământului să se materializeze în acest plan. Vechii japonezi au perceput prezența acestei existențe spirituale și au sanctificat-o ca fiind zeitatea națională.

Fiecare națiune de pe pământ are propriul său spirit, și acel spirit are propria sa karmă. Spiritul există înaintea materiei, iar spiritul național este ceea ce generează formarea

terenului. El acționează ca agent de materializare pentru ființele vii născute în acel pământ și pentru apariția ființelor umane. Karma spiritului național îi afectează pe toți cei care trăiesc în acea țară, fie că sunt născuți acolo, fie că imigrează din alte locuri.

În vremurile normale, noi suntem liberi să ne jucăm propriile noastre drame karmice individuale trăind pe teritoriul oricărei națiuni. În stări de necesitate pentru acea națiune, cum ar fi războiul, majoritatea indivizilor sunt, totuși, la fel de lipsiți de putere în fața statului precum furnicile în fața unui automobil. Acest lucru este adevărat în orice situație în care un mare procent din populație se confruntă cu moartea în același timp - război, foamete, molime - și se datorează faptului simplu că spiritul național este mult mai mare decât cel al oricărei ființe umane individuale. De aceea, majoritatea oamenilor devin subordonați oricărei manifestări majore a karmei naționale ce apare în mediul în care trăiesc. Și totuși, există întotdeauna câțiva indivizi care reușesc să rămână izolați și să supraviețuiască unei crize naționale indiferent de urmările acesteia. Ei pot avea un trecut karmic mai bun decât al vecinilor lor, sau poate Dumnezeu i-a selectat pentru a-i folosi într-un scop anume.

Îmi reamintesc cumplita înfrângere pe care Japonia a suferit-o în cel de-al doilea război mondial, după o istorie în care niciodată nu fusese cucerită sau învinsă de o putere străină. Cred că zeitatea noastră națională culegea roadele semințelor pe care le-a semănat în trecut. Și observând semințele pe care Japonia le seamănă acum, în starea sa prezentă de prosperitate, mă îngrijorez pentru viitorul posibil.

Indiferent unde sunteți născuți, este important să recunoașteți karma care vă leagă de țara dumneavoastră și

să o tratați cu respect. Japonezii pot să aibă o înclinație extremă către loialitate și patriotism, dar aceasta este karma lor și trebuie să se descurce cu ea.

Cred că este important să lucrați mai întâi pentru prosperitatea propriei dumneavoastră țări și a oamenilor săi, și apoi să lucrați pentru pacea și prosperitatea altor popoare. Cineva care urmărește să promoveze pacea mondială dar nu are rădăcini, este precum o floare tăiată într-o vază - respectiva persoană se va veșteji curând. Dacă nu vă îngrijiți de propria dumneavoastră țară și vă asumați perspectiva unei persoane global orientate, eforturile dumneavoastră vor aduce puține roade. Se pare că este important să respirați complet energia pământului dumneavoastră și a oamenilor săi pentru a fi capabili să transcendeți distincțiile de ordin național, să începeți interacțiuni semnificative cu alți oameni din lume și să deveniți o persoană cu adevărat internațională. Iarba fără rădăcini nu poate crește.

Karma rasială

Karma rasială este o altă categorie puternică de karmă. Ea este cea care determină apariția fiecărei rase. Există mari variații în gradul în care karma națională și cea rasială sunt conectate și aduse în manifestare. Am avut o experiență interesantă în S.U.A. care ilustrează acest aspect.

Cu câțiva ani în urmă, am acceptat invitația unui discipol american de-al meu, de-a vizita orașul Mendocino, pe coasta nordică a Californiei. El a deschis acolo un centru de yoga și avea aproximativ 200 de studenți.

Zona înconjurătoare este ținutul Redwood - păduri dese de cedri bătrâni, unii dintre ei de 3000 de ani. Oamenii pe care i-am întâlnit acolo erau, în principal, tăietori de lemne,

cu un stil de viață destul de obișnuit. Erau cu toții oameni albi, majoritatea descinzând din ruși sau englezi. Împrejurimile erau pline de măreție și pace, și totuși, am simțit o anumită neliniște și o stare conflictuală subtilă, la acești oameni, pe care nu le-am înțeles imediat.

Prima noapte acolo am petrecut-o într-o mică colibă în mijlocul pădurii. În visele mele eram înconjurat de spiritele amerindienilor care populaseră zona în vechime. Cu toții au fost asasinați de către coloniști și au acumulat o animozitate feroce față de oamenii albi, în special față de ruși. În viziunea ce continua să se deruleze, am văzut că mulți din acest grup au fost, și sunt și acum, născuți în rasa caucaziană. Îmi era clar că grupul de oameni pe care tocmai îl întâlnisem era compus în mare parte din asemenea ființe și că acest lucru stătea la baza confuziei lor.

Oamenii erau acum albi la înfățișare, dar în interior erau, de fapt, amerindieni. Nu este de mirare că problema lor era una a identității culturale. Modul lor de-a gândi și stilul de viață pe care l-au ales se aseamăna mai mult cu trecutul lor indian, decât cu stilul american contemporan. Ei purtau în mod colectiv vina de a-și fi omorât propriile euri anterioare.

A doua zi, în timpul unui atelier de lucru, am vorbit cu o activistă pentru eliberarea femeilor și ea mi-a spus că a avut mai de mult revelația faptului că într-o viață anterioară fusese amerindian. Mi-am rugat apoi discipolul să verifice arhivele coloniei și, într-adevăr, s-a dovedit că majoritatea oamenilor albi care au înființat Mendacino au fost ruși care masacraseră populația indigenă.

În cazul unei țări imense, diversificate, cum este S.U.A., spiritul național nu este identic cu spiritul vreuneia dintre rasele componente. Spiritul național se poate manifesta în forme rasiale diferite, și aceste spirite rasiale sunt supuse karmei naționale. Timp de multe secole, spiritul național al

țării pe care o numim S.U.A. a determinat nașterea indienilor pe acest pământ și le-a protejat existența. Apoi, de-a lungul câtorva sute de ani, spiritul național a permis imigrarea europenilor și a altor rase pe teritoriul american. Acesta le-a asigurat prosperitatea în acord cu prerogativele karmei naționale. Uniunea Sovietică este un exemplu de o altă țară unde karma națională este mult mai puternică decât karma oricăreia dintre rase.

Prin contrast, există multe țări izolate cum ar fi Japonia și Germania, unde spiritul național și spiritul rasial sunt aproape identice. Această identitate fortifică spiritul rasial, ceea ce are drept rezultat caracteristica națională a atașamentului față de puritatea rasială. În Germania, această trăsătură a fost întărită în lungii ani de adversități cu națiunile vecine. În Japonia, această trăsătură a devenit ferm înrădăcinată, deoarece noi suntem o țară izolaționistă, alcătuită din insule. Rasa japoneză este ca un copil singur la părinți care a avut parte de o protecție sufocantă.

Deoarece spiritul națiunii și spiritul rasei sunt atât de puternice, procentajul de japonezi care se reîncarnează în alte țări este mic. Conexiunile karmice dintre generațiile de japonezi care se nasc aici, iarăși și iarăși, stau la baza omogenității noastre. Totuși, în consultațiile spirituale, am întâlnit un număr de japonezi care au fost fie chinezi, fie coreeni, în existențele lor anterioare. Acest lucru se întâmplă deoarece Japonia a avut relații diplomatice cu aceste țări, și din punct de vedere rasial, suntem la fel. Și, desigur, am întâlnit și spirite mai libere din punct de vedere karmic, ale căror întrupări depășesc granițele naționale și rasiale.

Așadar, dacă un cuplu de japonezi merge în S.U.A. și dă naștere unui copil pe care îl crește acolo, copilul este japonez, sau american? Presupunem că, din punct de vedere legal sau altfel, el este, încă, sută la sută japonez, dar eu mă îndoiesc

de acest lucru. Spiritul copilului va fi direct afectat de traiul pe pământ american, aflat sub influența spiritului național american.

În ce mă privește, eu m-am născut prima oară în Japonia, în urmă cu circa 3500 de ani și am avut un număr de încarnări aici, ca și în alte locuri. Înainte de prima mea încarnare aici am trăit în China, unde interesul meu în medicină a continuat până la cercetările mele din prezent, în domeniul acupuncturii și al sistemelor de meridiane. Am avut vieți în India, Grecia și Europa. Dar simt că am trăit în Japonia de suficient de multe ori și cred că aceasta este ultima mea încarnare în această țară. Aștept ca data viitoare să mă nasc într-o țară mai mare, mai diversificată din punct de vedere rasial.

Majoritatea japonezilor vor continua însă, să renască aici. Identitatea dintre karma națională și cea rasială acționează ca un obstacol atunci când o ființă dorește să renască într-o altă țară, sau într-o altă rasă. Noi nu suntem singura rasă, desigur, care are această tendință; toate țările și rasele o au, într-o anumită măsură.

Totuși, este clar că spiritul național japonez exercită un control mai puternic asupra fiecărui suflet individual, decât spiritul național din majoritatea celorlalte țări. Aici, egourile individuale sunt slabe, oamenii au dificultăți în demonstrarea abilităților lor, atunci când acționează pe cont propriu. Noi avem ceea ce sociologii întotdeauna numesc „conștiință de grup”. În lumea vestică, individul este centrul, în timp ce în Japonia, o persoană interacționează cu lumea exterioară ca membru al unui grup de care aceasta aparține. Când întâlniți un om de afaceri japonez, el se prezintă cu numele companiei, de-abia apoi cu numele propriu. Loialitatea sa față de acest grup se aseamănă cu cea a câinelui față de stăpânul său. Cred că acest fapt are dezavantaje clare, dar el înseamnă, totodată,

că japonezii își pot schimba cursul acțiunii foarte rapid și sunt foarte capabili să acționeze la unison, fără a fi umbriți de vreo opinie individuală.

Un popor în care spiritul rasial și cel național au o relație foarte deosebită, este poporul evreu. Evreii sunt descendenți direcți din primii Homo Sapiens, care au apărut în ceea ce astăzi constituie partea nordică a Indiei și Iranului, cu circa 100000 ani în urmă. Datorită schimbărilor climatice, acești oameni au fost nevoiți să se risipească în toate direcțiile. Strămoșii evreilor s-au stabilit în Canaan, pe teritoriul Israelului, într-o perioadă cuprinsă între 10000 și 30000 de ani în urmă. După aceea, ei au fost siliți să se deplaseze în alte locuri - în Mesopotamia și în Egipt, ca sclavi. După crucificarea lui Isus, evreii au pierdut controlul propriei lor țări și au devenit o rasă itinerantă, răspândită în toată lumea. Aceasta a fost karma evreilor, încă din cele mai vechi timpuri. Totuși, elitismul, mândria și unitatea credinței lor nu au murit și nu au slăbit niciodată. Această fermitate a dat naștere în cele din urmă la fondarea propriei lor țări după cel de-al doilea război mondial. Evreii sunt o dovadă clară că spiritul național și spiritul rasial pot să nu coincidă. Un spirit rasial poate exista fără propriul său spirit național.

Karma geografică

Planeta Pământ este manifestarea materială a spiritului planetar. Acest lucru înseamnă că toate obiectele naturale și toate locurile geografice își au propriile lor spirite. Oamenii din vechime cunoșteau acest lucru; omul modern le-a uitat. Este greșit să gândim că putem face tot ceea ce vrem cu natura din jurul nostru. Pământul, pietrele, arborii, insectele, toate lucrurile care trăiesc împreună pe această planetă au spirit.

Următoarea povestire ilustrează ce se produce atunci când o familie ofensează un spirit al naturii, în acest caz - spiritul apei.

O femeie a venit la mine având o mulțime de probleme. Cel de-al doilea soț al ei tocmai murise. Ea suferea de astm și multe din rudele sale s-au îmbolnăvit dintr-o dată. Problemele lor se întindeau de la tuberculoză până la boli de inimă și probleme mentale. În cele din urmă, cu toții au început să se lupte între ei. Ea nu mai putea crede că toate acestea sunt simple coincidențe și a venit la mine pentru a căuta motivele karmice din spatele acestei stări de lucruri.

Când am intrat în samadhi, am văzut o mare proprietate ce conținea multe fântâni. Am văzut că acea proprietate a fost în familia femeii timp de mulți ani. Familia se ocupa cu distilatul saké-ului, erau prosperi și aveau o poziție respectabilă în societatea japoneză tradițională. Ei au fost capabili să producă un saké excelent din cauza purității apei care exista din abundență pe pământul lor. De fapt, apa susținuse bogăția și securitatea familiei timp de generații.

S-a descoperit că distilăria fusese închisă în timpul generației tatălui ei. Pe proprietatea familiei nu s-a mai lucrat. Atunci, această femeie, împreună cu restul familiei, s-a hotărât să construiască un complex de apartamente pe această proprietate. Ei pur și simplu au distrus cu buldozerele toate fântânile.

Am văzut că spiritul apei, în mod cu totul de înțeles, s-a mâniat în urma acestui fapt și a replicat provocând familiei problemele prezente. Ei acționaseră în mod egoist, pentru propriul lor profit, fără gând de a-și cere scuze, sau de-a fi recunoscători față de spiritul apei care sălășluia în acele fântâni.

În consecință, am sfătuit femeia din fața mea să ofere zilnic rugăciuni de scuze și de recunoștință și să cânte

anumite sutre pentru spiritul apei. În timpul perioadei prescrise, astmul ei a dispărut, toți cei din familie și-au revenit, și starea generală s-a îmbunătățit extraordinar. Rugăciunile sale au fost mai eficace decât s-a crezut inițial. Se pare că unul dintre chiriașii femeii, ce locuia într-un apartament construit direct deasupra uneia dintre fântâni, se îmbolnăvisese grav. Și acesta și-a revenit complet.

Într-o societate tradițională, așa cum este a noastră, karma terenului și karma familială tind să fie în mod intim conectate. Deoarece suntem o societate agrară cu vechime, multe familii încă mai au teren pe care au trăit timp de generații. Uneori, nu trebuie decât să întreb o persoană venită la consultație unde s-a născut, și trecutul ei karmic familial sau individual începe să se desfășoare în fața ochilor mei.

Am avut o experiență similară cu o femeie din Bombay, care vizita institutul nostru. Ea era reprezentanta unui colegiu medical și venise să discute ideea incorporării acupuncturii și tratamentului Ayurvedic în organizația ei, ca metode de medicină preventivă. Ea însăși avea anumite probleme de sănătate și căuta să le amelioreze prin acupunctură. Examinând-o, am realizat că avea nevoie și de-o consultație spirituală, deoarece cauza problemelor sale nu era în dimensiunea fizică.

Intrând în meditație la templu, am văzut spiritul soacrei sale decedate. Spiritul nu era încă eliberat din această lume și încă suferea. Ea avea nevoie de ajutor de la nora sa pentru a se elibera. Am văzut, de asemenea, imaginea unui copac bătrân, imens, într-o grădină. Copacul era așezat lângă casa femeii. În copac exista un spirit care proteja împrejurimile. Copacul dădea atât de multă umbră și atât de multe frunze cădeau din el, încât vecinii femeii au dorit să-l taie. Ea era singura care se opunea acestei decizii. Am putut vedea că spiritul copacului era îngrijorat de soarta sa. Ambele spirite

afectau sănătatea femeii.

Când i-am relatat ceea ce am văzut, această femeie a spus că starea ei fizică a început să se deterioreze imediat după moartea soacrei sale. Am sfătuit-o să se roage pentru aceasta împreună cu un preot demn de încredere al religiei jainiste, de care aparține. Ei urmau să ajute spiritul să înțeleagă că totul în această lume este trecător și că drumul către eliberare este direcționarea minții spre Absolut.

În ce privește copacul, femeia era îngrijorată că vecinii îi vor tăia în absența ei. Am sfătuit-o să ceară vecinilor să nu facă astfel. Ea a sunat în India și a fost surprinsă să afle că copacul fusese doborât cu o noapte înainte, de către ciclon. Am sfătuit-o să planteze un nou copac de același tip, yang, în același loc, astfel încât spiritul ce protejează acea zonă să trăiască din nou acolo.

Oamenii care recunosc divinitatea naturii nu acționează lipsiți de considerație. Domnul K. este un membru al templului care a înțeles acest lucru. El este președintele unei mari corporații care în prezent construiește o nouă clădire. Domnul K. s-a smuls din orarul său obișnuit pentru a veni să mă vadă cu câteva zile în urmă. El tocmai descoperise că, pe locul destinat construcției, se afla un puț imens și că o femeie s-a înecat în el cu 50 de ani în urmă, după o ceartă cu fratele ei mai în vârstă. El dorea să știe dacă era bine să demoleze puțul sau dacă ar trebui lăsat. L-am sfătuit să se roage ca spiritul femeii să fie eliberat de durerea sa și să ofere mulțumiri rituale pentru spiritul apei care susținea oamenii din acea zonă. I-am spus că puțul nu trebuie să fie complet îngropat și că zona de deasupra nu trebuie folosită în scopuri impure, cum ar fi o toaletă. Între puț și exterior trebuia făcută o legătură cu ajutorul unei țevi mici. Domnul K. a construit un mic altar pe locul acela, dedicat spiritului apei, și construcția a decurs în mod normal.

Apa, ca orice altceva, este mai mult decât ceea ce apare între limitele dimensiunii fizice. Acest lucru explică de ce ofrandele rituale de apă și mâncare sunt moduri eficace de a ajuta ființele ce suferă în dimensiunea astrală, în special sufletele celor care au murit recent. Atunci când punem o ofrandă pe altar, noi nu ne așteptăm să dispară, deoarece știm că cineva care a murit nu poate consuma substanțe fizice. Atunci când ne extindem câmpul conștiinței în dimensiunile superioare putem, totuși, vedea cum spiritele consumă, efectiv, ofrandele. Ele consumă „ki-ul” alimentelor și al apei, energia astrală a obiectelor care există chiar înainte ca obiectul să se manifeste în lumea fizică.

În lumea materială, noi suntem capabili doar să observăm fenomenele fizice așa cum sunt ele percepute prin intermediul simțurilor. Noi experimentăm existența electricității atunci când se manifestă ca lumină. Când ea nu se manifestă, suntem incapabili să o percepem. Există o putere enormă în spatele realității fizice, care cauzează apariția fenomenelor palpabile. Anumite sisteme filozofice cum ar fi sistemul grec și cel hindus, împart această putere în elemente fundamentale și le numesc pământ, apă, foc, vânt și aer. Fiecare din aceste elemente este mult mai mult decât un fenomen fizic; fiecare are propriul său spirit. Spiritul mai mare se manifestă în entități mai mici și astfel avem ființe cum ar fi spiritele munților și cele ale apei.

Karma locului

Și locurile au spiritul lor. Acest lucru mi-a devenit evident cu ani în urmă, atunci când m-am implicat în afaceri imobiliare pentru a obține fondurile necesare înființării Institutului de Psihologie Religioasă. Înainte de a decide dacă

să cumpăr, sau nu, un anumit teren, obișnuiesc să mă duc acolo și să intru în meditație pentru a verifica nivelul de putere spirituală al locului. Acest procedeu îmi arată valoarea potențială a terenului. Sigur, terenul în care am investit eu, a fost în întregime inclus într-un plan rapid de dezvoltare, fie rezidențial, fie comercial. În alt caz, a venit la mine o persoană pentru a-mi cere opinia despre decizia sa de a-și stabili sediul companiei pe un anumit loc. Am intrat în samadhi și am încercat să percep karma locului respectiv. Am văzut că puterea spiritului terenului era slabă și că zona era supusă influențelor spirituale negative. L-am sfătuit să caute un alt loc. El mi-a urmat sfatul și acum, afacerea sa este înfloritoare. Așa cum m-am așteptat, zona în care el și-a propus prima oară să-și stabilească firma este departe de-a fi prosperă.

Un loc fizic poate fi puternic afectat de trecutul său karmic. În planul astral încă se desfășoară evenimente ce nu se materializează imediat. Am avut revelația acestui lucru, atunci când am fondat centrul nostru de meditație din Nebukawa, în sud-vestul capitalei Tokyo.

Terenul însuși este minunat, fiind situat pe coasta unui deal cu vedere la Oceanul Pacific. În primii ani, în timp ce sediul era în construcție, deseori experimentam un sentiment de disconfort - uneori până în punctul de-a leșina - atunci când meditam în acel loc. Într-o zi, aflându-mă în meditație, am văzut următoarea scenă:

Doi luptători erau angajați într-o luptă pe viață și pe moarte. Ei se luptau de ore întregi. Se înnoptase și nici unul nu câștiga. S-au ascuns unul de celălalt și amândoi au rămas acolo într-o stare de completă epuizare. Am identificat unul din bărbați ca fiind un general al armatei clanului Genji, pe nume Yoichi Sanada. Celălalt bărbat era un general al armatei rivale Heike. Am văzut apoi, cum și-au făcut apariția un

număr de servitori ai lui Yoichi, căutându-l pe acesta. Ei au băjbăit prin întuneric și, confundându-l cu inamicul, l-au înjunghiat brutal, omorându-l. Așa cum am menționat înainte, șeful armatei Genji care a ieșit victorioasă a fost Yoritomo Minamoto, fondatorul șogunatului Kamakura, care a condus Japonia unificată din 1185 până în 1333.

Yoichi era mort de 800 de ani, și totuși, spiritul său torturat era capabil să mă afecteze atunci când am început să construiesc centrul de meditație. Am început apoi să ne rugăm pentru sufletul său, în templu. După trei ani de rugăciuni, sentimentele sale negative s-au dizolvat și nu am mai experimentat nici un fel de neplăcere. În cele din urmă, m-am simțit suficient de bine pentru a aduce la centru și alți membri ai templului și studenți ai meditației yoga.

Acest caz arată cât de puternic poate fi atașamentul unui suflet față de locul morții. Yoichi nu a fost însă, lăsat pradă uitării: timp de generații, familia și membrii clanului său au făcut tot ce au putut pentru el, chiar i-au construit un mic templu în Nebukawa pentru a-i ușura sufletul. Și totuși, lui i-au trebuit 800 de ani pentru a se elibera.

În Nebukawa s-a mai întâmplat ceva. Așa cum am menționat, uneori, în primele zile, începeam să mă simt rău în timpul meditației. Când am privit prin clarviziune pentru a repera cauza acestei senzații de greață am văzut un tren întreg zăcând pe fundul mării. Corpurile pasagerilor erau stivuite unul peste altul înăuntrul vagoanelor. Am văzut, de asemenea, o mulțime de oameni tineri și bătrâni care arătau ca niște fermieri, îngropați sub pământ și tipând.

Am relatat cele văzute șefului comunității satești. El mi-a spus că un lucru ciudat s-a petrecut pe câmpurile din împrejurimi după moartea lui Yoichi. Toate rădăcinoasele - ridichile, morcovii, pălămida - au ieșit din pământ răsucite. Cu mult timp în urmă, oamenii locului porecliseră zona

„Câmpurile răsucite”.

El mi-a spus că celelalte două scene proveneau de la o tragedie teribilă care s-a petrecut în timpul marelui cutremur Kanto, în 1923. Satul Nebukawa a fost total distrus de o alunecare de teren și un număr mare de oameni au murit îngropați de vii. În același timp, un tren care era oprit în stația Nebukawa s-a rostogolit și a căzut în mare. Și astăzi este acolo. Auzind acestea, am simțit o legătură între spiritul lui Yoichi Sanada, karma vechiului câmp de bătălie și tragedia din 1923.

Atunci, cum am ajuns eu să aleg un asemenea loc impur, din punct de vedere spiritual, pentru centrul nostru de meditație yoga?

Există un munte lângă Kyoto care este considerat unul din cele mai sfinte locuri în Japonia. Se numește Muntele Koya și este cartierul general al budismului Shingon, o sectă ezoterică răspândită. Există sute de temple pe munte, și multe dintre ele acceptă pelerini care vor să se retragă în vederea practicilor religioase. Cu circa 30 de ani în urmă, mă afluam într-un asemenea templu pentru a da învățături liderului unei noi secte. În timpul unei meditații, i-am văzut pe Yoritomo Minamoto și pe fiul său Yoriie apărând în fața mea și înclinându-se cu curtoazie. Eu aveam doar 30 de ani la acea vreme și acumulasem puțini ani de practică spirituală asiduă, așa că nu am știut cum să interpretez această viziune. A doua zi, i-am relatat viziunea mea, preotului de la templu. El mi-a replicat uluit că, din cele aproximativ 100 de temple ale muntelui Koya, templul său este singurul în care Yoritomo și Yoriie Minamoto sunt venerați. De fapt, amândouă mormintele lor există acolo. Aceasta a fost o informație interesantă, dar nu a răspuns la întrebarea de ce spiritele lor mi-au apărut mie.

Am descoperit răspunsul 20 de ani mai târziu. Eram în mijlocul unei consultații spirituale pentru altcineva, și în

lumina informațiilor revelate, am realizat că întruchipam o personalitate a șogunatului de pe vremea lor. Eram cel care, la cererea lui Yoritomo, i-a conferit postul de șogun lui Yoriie, ca succesor al său. Am înțeles atunci de ce amândoi mi-au apărut pe muntele Koya cu 30 de ani înainte. Și de ce, dintr-un anumit punct de vedere, era karma mea să aleg Nebukawa astfel încât să pot purifica terenul unde Yoritomo și-a adunat armata, și unde mulți dintre generalii și soldații săi, inclusiv Yoichi Sanada, au murit.

Zona ce înconjoară Nebukawa a văzut multe bătălii de-a lungul anilor. Așa cum reiese clar, din multe exemple, Japonia a avut un trecut zbuciumat, sfâșiat de războaie. Iată o altă experiență din perioada în care căutam un teren pe care să ne construim centrul de meditație. Cercetam zona din jurul satului Nebukawa, în orașele Isehara, Ninomiya și Odawara. Templul nostru din Tokyo se bucurase de multă atenție din partea mass-mediei și mulți oameni din această zonă au început, dintr-o dată, să vină la templu pentru consultații spirituale.

Într-o dimineață, meditam, ca de obicei, la altar și mai erau cam zece oameni care meditau în spatele meu. Ușa de la intrarea vestibulului s-a deschis și cineva a intrat. Stăteam cu fața la altar, în altarul interior, și ceilalți oameni adânciți în meditație erau în spatele meu, tot cu fața la altar, în partea lui exterioară, dar eu sunt capabil să percep prin clarviziune ceea ce se petrece în această parte. Persoana care a intrat a fost o femeie. Când ea s-a înclinat în fața altarului, am văzut un războinic cu figură înspăimântătoare, purtând un coif plin de sânge, plutind exact în spatele ei. Surpriza acestei fețe respingătoare m-a surprins, dar am continuat să o examinez mai îndeaproape.

S-a descoperit că apariția era un samurai din clanul Takeda care murise pe câmpul de bătălie. Detaliile au început,

treptat, să iasă la iveală. Priveliștea minunată a muntelui Oh, masivul central al lanțului Tanzawa, din prefectura Kangawa, a apărut în fața mea. Am fost capabil să văd, simultan, femeia din altar împreună cu spiritul războinicului, chiar în spatele umărului ei drept. Deși niciodată nu am urcat pe muntele Oh, și l-am văzut doar de la distanță pe drumul către Nebukawa, am putut vedea că poala acestui munte este plină de dealuri. Chiar la baza dealurilor există o zonă cu câmpuri legumicole. Într-un colț al unui teren am văzut un tumul și apoi am observat mai multe asemenea morminte împrăstiate în acea zonă. Unul din morminte fusese deschis. Imediat am realizat că războinicul Takeda ce plutea în partea exterioară a altarului a fost îngropat în mormântul acum deschis. Am văzut că familia acestei femei avea o casă la baza muntelui Oh și că, în urmă cu mulți ani, tatăl ei a cumpărat terenul pe care se află mormântul samuraiului și în care sufletul acestuia se odihnea, și l-a excavat. Drept urmare, numărul oamenilor cu probleme mentale, atât din familie, cât și din sat, a sporit. Am văzut că fiul femeii era în prezent posedat de spiritul luptătorului și suferea de grave probleme psihice.

Când meditația s-a terminat, i-am spus femeii, care încă nu rostise nici un cuvânt, tot ce văzusem. Ea a fost uluită. În cele din urmă a îngăimat un răspuns, spunând că da, casa ei familială era în Isehara, la baza muntelui Oh și că ea auzise ceva despre această poveste. Mi-a spus că fiul ei s-a îmbolnăvit în cel de-al treilea an de liceu, și că acum este internat cu diagnosticul de schizofrenie. Ea a venit la templu pentru o consultație referitor la această problemă. I-am explicat că rădăcina karmică a situației este destul de profundă și nu poate fi anulată instantaneu, dar că mă voi ruga în săptămâna următoare și voi vedea ce pot face. Apoi i-am spus să se ducă acasă.

În loc să facă ce i-am spus, ea s-a grăbit să ajungă la

locuința familiei Isehara pentru a-și întreba fratele mai mare, care era acum capul familiei, despre mormânt. El i-a spus aceeași poveste pe care i-o relatasem și eu. Se pare că în sat exista o familie cunoscută ca „familia ruinei” deoarece toți cei care cumpărau ceva de la ei, sfârșeau prin a avea diverse necazuri. Fratele mai mare i-a spus surorii sale că tatăl lor a cumpărat terenul cu tot cu mormânt, de la această „familie a ruinei”. Deoarece tatăl lor era un om foarte întreprinzător, el a săpat mormântul și l-a transformat într-un teren pentru cultivat orez. Din acel moment, în fiecare an, câțiva oameni din familie și din sat deveneau instabili din punct de vedere psihic. Femeia mi-a spus toate acestea în ziua următoare și, de asemenea, faptul că, atunci când a început prima oară să se îmbolnăvească, fiul său și-a notat în jurnal: „Eu sunt un vasal al clanului Takeda...”. Mama sa nu avea, evident, nici o idee despre ce ar fi putut să însemne aceste cuvinte.

Timp de o săptămână, l-am rugat pe Dumnezeu să ierte și să liniștească spiritul luptătorului. La sfârșitul perioadei de o săptămână, femeia s-a reîntors la altar și cu o mare însuflețire mi-a spus că ceva extraordinar s-a produs. Fiul său a fost externat din spital, în cele din urmă, și se simțea suficient de bine pentru a o ajuta la magazin de îndată ce s-a întors acasă. Spiritul luptătorului cunoscuse, în sfârșit, pacea.

Când o persoană moare de moarte violentă, ea devine, adesea, profund atașată de teroarea, suferința sau ura experimentată în momentul morții. Acest atașament împiedică persoana să realizeze că a decedat, realizare ce constituie, în mod normal, primul pas în continuarea călătoriei sale. Deoarece persoana nu recunoaște că este moartă, starea ei de suferință poate continua timp de sute de ani.

Așa cum am menționat anterior, rugăciunile înălțate către Dumnezeu pentru acești oameni este singurul mod de a-i ajuta să realizeze situația în care se află. Din acest motiv, în fiecare an, în iulie, ținem la templu o slujbă pentru morții necunoscuți. Până de curând și timp de zile întregi după ce slujba lua sfârșit, am simțit întotdeauna o influență negativă persistentă din partea spiritelor în suferință. În consecință, ne-am hotărât să plasăm ofrande dincolo de gardul clădirii templului principal, ca un ritual de comemorare dedicat acelor spirite care sunt prea impure pentru a intra în incinta templului. Situația este acum mai bună, și iată cum cred eu că stau lucrurile.

Războiul din Pacific s-a terminat cu peste 40 de ani în urmă. Mulți oameni au murit în timpul conflictului, în stări extreme de mânie și teroare. Sufletele lor au nevoie de ajutor pentru a se ridica către nivelurile superioare de conștiință. Mulți oameni au oferit, de atunci, rugăciuni sincere pentru a ajuta aceste spirite. Analizând situația prin clarviziune, am văzut că mulți dintre japonezii care au murit pe teritoriul Japoniei, acum sunt liberi. Totuși, unii oameni care au murit pe tărâmurile străine, în special în Pacificul de Sud, sunt încă blocați într-o mizerabilă stare de suferință. Acești oameni au murit în condiții îngrozitoare, precum arderea sau moartea prin înfometare și este foarte dificil ca ei să-și găsească eliberarea din aceste stări intense de teroare și ură, în care au fost blocați în tot acest timp.

Cu cât este mai puternică suferința și ura, cu atât mai înțepenite sunt aceste ființe în locul unde au murit. Și este dificil să le acorzi ajutorul de la distanță. Dar după ani de efort concertat, realizat de majoritatea grupurilor religioase șintoiste, spiritele blocate în Pacificul de Sud devin, treptat, mai curate.

„Curate” poate părea un cuvânt straniu în acest context,

dar el este oportun, deoarece atașamentul impurifică spiritul. Această impuritate are puterea de-a exercita o influență negativă asupra celorlalte ființe cu care spiritul intră în contact. Oamenii care vin pentru consultații spirituale deseori „poartă” cu ei asemenea spirite suferinde. Eu absorb, uneori, suferința acestor spirite impure și mă simt temporar bolnav.

Acest fenomen numit, în mod obișnuit, posesiune, este mult mai comun decât realizează majoritatea oamenilor. Noi ne „posedăm” sau ne atașăm unul de altul în nenumărate moduri. Această posesiune apare atât intra, cât și inter-dimensional, și este pozitivă sau negativă depinzând de legăturile inerente dintre cele două ființe.

Recent, un străin care prezenta acest tip de negativitate spirituală a venit la mine să-mi ceară sfatul. În timpul meditației de dimineață, înainte de ziua consultației, am văzut acoperișul unui mare templu legat de persoana respectivă, iar în timpul consultației, am văzut că el avea o legătură profundă cu un anumit templu Shinto. Datorită influenței karmice, sănătatea omului începea să se deterioreze. L-am rugat pe Dumnezeu să dizolve karma și domnul respectiv a fost purificat. Imediat m-am simțit eliberat de influența negativă pe care o primeam de la el. Același mecanism de purificare-eliberare explică de ce am simțit cum se diminuează influența negativă a spiritelor, după ritualul nostru de comemorare. Multe suflete impure care au fost atrase, în trecut, către templu au fost purificate și nu mai au nevoie de ajutorul nostru.

Există diferite zone pe pământ, cum ar fi locurile unde s-au petrecut dezastre și câmpurile de luptă, care conțin un număr mare de spirite în suferință. Acolo terenul este impur și există porțiuni karmice negative. Întotdeauna îmi atenționez elevii referitor la pericolul de-a medita într-un

asemenea loc, deoarece vulnerabilitatea lor emoțională mărită îi face o pradă ușoară pentru spiritele în suferință. Aceste zone cauzează, deseori, accidente și sunt dificil de dezvoltat din punct de vedere comercial.

Desigur, karma terenului nu este doar negativă. Noi suntem, acum, pe cale de-a lărgi complexul templului, prin noi corpuri de clădire. Proprietarii casei de alături au demarat și ei, unele construcții. Și, de cealaltă parte a străzii, o casă nouă tocmai a fost terminată. Un anumit tip de activitate desfășurată într-un areal dat, tinde să atragă o activitate similară. În perioada în care Odaisama a murit, s-au stins mulți alți bătrâni din vecinătate.

Fenomene cum ar fi nașterea, moartea și construcția de imobile apar într-o zonă ca rezultat al efectului cumulativ al karmei zonei respective și al karmei individuale a oamenilor care trăiesc acolo.

Aș dori să termin acest capitol cu o dezvoltare a povestirii karmice a părinților mei, deoarece ea ilustrează cât de strâns pot fi legate karmele naturale, geografice și familiale. La mulți ani după ce am aflat că mama mea l-a ucis pe tatăl meu într-o viață anterioară, determinându-l să o agreseze în viața prezentă, mi s-a revelat un trecut mai complet și mai complex.

Data de 8 aprilie 1984 a marcat cca de-a 30-a aniversare a construcției templului Tamamitsu din Mitaka, Tokyo. Am organizat o mare ceremonie, care ne-a luat luni întregi să o pregătim. În ajunul ceremoniei, m-am îmbolnăvit grav. Temându-mă că nu voi fi capabil să fac față îndatoririlor mele, am realizat o consultație spirituală și mi s-au dat următoarele informații.

Odaisama și cu mine eram, de asemenea, membri de grad înalt al guvernului Yamato pe vremea când tatăl meu a fost ambasadorul Coreei și mama mea Ministru de Stat, așa cum am povestit în capitolul trei. Guvernul a colonizat un stat

numit „Imhara” în Coreea de Sud și era într-o relație de prietenie cu Bejke, o țară situată în partea sud-vestică a Coreei. Multe familii puternice și învățate au venit în Japonia din Kudara, în timpul secolului al V-lea, învățându-i pe japonezi anumite tehnologii avansate. Ei au adus meșteșugul producerii fierului, care s-a răspândit rapid. S-au realizat lucrări publice de anvergură și lucrări de aducțiune a apei. Ei au introdus noi moduri de producere a ceramicii, de creștere a animalelor și de fabricare a mătăsii. De asemenea, ei au adus o cunoaștere avansată a aritmeticii și a caracterelor chineze. De fapt, contribuția imigranților coreeni, prin transmiterea unei cunoașteri atât de detaliate, de pe continent, a dat naștere unei noi epoci de civilizație în Japonia.

În același timp, coreenii au început să fie considerați o amenințare la adresa guvernului japonez. Situația a devenit din ce în ce mai tensionată, după care a izbucnit, când Ministrul de Stat japonez l-a asasinat pe ambasadorul coreean. S-a crezut că imigranții din Kudara știau prea multe despre Japonia pentru a li se permite să se întoarcă în Coreea, așa că au fost exilați într-o zonă departe de Yamato, centrul metropolitan la acea vreme. Acel loc îndepărtat se numește acum Mitaka și este o parte a orașului Tokyo. Această zonă are multe denumiri conținând cuvântul „mure” (derivat din vechiul cuvânt coreean pentru „sat”).

S-a dovedit astfel că, complexul nostru de la marginea parcului Inokashira este localizat exact în partea centrală a ceea ce a fost satul Mure, locul unde coreenii și-au petrecut exilul. Noi „am ales” locul pentru templu cu 30 de ani înainte de-a primi vreo informație. În acea perioadă, noi trăiam și ne îndeplineam sarcinile spirituale într-o locuință temporară, în Harajuku, Tokyo. Faima lui Odaisama se răspândește și întotdeauna o mulțime de oameni se perindau

prin casă, intrând și ieșind. Fiind elev pe-atunci, eram mereu frustrat că nu aveam un loc al meu, liniștit, în care să studiez.

Într-o primăvară, m-am dus în zona Mitaka, ca să mă plimb în parcul Inokashira. Am trecut de păduricea de bambus, căutând un loc cu iarbă. M-am așezat să mă odihnesc în pădurice și îmi aduc aminte că mă gândeam cât de minunat ar fi să am o casă într-un asemenea loc liniștit.

Aceasta a declanșat procesul care m-a dus în cele din urmă să mă stabilesc aici cu casa, cu templul și cu institutul de cercetare. Locul unde m-am așezat, atunci, în pădurice este acum locul unde există fântâna sacră pentru purificare de la intrarea în incinta templului. (Clătirea gurii și spălarea mâinilor într-un asemenea havuz, înainte de intrarea într-un templu Shinto, este un ritual obișnuit.)

După ce am achiziționat terenul pentru templu, mi s-a revelat faptul că am trăit aici în prima mea încarnare aponeză, acum 3500 de ani și am realizat că datoria karmică a familiei față de acest loc, era mult mai profundă. Coreenii pe care noi i-am exilat în Mure erau un popor mândru și educat; pierderea instantanee a puterii și bogăției lor, împreună cu prizonieratul pe pământ străin, le-au cauzat o mare suferință. Multe din acele suflete nu se eliberaseră, încă, de această suferință; karma nu era dizolvată.

Am fost ghidat să țin o slujbă de comemorare pentru aceste suflete pe data de 17 martie, timp de cinci ani. Data de 17 martie pare să fi fost data în care vechii coreeni își realizau ceremoniile anuale. Mi s-a spus, de asemenea, că, cel mai probabil, dizolvarea karmei sufletelor coreene va contribui la îmbunătățirea relațiilor dintre Japonia și Coreea.

Am ținut ceremonia în fiecare an, din 1984 până în 1988. Când am condus ceremonia finală, am putut vedea o ființă cu aspect oficial, înclinându-se în timpul ritualului. Ea purta o robă asemănătoare unui șort, peste o îmbrăcăminte din

mătase albă, și avea două cocuri în spatele urechilor. Personajul a indicat că este foarte mulțumit și am simțit o mare ușurare printre spiritele suferinde.

Nu știu care este legătura, dacă există, dar relațiile dintre Japonia și Coreea s-au îmbunătățit constant. Primul Ministru Sud-Coreean a făcut prima vizită de stat aici după mulți ani. Coreea de Sud însăși, se bucură de o nouă prosperitate, și a găzduit cu succes olimpiada din 1983.

Un alt efect secundar interesant este faptul că orașul s-a decis să curețe lacul Inokashira, pentru prima oară în istoria parcului. Este ca și cum purificarea la nivel spiritual are puterea de-a purifica și la nivelurile politic și fizic. Deși vorbim de tipuri diferite de karmă, toate sunt, de fapt, interconectate și întrețesute.

Karma globală

Crearea unui mediu capabil să susțină viața este o sarcină foarte complicată și grea. Mai mult, pământul pare să fie singura planetă din sistemul nostru solar care în prezent poate susține viața. Cum a fost posibil acest lucru?

Conform teoriei geofizice și astronomice, pământul s-a născut cu circa 6 miliarde de ani în urmă. În acea perioadă, sistemul solar era compus din gaz interstelar, din care o anumită parte a început să se închege. În această masă au apărut explozii frecvente, determinate de fisiunea și fuziunea nucleară. Ca rezultat, substanțele cu masă ușoară au ieșit la suprafață și cele cu masă mai grea s-au scufundat în centrul formațiunii. Pământul a evoluat astfel, gradat, dintr-o masă gazoasă într-o masă solidă.

Cu circa 100 de milioane de ani în urmă, au apărut continentele și oceanele. Materia organică a fost generată

treptat, în oceanul planetar. Proteinele, microbii și amoebele au luat ființă. Pământul a început să susțină o atmosferă bazată pe oxigen, similară cu cea care există astăzi. Organismele unicelulare s-au unit în ființe mai complexe, evoluând, în cele din urmă, în formele superioare de animale și plante. Ramapithecus, presupus în general a fi predecesorul omului, s-a născut cu circa 6 milioane de ani în urmă. După ce a suferit diferite schimbări, Ramapithecus a evoluat în Homo Sapiens, strămoșul ființelor umane din prezent, care a apărut prima oară pe pământ acum, aproximativ 100000 de ani.

Conform fizicii moderne, masa și materia sunt forme de energie, dar fizica încă nu a explicat dacă materia are, sau nu, capacitatea de-a acumula energie și de a-i da o formă. Dintr-o perspectivă non-fizică, totuși, este clar că spiritul precede materia. Spiritul creează materia, dar materia nu creează spirit. Într-o serie de experimente realizate la Institutul de Psihologie Religioasă, am descoperit dovezi care susțin puternic ideea că energia mentală este capabilă să dea naștere energiei fizice, transformând-o în masă și modelând-o.

Planetele capabile să susțină viața sunt în fruntea evoluției materiale, fizice. Există și alte planete ce susțin viața, în alte galaxii, în timp ce planetele precum Marte și Venus sunt în stadiile premergătoare vieții. Dacă am putea călători până în constelația Andromeda, am găsi planete care au susținut viața, planete similare cu a noastră, dar care și-au încheiat acest stagi.

Toate planetele au dimensiuni spirituale, chiar dacă ele nu au un sistem de viață fizică. Entitățile astrale și cele spirituale nu au nevoie de o planetă cu arbori, deoarece ele pot trăi fără oxigen; ele pot exista în mijlocul unui infern, fără să se ardă.

Evoluția

Toate lucrurile există mai întâi în dimensiunea spirituală, apoi se manifestă, treptat, în această dimensiune. Aceasta este evoluția. Viitorul lumii materiale, evenimentele care se vor produce peste milioane și miliarde de ani, există, deja, în dimensiunea spirituală, în lumca ideilor.

Conform teoriei evoluției, formele complexe de viață se dezvoltă greu, într-o secvență continuă începând cu prima formă, cea mai simplă, cum ar fi amoeba. Eu sunt de acord că evoluția se produce de la forma cea mai simplă la formele cele mai complexe, dar nu sunt de acord că de aici rezultă evoluția de la forme de viață inferioare la cele superioare. Cred că acest progres are loc în salturi evolutive, mutații, dacă vreți să le spuneți astfel. Eu nu văd un proces evolutiv progresiv, de la maimuță la om, ci, mai curând, un salt brusc în acest proces, care distinge omul de maimuță. Forma umană originală deja exista în lumile spirituale și când lumea materială a fost suficient de pregătită și omul-maimuță a creat momentul adecvat, evoluția a făcut un pas înainte, a făcut un salt, și s-au născut, astfel, ființele umane.

Procesul evolutiv poate părea continuu atunci când este considerat din punct de vedere materialist, dar eu sunt sigur că nu așa stau lucrurile. Într-un anumit punct, fiecare stadiu al evoluției pare a fi izolat. Cred că spiritul ce stă la baza procesului discontinuu al evoluției susține acest proces. Amoeba nu evoluează într-o ființă umană. Spiritul creează amoeba în dimensiunile non-fizice, îi dă viață, apoi continuă creând alte forme. Spiritul face acest lucru creând o formă potrivită manifestării pe care și-o dorește. După care pătrunde în formă și așa se naște o entitate fizică vie. Spiritul și materia sunt entități distincte și separate.

Mintea și corpul sunt, în mod asemănător, entități

distincte. Un stadiu evolutiv este determinat de gradul în care mintea este independentă de materie și exercită controlul asupra ei. În această lumină, oamenii au atins un înalt stadiu de evoluție prin comparație cu alte ființe de pe această planetă. Majoritatea celorlalte animale sunt doar capabile de răspunsuri spontane și de reacții la un stimul de mediu dat, conform unei cantități limitate de cunoaștere, pe care au obținut-o din experiența trecută. Mintea umană are capacitatea de-a imagina și de-a gândi abstract, deși ea este, în mod normal, limitată la informațiile care-i parvin dinspre simțurile fizice. Și totuși, mintea umană are capacitatea de-a transcende limitele corpului fizic și pe cele ale mediului exterior. În dimensiunile astrale și cauzale, mintea poate funcționa liberă de toate aceste dependențe și limitări, proprii universului material.

O minte care a devenit, chiar și parțial, liberă de manifestările materiale, ajunge în momentul morții într-un tărâm non-fizic corespunzător. Spiritele celor morți formează diferite niveluri ale societății în dimensiunile astrale și cauzale, conform nivelului lor de evoluție spirituală. Deși imateriale, dimensiunile astrale și cauzale sunt încă supuse legii karmei. Există chiar dimensiuni superioare mai înalte. Acestea sunt dimensiunile celeste ale manifestării divine, și ele nu sunt supuse karmei. Ele acționează pentru a controla energia primordială care preexistă în orice fenomen al manifestării și sunt responsabile de crearea universului fizic.

Pământul, așadar, nu cuprinde doar planeta fizică, ci și palierele astrale și cauzale care îi aparțin. Ființele umane, care sunt, întrucâtva, eliberate de puterea materiei, se deplasează prin aceste dimensiuni, de zeci de mii de ani. Fiecare ședere în tărâmul fizic tinde să dureze între 50 și 100 de ani, și de la zeci, la sute de ani în tărâmurile celelalte. Nevoia intrinsecă și instinctuală de evoluție spirituală este

motivul acestor călătorii.

Pe o planetă ce susține viața, cum este pământul, dimensiunile spirituale și dimensiunea fizică sunt în mod intim întrețesute. Pe o planetă fără viață nu este cazul; există o prăpastie între entitățile spirituale și cele fizice. Pe pământ, noi trăim interconectați cu toate elementele care alcătuiesc mediul natural al pământului ca și cu sufletul care există în ele. Înțelegerea acestei interconexiuni stă la baza nevoii noastre de-a exista într-un echilibru armonios cu mediul înconjurător și cu celelalte dimensiuni. Atunci când apare dezechilibrul, karma determină pedeapsa.

În zilele noastre, noi vedem cum natura îi pedepsește pe distrugătorii ei prin fenomene fizice, cum ar fi inundații, foamete și cutremure. La nivel uman, societatea încă mai suferă de discordii interminabile din cauză că un trib sau o națiune iese în evidență în detrimentul altora. Acest lucru este adevărat nu doar pe pământ; există dizarmonie și între societățile dimensiunii astrale. Dizarmonia și interacțiunea dezechilibrată sunt semne că întreaga sferă se află, încă, la jumătatea drumului în evoluția sa spirituală.

Deși pacea ia mult timp pentru a fi dobândită și mulți vor suferi în urma acestui proces, eu văd, mai degrabă, pământul evoluând către perfecțiune, decât degenerând într-un holocaust. Pe măsură ce omenirea evoluează, ea se va elibera, din ce în ce mai mult, de materie. Acest lucru îi va da posibilitatea să atingă o stare de iubire pură și să obțină un control esențial asupra materiei. Când umanitatea va fi capabilă să controleze materia pe deplin, ea va obține viața eternă și adevărata înțelepciune spirituală. Atunci va fi, în sfârșit, Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, sub puterea Lui. Simt că trebuie să ne pregătim pentru ideea de religie mondială, care va caracteriza acea epocă.

Prevăd, de asemenea, că această stare de rai pământesc

va continua timp de mii sau, posibil, milioane de ani. Atunci, universul nostru, inclusiv pământul, va muri, lăsând în urmă doar o singură lume a conștiinței pure și a dimensiunii celeste. Totul, în cele din urmă, se va reîntoarce în Absolut.

Către o teorie a Karmei

Prin studiul meu experiențial și experimental, asupra karmei și reîncarnării, am conchis că aceste fenomene sunt guvernate de principii clar definite. Consider că ele sunt legate de legea naturală la fel de riguros ca și fenomenele mai demonstrabile, din punct de vedere științific, ale gravității și electromagnetismului. Dat fiindcă, pentru o înțelegere profundă a karmei, este necesară capacitatea noastră de-a percepe direct dimensiunile non-fizice, mai curând mistice și ele reprezentând sursele noastre principale de informații despre acest subiect, vreme de multe secole. Upanișadele și scrierile budiste, de exemplu, oferă multe teorii și explicații referitor la karmă, dintre care unele ajută omul modern să înțeleagă acest concept, iar unele sunt pur și simplu ecouri ale percepțiilor altora, nefiind bazate pe o experiență directă.

Pe măsură ce umanitatea continuă să evolueze, eu prevăd emergența unei teorii unificate a karmei care va deveni acceptată din punct de vedere științific. Cred că această cunoaștere va avea un efect profund asupra moralității religiei, asupra tuturor aspectelor existenței umane. Sper că lucrarea pe care o fac în această viață se va dovedi o reală contribuție la tot acest efort de cunoaștere.

O teorie viabilă a karmei trebuie să trateze un număr de aspecte fundamentale. Renasc, cu adevărat, ființele umane? Ce se produce în momentul morții și unde mergem după moarte? Cum și unde se depozitează karma? Ce condiții provoacă manifestarea karmei și determină o persoană să se reîncarneze?

Dați-mi voie să tratez fiecare dintre aceste aspecte pe rând, pe baza materialului deja prezentat.

Renasc, cu adevărat, ființele umane?

Hinduismul și budismul predică, fără echivoc, că reîncarnarea se produce în cazul fiecărui suflet, până când acesta evoluează într-o stare unde nu mai are nevoie să se manifeste pe pământ. Munca mea de consultații spirituale pare să certifice acest principiu. Anumite cazuri, cum ar fi cel al domnișoarei Y., chiar au putut fi verificate istoric.

Observ că un număr din ce în ce mai mare de psihologi clinici, în special din S.U.A., folosesc terapia vieților anterioare în practicile lor. Celebritățile scriu cărți despre viețile lor anterioare. Există acum câțiva parapsihologi care documentează serios, cazuri de reîncarnare. Una din mințile luminate ale domeniului este Dr. Ian Stevenson, profesor la Universitatea Școlii de Medicină din Virginia. În 1966, el a publicat o lucrare respectabilă, intitulată: „Douăzeci de cazuri ce ilustrează reîncarnarea”. El a documentat cazuri de reîncarnare și a descoperit exemple de persoane care susțin că s-au reîncarnat, aparținând unei arii culturale extrem de diverse, care cuprinde India, Turcia, Thailanda, Anglia, Canada și poporul inuit din Alaska.

Dr. Stevenson a vizitat institutul meu în drum spre casă, după ce făcuse o serie de cercetări în India și Thailanda. El mi-a povestit un caz pe care îl găsesc în mod special interesant.

Odată, pe când se afla în India, a venit să-l vadă un localnic, un om cam la 50 de ani. Acesta pretindea că își reamintește cu claritate una din viețile sale trecute. El a spus că a fost un ofițer din armata britanică în timpul primului război mondial. A fost omorât în luptă de un glonte care i-a

perforat gâtul. Această informație este interesantă deoarece indianul avea două semne din naștere de o parte și de alta a gâtului, care, așa cum a observat Dr. Stevenson, arătau ca niște cicatrici lăsate de glonț. Doctorul mi-a arătat o fotografie a bărbatului și semnele care se vedeau foarte clar.

Bărbatul a început să-i relateze Dr. Stevenson, în detaliu, aspecte ale vieții sale anterioare. El și-a reamintit denumirea orașului scoțian de unde se trăgea, cuvinte și expresii dialectale, numele părinților și locul casei sale. El a descris alte caracteristici ale peisajului, care-au putut fi identificate, și a menționat o colină din afara orașului, pe care se aflau ruinele unei biserici.

Dr. Stevenson a verificat că bărbatul indian nu călătorise niciodată în Scoția sau în Anglia, și că nu dispunea de mijloace practice prin care să obțină aceste informații.

După un interogatoriu amănunțit, Dr. Stevenson s-a deplasat în Scoția pentru a determina autenticitatea poveștii bărbatului respectiv. Atât cât i-a stat în putință să confirme, tot ceea ce omul descrisese era adevărat. Orașul există și în zilele noastre. Aspectul lui, până și numele străzilor, este identic cu cel descris de către indian. Expresiile dialectale sunt exact așa cum le vorbise cândva, acesta, și există o familie al cărei nume este chiar cel pe care indianul pretindea a-l fi avut într-o altă viață.

În urma investigațiilor, Dr. Stevenson a căpătat convingerea că ofițerul britanic renăscuse ca indian. El a demonstrat spre propria sa satisfacție, că nu există, practic, nici o modalitate prin care bărbatul ar fi putut să știe atât de multe despre ofițerul britanic, despre micul orașel din Scoția și despre familia sa. Acesta pare a fi un caz autentic de reîncarnare.

Unii parapsihologi nu ar fi de acord, atribuind așa-zisele cazuri de reîncarnare clarviziunii și capacității de-a vedea în

trecut sau în viitor. Ei ar susține că indianul a putut să vadă orașul din Scoția prin clarviziune și că astfel a obținut informațiile cu pricina. În cazul domnișoarei Y., femeia pe care am văzut-o ca fiică a lui Nakanose, un parapsiholog ar putea susține că eu am mi-am folosit abilitatea pentru a vedea cum domnișoara Y. merge la Suwa, intră într-o anumită bibliotecă și culege anumite informații. Apoi, ar putea spune ei, eu i-am dat acesteia anumite indicii care să sprijine dezvoltarea ulterioară a acțiunii. În acest mod, parapsihologul s-ar putea dispensa de acest episod fără a trebui să aducă în discuție subiectul renașterii sufletului. El ar rămâne, astfel, înrădăcinat într-o disciplină științifică limitată la o perspectivă materialistă.

Pentru indivizii dotați cu acel gen de sensibilitate ce funcționează și în dimensiunile non-fizice ale realității, cunoașterea renașterii sufletului este clară. Pentru indianul care știa că a fost britanic, renașterea este un fapt, nu un subiect de discuție. Pe măsură ce un număr din ce în ce mai mare de oameni încep să experimenteze faptul că au trăit mai multe vieți, ei ajung să creadă că această conștiință a reîncarnării va intra în fluxul principal al cunoașterii umane.

Mecanismul morții

Marele sfânt indian Yajinavarga a trăit în epoca Upanișadelor (800 - 500 î.Ch.). El a fost primul care a codificat noțiunile de karmă, transmigrare și moarte, oferind o descriere clară, a acestor fenomene, în Brhadaranyaka Upanishad.

El detaliază stadiile morții în modul următor, folosind termenul sanskrit de Jiva cu referire la spiritul individual în dimensiunea cauzală.

1. Ființa individuală nu mai funcționează în dimensiunea fizică atunci când inima se oprește.
2. Corpul astral, care și-a încheiat sarcina înregistrării rezultatelor acțiunilor în această viață sub forma „semințelor karmice”, se deplasează în inima corpului fizic (Anahata Chakra în astral).
3. Jiva (*sufletul individual, n. trad.*) intră în corpul astral și „o lumină strălucește în vârful inimii sale”.
4. Jiva iese afară din cadavru prin „intermediul ochilor sau prin creștetul capului, sau prin alt loc”. Prin aceasta, autorul înțelege Ajna Chakra, Sahasrara, sau o altă chakra.
5. Atunci când Jiva părăsește corpul, forța vitală îl însoțește. Vedele spun: „Organele cunoașterii îl urmează pe Jiva”. Aceasta înseamnă că atât mintea ce lucrează împreună cu corpul fizic, cât și mintea dimensiunii astrale părăsesc corpul fizic odată cu Jiva. Când Jiva părăsește corpul fizic, energia și organele conștiinței celorlalte nivele îl însoțesc.
6. ”Jiva suferă acum constrângerile exercitate de cunoașterea și comportamentul său din viețile anterioare”. Aceasta înseamnă că acumulările karmice ale lui Jiva determină tărâmul spiritual în care acesta va merge și modul în care el va trăi acolo, precum și momentul renașterii sale în această lume.

Odaïsama a suferit un infarct puternic în 1966. Ea zăcea inconștientă la Spitalul Universitar din Tokyo. Doctorii au spus că nu erau siguri dacă va mai trăi. Am rămas împreună cu ea, ținându-i mâinile reci într-ale mele, rugându-mă în mod continuu și trimițându-i energie. După 24 de ore ea a deschis ochii pentru prima oară și a putut să ia o înghițitură de apă. Când și-a revenit complet, ea mi-a descris următoarea experiență: „Stând acolo inconștientă, am văzut o lumină

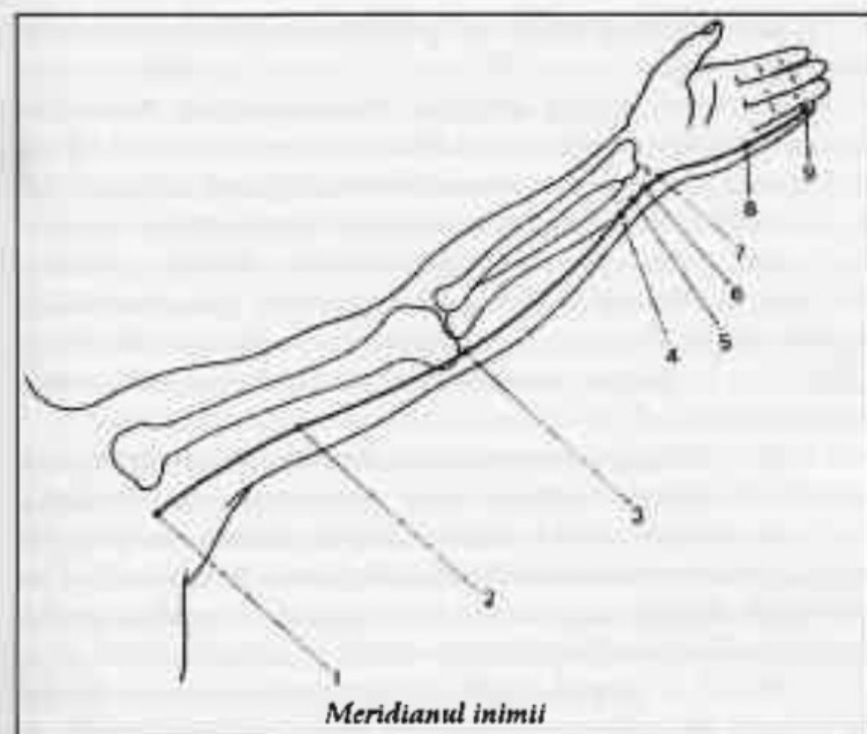
auric minunată ieșind din inima mea și transformându-se într-o sferă strălucitoare care se rotea. Sfera a călătorit prin umărul meu, pe partea interioară a brațului, până la capătul degetului mic, unde a rămas suspendată. Observând-o, am realizat că dacă sfera respectivă s-ar fi separat de degetul meu, aș fi murit. M-am hotărât să nu rezist, să curg din mine odată cu lumina. În același moment, am auzit o voce spunând: „Nu trebuie să pleci”. Sfera de lumină s-a reîntors repede pe aceeași cale, a intrat din nou în inima mea și a dispărut. În acel moment m-am trezit și am văzut că te rugai cu credință lângă mine”.

Vă puteți imagina surpriza mea când, câțiva ani mai târziu, am citit descrierea din Upanișade, care era atât de asemănătoare cu experiența lui Odaisama, dar cu două diferențe majore.

Prima diferență evidentă este că ea nu a murit. Procesul morții a fost întrerupt și ea a putut să trăiască în continuare. Deoarece Jiva nu a intrat în întregime în corpul astral, Odaisama a fost în stare să observe mișcarea acestui corp.

A doua diferență importantă este că Jiva, sau sufletul lui Odaisama, nu a urmărit să iasă prin chakra inimii, ci a călătorit pe meridianul controlat de chakra inimii până la capătul degetului mic. Pe pagina următoare este o ilustrație a meridianului inimii. Așa cum puteți vedea, căile sunt identice.

În cazul meu, când îmi părăsesc corpul în timpul stării de samadhi, o fac din Sahasrara, din creștetul capului. Când vindec oamenii, le trimit acestora energie direct din Ajna Chakra, situată între sprâncene, sau o proiectez din palme. Dar văd legătura cu procesul morții descris anterior.

Observarea procesului morții în anii care-au urmat, mi-a arătat că, într-adevăr, sufletul intră în corpul astral și apoi iese din cadavru direct printr-o chakra specifică, sau la sfârșitul unui meridian controlat de respectiva chakra. Bagajul karmic al persoanei determină care chakra sau care complex de meridiane va fi punctul de ieșire. Acest lucru influențează, la rândul său, locul în care sufletul va merge după moarte.

În mod evident, oamenii acumulează karmă la toate nivelurile ființei lor în timpul unei vieți, dar există un aspect karmic dominant, care cel mai adesea formează caracterul și comportamentul individului. Acesta se reflectă la nivelul evoluției spirituale și în chakra cea mai activă în momentul morții.

Oamenii, în general, își părăsesc corpurile în modul următor:

Sufletul și corpul astral al unei persoane cu karmă sexuală și atașamente materialiste puternice, se deplasează din inimă către Svadhishtana Chakra, dedesubtul buricului. Svadhishtana Chakra controlează inconștientul și sistemul urogenital prin intermediul meridianelor Rinichi și Vezică Urinară. Aceste căi coboară către picioare și se termină la capătul degetului mic de la picior. Corpul astral și sufletul călătoresc în jos, pe meridian, și ies prin unul din aceste puncte finale.

Sufletul rămâne în corpul astral și se naște în tărâmurile inferioare ale lumii astrale, unde duce o viață de suferință. Așa cum am văzut din exemplele precedente, ființele din această stare sunt caracterizate de egoism. Atașamentul lor este atât de puternic, încât tind să nu se reîncarneze o perioadă mare de timp.

Sufletul și corpul astral al unei persoane cu o karmă puternică de atașament față de emoții și imaginație se deplasează din inimă către Manipura Chakra, situată deasupra ombilicului. Manipura Chakra controlează emoțiile și sistemul digestiv prin intermediul meridianelor Stomac și Splină, care de asemenea coboară spre picioare. Sufletul și corpul astral ies prin unul din aceste puncte finale de la nivelul degetelor picioarelor.

Aceste suflete continuă să locuiască în corpul astral. Dacă ele sunt incapabile să-și controleze emoțiile sau imaginația prin intermediul conștiinței de sine, ele sunt destinate să sufere în tărâmurile astrale inferioare. Sufletele care sunt conștiente de emoțiile și imaginația lor și sunt capabile să le controleze, duc vieți plăcute în părțile superioare ale lumii astrale. Efectiv, viețile lor nu sunt foarte diferite de cele de-aici, de pe pământ. Fie că sunt situate în tărâmurile astrale

inferioare, fie în cele superioare, această categorie de suflete se reîncarnează cel mai frecvent. Ele doresc corpuri fizice care să le ajute să-și controleze emoțiile și imaginația, dându-le astfel posibilitatea să crească din punct de vedere spiritual.

Spiritul și corpul astral ale unei persoane care și-a dedicat viața binelui general, mai mult decât folosului personal, care a atins o stare evoluată de iubire și compasiune, iese direct prin Anahata Chakra de-a lungul meridianului inimii, prin partea inferioară a brațului și iese prin capătul degetului mic. Spiritul merge direct în dimensiunea cauzală.

Sufletul unei persoane care a atins adevărata înțelepciune și care nu mai are atașamente terestre, trece din inimă în Ajna Chakra, între sprâncene și apoi în Sahasrara, în creștetul capului, de unde iese direct în dimensiunea cauzală.

Când o ființă intră direct în dimensiunea cauzală, corpul ei astral de asemenea „moare”. Totuși, semințele care îi dau sufletului potențialul unei manifestări viitoare în lumile fizice și astrale sunt depozitate în corpul cauzal.

Dimensiunea cauzală este un paradis plin de iubire și inteligență. Cei care trăiesc aici duc vieți lungi și sănătoase, libere de orice distincție între masculin și feminin. Atmosfera este plină de vitalitate. În acest mediu plin de fericire, sufletele urmăresc să-și continue creșterea lor spirituală.

Când spiritele din dimensiunea astrală au contact cu cele din dimensiunea cauzală, ele le percep pe acestea din urmă ca pe niște ființe de lumină, mai curând lipsite de forme corporale. Ființele cauzale deseori acționează ca ingeri păzitori ai indivizilor sau comunităților de care sunt legate în dimensiunile astrale și fizice.

În Bhagavad Gita se spune: „Și cel care la sfârșitul timpului său își părăsește corpul gândindu-se la mine (Ființa Supremă), cu adevărat el ajunge la mine: cu adevărat, el se unește cu ființa mea. Pentru că oriunde se îndreaptă gândul

cuiva în ultimul moment al vieții sale, cu adevărat el se duce într-acolo, din cauza afinității aceluia loc cu propria sa natură". Acele gânduri și idei ale unei ființe, din ultima clipă a vieții sale, joacă un rol important în alegerea destinației finale și a calității viitoarei încarnări.

Cu circa 40 de ani în urmă, a venit la Odaisama o văduvă, cerând o consultație spirituală. Ea dorea să știe ce făceau mama și soțul ei în cealaltă dimensiune, deoarece ei au avuseseră o relație sexuală ilicită pe când se aflau în viață. Când Odaisama a meditat, ea a perceput că soțul s-a căit profund pentru necredința lui, în ultimul moment al vieții sale, și că se bucura de o viață în dimensiunea astrală. De cealaltă parte, mama ei suferea de vinovăție față de fiica ei și totodată din pricina atașamentului față de iubitul ei. Văduva a întrebat de ce mama era singura care suferea, de vreme ce ambii au trădat-o.

Odaisama i-a explicat că soțul ei a experimentat o adevărată căință în clipa morții, reușind să-și pună toată încrederea în Dumnezeu. Acest lucru i-a dat puterea să se ducă într-un loc din dimensiunea astrală superioară, unde urmarea în mod sincer să progreseze spiritual. De cealaltă parte, deși mama ei a fost convinsă că s-a purtat imoral în timpul vieții, ea nu și-a făcut nici un proces de conștiință în clipa morții. Acum, ea suferă efectele karmice ale acțiunii ei în iadul dimensiunii astrale inferioare și îi va lua un timp îndelungat pentru a se reîncarna. Oamenii precum soțul care a admis că a greșit și a cerut iertare de la Dumnezeu, se pot încarna cu ușurință și desori duc vieți corecte, exemplare. Totuși, ei trebuie să se ferească întotdeauna de înclinația de-a comite același gen de acțiuni imorale, în noua lor existență.

Karma: mecanismul de stocare

Noi ne gândim întotdeauna la reîncarnare în termenii acestei lumi, în accepțiunea renașterii în acest plan, dar același lucru se poate spune atunci când considerăm încarnarea prin prisma dimensiunii astrale. Din acest punct de vedere, atunci când o ființă moare, ea trebuie să meargă în lumea fizică și să rămână acolo până când renaște din nou în dimensiunea astrală. Este același lucru ca și moartea obișnuită, dar privit din direcția opusă. Individul pendulează între un plan și altul, de mai multe ori.

Ce anume se produce efectiv, cu karma tuturor acțiunilor realizate de-a lungul atâtor vieți? Sunt toate acțiunile înregistrate, sau doar unele dintre ele? Unde și cum se acumulează karma? Ce anume determină manifestarea karmei într-un mod specific, la o anumită perioadă de timp?

Am început o cercetare formală a răspunsurilor la aceste întrebări studiind literatura existentă pe această temă, dar am descoperit că informațiile mele obținute prin experiență au depășit, în general, ceea ce am reușit să descopăr în teoria tradițională.

Un exemplu în această direcție este problema karmei înregistrate și a celei neînregistrate. Teologii budiști din vechime credeau că rezultatele acțiunilor sunt depozitate într-o formă latentă, sau de sămânță (Samskara). Acest lucru este adevărat, potrivit experienței mele. Totuși, teologii au susținut, de asemenea, că nu toate acțiunile sunt înregistrate, nu toate acțiunile produc semințe care se vor manifesta ulterior. Budiștii au împărțit activitatea în două categorii: intenționată și neintenționată. Activitatea neintenționată este tot ceea ce are o natură pură, fizică, obișnuită sau rituală. Activitatea intenționată este orice mișcare sau deplasare care apare ca rezultat al judecății personale.

Ei și-au bazat raționamentul pe învățăturile despre karmă, ale lui Buddha Shakyamuni, în care se pune accent pe aspectele moralizatoare ale acesteia. Buddha a subliniat necesitatea atingerii dimensiunii realității care transcende binele și răul. El a învățat că, deoarece mintea este cea care determină binele sau răul unei acțiuni, mintea însăși este karma manifestată. Teologii au conchis astfel că numai activitatea autodeterminată poate da naștere unei karme. Altfel spus, doar acțiunile intenționate pot deveni semințe stocate în conștiința cauzală. Ei au crezut că, deoarece un lucru precum exercițiul fizic nu are legătură cu binele și răul, și deoarece nu este decât o mișcare fizică, ea nu poate produce un efect durabil, care va fi înregistrat.

Eu nu sunt de acord cu această interpretare. Să luăm exemplul indianului, discutat mai sus, al cărui gât a fost străpuns de un glonte. Această rană nu este nici bună nici rea; ea este doar o formă de mișcare fizică. Totuși, atunci când omul s-a reîncarnat în viața prezentă, el s-a născut cu un semn inestetice pe gât, acolo unde fusese rana. În acest mod, nu se poate spune că această karmă a răni fizice nu a fost înregistrată.

Cu circa trei ani în urmă, un bărbat care suferea de crize de epilepsie a venit la mine pentru o consultație spirituală. Când am început să meditez, am văzut un soldat luptând în cel de-al doilea război mondial. El era comandant de tanc în Pacificul de Sud și, la un moment dat, a nimerit peste o poziție a armatei americane. A fost întâmpinat cu un foc de bazuka, și chiar când își părăsea vehiculul cu sabia-n mână, un glonte i-a străpuns stomacul, ucigându-l pe loc. L-am rugat pe omul care stătea în fața mea să îmi arate abdomenul, întrebându-mă dacă glonțul ce i-a provocat rana în trecut, a lăsat vreo urmă. Când el mi-a arătat abdomenul, pe partea stângă exista un semn din naștere de culoare negru-albăstrui, cu un diametru de circa 2,5 centimetri. I-am spus apoi ceea

ce am văzut. El a fost uimit, deoarece s-a descoperit că avea un unchi care fusese comandant de tanc în Pacificul de Sud și care fusese omorât în modul pe care l-am descris. Omul nu și-a întâlnit niciodată unchiul care murise cu cinci ani înainte ca el să se nască. Dar întreaga sa familie i-a spus cât de mult semăna cu acest unchi, atât ca aspect fizic, cât și ca personalitate și caracter.

I-am confirmat apoi, pe cale paranormală, că, într-adevăr, unchiul a renăscut în persoana nepotului. Unchiul a fost o ființă eroică. El cunoștea foarte bine artele marțiale și și-a sacrificat de bună voie viața pentru țara sa. El nu și-a regretat moartea. În dorința sa de a învinge inamicul, el a continuat, totuși, să se bată în dimensiunea astrală. Chiar și după ce a renăscut pe acest pământ, a continuat să fie profund atașat de eul său de războinic. De fapt, conștiința sa astrală era atât de puternică, încât avea puterea să-i învingă și să-i domine conștiința obișnuită din starea de veghe. Acesta era motivul crizelor epileptice pe care le experimenta.

Din nou avem un caz unde o rană făcută de un glonte într-o viață anterioară, lasă o cicatrice într-o alta. Trecerea unui glonț prin carne este o mișcare fizică; și prin ea însăși nu este nici bună, nici rea, nici intenționată. De aceea, conform teoriei budiste, ar trebui să fie considerată karmă neînregistrată, care nu se stochează. Dacă așa ar sta lucrurile, nu ar exista nici un fel de efect de la o viață la alta. Semnele din naștere de pe corpul bărbatului indian și de pe cel al bărbatului epileptic par să contrazică această teorie.

Rezultatul oricărei acțiuni ia forma unor tipare energetice latente, pe care noi le numim „semințe”. Eu cred că aceste semințe karmice sunt stocate în chakrele dimensiunilor astrale și cauzale, conform naturii lor specifice. Cred că semnul abdominal al fostului comandant de tanc este rezultatul karmic al semințelor depozitate atât în dimensiunea astrală,

cât și în cea cauzală. În momentul în care a fost lovit de glonte, a simțit un fel de arsură, apoi o durere teribilă. Atașamentul emoțional pe care l-a avut față de durere, atașamentul minții sale față de durere, a rămas ca o impresie, ca o sămânță, în chakra dimensiunii astrale. Deoarece corpul cauzal este fundamentul existenței umane, fructele fiecărei acțiuni fizice pe care o realizează un individ sunt depozitate în el. Cred că semnul negru din partea stângă a abdomenului acestui om a fost cauzat de o sămânță care era menținută în Svadhishtana Chakra a dimensiunii cauzale. Acest lucru s-a produs, deoarece Svadhishtana Chakra este responsabilă de formarea corpului fizic. Așadar, pe când fetusul noii ființe se dezvoltă în pântecele matern, sămânța s-a exprimat în formarea acestui semn din naștere. Energia emoțională a dimensiunii astrale a accentuat gradul de manifestare a acestui rezultat karmic special.

Teoria budistă susține că toate semințele karmice sunt depozitate în conștiința cauzală. Totuși, mie îmi este clar că semințele pot fi depozitate și în chakrele corpului astral. Distincția pare să apară în următoarea manieră:

Când o persoană se atașează emoțional de rezultatul unei acțiuni, karma ce decurge din această acțiune este depozitată ca sămânță în corpul astral. Când o persoană nu este atașată emoțional de rezultatul unei acțiuni, karma este depozitată în corpul cauzal. Starea karmică a fiecărei chakra se reflectă în rețeaua meridianelor asociate, care controlează circulația energiei Ki prin corpul fizic.

Ceea ce urmează este o schiță generală a modului în care diferite tipuri de karmă sunt depozitate în corpul astral și afectează anumite meridiane.

Chakrele Muladhara și Svadhishtana

Semințele atașamentului sexual, printre cele mai puternice și mai problematice pentru umanitate, sunt păstrate în

chakrele Muladhara și în Svadhishtana ale corpului astral. Aceste două chakre controlează funcționarea sistemului urogenital, dorința sexuală și inconștientul. Meridianele asociate sunt Rinichi, Vezică Urinară și Intestin Subțire.

Chakra Manipura

Semințele karmei generate de atașamentul față de emoții și imaginație sunt stocate în Manipura Chakra. Această chakra controlează funcționarea emoțiilor, a imaginației și a sistemului digestiv. Meridianele asociate sunt Stomac și Splină.

Este o experiență obișnuită pentru mulți oameni faptul că stresul emoțional cauzează probleme de stomac. Din punct de vedere al meridianului, și reciproca este adevărată. Se spune, de asemenea, că disfuncțiile digestive produc instabilitate emoțională.

Domnișoara Y. a fost un prim exemplu al acestei realități. Intensul său atașament față de iubirea romantică a fost depozitat în Manipura Chakra. Atunci când ea a ajuns la vârsta la care s-au produs evenimentele precedente, semințele s-au manifestat prin intermediul chakrei Manipura. Domnișoara Y. a devenit instabilă din punct de vedere emoțional, suferind, în același timp, de diferite probleme digestive. Când am testat starea funcțională a sistemului ei de meridiane, cu AMI (aparatură pentru măsurarea funcționării meridianelor și a organelor interne corespunzătoare) am descoperit anormalități puternice în meridianele Stomac și Splină. Acesta este un lucru obișnuit. Adesea descoperim aceste anormalități înainte ca instabilitatea emoțională sau perturbările digestive să apară, efectiv. Am conchis că atunci când o sămânță începe să se manifeste, ea afectează sistemul chakrei și meridianelor care îi corespund, înainte de-a se manifesta în minte și în corpul fizic.

Chakra Anahata

Semințele generate de atașamentul față de iubire și compasiune sunt depozitate în Anahata Chakra, care controlează sistemul circulator și capacitatea de-a iubi și de-a empatiza. Anahata Chakra este în legătură cu meridianele Inimă și Stăpânul Inimii.

Chakra Vishuddi

Vishudda Chakra păstrează semințele generate de atașamentul față de purificare. Această chakra menține existența entității fizice prin controlul respirației și prin piele. Meridianele asociate sunt Plămân și Stăpânul Inimii.

Chakra Ajna

Semințele karmice generate de atașamentul față de cunoaștere și înțelepciune în cursul unor activități precum cercetarea științifică și practica spirituală sunt depozitate în Ajna Chakra, care controlează creierul și corpul. Această chakra este intim legată de meridianele Vas Guvernator, Vezică Urinară și Intestin Subțire.

Atât timp cât există atașament față de fenomene cum ar fi dorința sexuală, iubire sau cunoaștere, emoția și imaginația îl însoțesc. Acest conținut emoțional și imaginativ cauzează depozitarea karmei într-o chakra a corpului astral.

Când o ființă umană acționează, intenționat sau neintenționat, fără atașament față de rezultatele acțiunii, karma rezultată este depozitată în corpul cauzal, atât timp cât respectiva persoană se consideră diferită de ceilalți.

Caracteristicile fizice și gesturile obișnuite intră, de asemenea, în această categorie. Acest lucru devine repede

evident, atunci când avem de-a face cu ființe astrale care deseori seamănă foarte mult cu ființele care au fost aici pe pământ, până la nivel de detalii, cum ar fi de exemplu, felul în care zâmbesc.

Multe ființe astrale continuă să aibă după moarte aceleași gesturi caracteristice pe care le aveau atunci când trăiau ca ființe umane. Uneori întreb o persoană pentru care realizez o consultație spirituală, dacă știe pe cineva care face gesturi într-un anumit fel, iar persoana îmi răspunde ceva de genul: „Da, sigur, acesta era un obicei al mamei mele decedate”. Când ființele astrale vorbesc, ele mențin intonațiile caracteristice care ajută să le identificăm cine sunt. Când individul renaște din nou în această dimensiune, el ia cu sine caracterul potențial al unor obiceiuri și gesturi asemănătoare. Am ajuns să cred că fie în această lume, fie în cea de dincolo, toate acțiunile, oricât de ne semnificative, sunt înregistrate și depozitate în corpul cauzal și au potențialul de-a se manifesta la o dată ulterioară.

Karma: mecanismul de manifestare

Odată ce karma a fost depozitată în starea de sămânță, ea rămâne în stare latentă până când apar condițiile care o determină să se manifeste. Munca mea m-a condus la formularea unui număr de ipoteze generale cu privire la modul de manifestare a karmei.

Karma manifestată este cea care funcționează activ în orice dimensiune, în orice moment al timpului, adică, manifestarea rezultatelor unei acțiuni anterioare (de obicei, o activitate susținută sau un comportament). În planul fizic, acțiunile care au produs un atașament puternic într-o viață anterioară devin factori generatori pentru încarnarea

prezentă. Rezultatele acestor fapte trecute se manifestă și sunt active în viața prezentă. Karma nu mai este latentă sub formă de semințe în chakrele corpului astral sau cauzal. În cazul domnișoarei Y., experiența efectivă a rezultatelor atașamentului și nefericirii pe care le-a experimentat în viața anterioară, se manifestă ca depresie și instabilitate emoțională. Când karma se manifestă în această lume, când intră în funcțiune, ea este pe cale de-a se împlini.

Împlinirea karmei aduce unei ființe șansa de-a o dizolva. Dacă ființa se atașează de rezultatele circumstanțelor prezente și încearcă să-i suprimă expresia, karma va continua să existe. Dar dacă ființa pur și simplu trăiește această manifestare fără atașament, depunând eforturi sincere pentru alții, pentru societate, în orice poziție s-ar găsi ea, karma manifestată în cele din urmă se va dizolva, va dispărea. Pentru a cita o metaforă anterioară, este ca și cum ai deschide o sticlă de apă minerală. La început, această apă face o mulțime de bule, dar, după câteva minute, zgomotul acestor bule dispare, apoi dispare. Dacă o ființă este alarmată de explozia mulțimii de bule și încearcă să pună la loc capacul sticlei, este ca și cum ar forța karma care este pe cale de a se dizolva, readucând-o în starea latentă originală. O asemenea reprimare înseamnă că cineva va continua să experimenteze rezultatele karmei timp de mai multe vieți în loc de-a scăpa, pur și simplu, de ele.

Karma deschisă este purtătoare de informații:

Karma latentă, nu

Câteodată mă lovesc de cazuri în care karma persoanei nu se revelează cu ușurință. Când spiritul cuiva este implicat în situații karmice specifice, puternice și nu este liber, atunci karma sa nu este întotdeauna ușor de văzut pentru mine. De exemplu, cu câțiva ani în urmă, un domn T., care a

practicat yoga și meditația cu perseverență, un anumit număr de ani, s-a mutat într-o casă nouă. În apropiere exista o mare movilă de pământ care adăpostea un mormânt străvechi. În ziua în care s-a mutat, a făcut o febră puternică și a început să vomite. Starea sa a început să se înrăutățească rapid și celor din jurul său li s-a făcut teamă pentru el. Ei s-au rugat împreună și mi-au cerut ajutorul. Am mers la templu să mă rog. În câteva ore, am reușit să-l scoatem pe domnului T. din starea critică în care afla.

Pe când mă rugam în templu, spiritul care locuia în mormânt a apărut în fața mea. Purta o robă albă, veche și figura lui arăta ca o mască de teatru Noh. Mi-a aruncat o privire dură și a dispărut. Acest lucru s-a petrecut de două sau trei ori, dar arătarea nu mi-a dat nici o informație. Timp de mai multe zile după aceea, eu însumi m-am îmbolnăvit și am căzut la pat, cu febră. Știam că am întâlnit un spirit extrem de negativ și de puternic.

Când domnul T. a venit să-mi mulțumească și când a venit, mai târziu, la templu, ca să mediteze și să se roage, am încercat să descopăr cine era spiritul, când a trăit și ce a făcut. Cu ajutorul Ființei Superioare, în timpul stării de samadhi, răspunsurile la aceste întrebări au ieșit la iveală. Cu circa 1000 de ani în urmă, acest om a fost trimis din capitala districtului Nara către Musashi, unde era localizat mormântul său. Slujba sa era cea de oficial imperial însărcinat cu creșterea cailor, o postură extrem de influentă în acea perioadă. El a fost acuzat de luare de mită și de extindere a propriei influențe cu ajutorul acestor bani și a fost pedepsit sever de către guvern. Omul a murit într-o stare de extremă mânie față de guvern. El a trăit în corpul astral cu această mânie timp de 1000 de ani. În această perioadă, și-a dezvoltat anumite puteri oculte și a devenit capabil să exercite o influență puternică asupra altora. El a devenit capabil să-și ascundă

identitatea, blocând orice tentativă de a-l deconspira.

Vorbind la modul general, karma spiritelor care sunt atașate de resentimente profund înrădăcinate, sau de teroare - drept rezultat al faptelor lor - și care au trăit în dimensiunea astrală o mare perioadă de timp, fără a se reîncarna, nu se revelează cu ușurință. Aceste spirite resping încercările de-a le cunoaște karma și vor face tot ceea ce pot pentru a opri acest proces. Când cineva încearcă să le forțeze să-și dezvăluie karma, ele opun rezistență și astfel pot apărea diferite accidente sau ghinioane, în funcție de puterea spiritelor respective. Prin contrast, karma rezultată din acțiunile lipsite de atașament este, în general, deschisă și plină de informații. Atunci când intru în samadhi, pot vedea cu ușurință detaliile legăturilor cauzale ce compun karma unei asemenea ființe.

Când cunoașterea unei anumite karme este deschisă și accesibilă mie, ea tinde să se manifeste în cadrul vieții unui om, sau cel mai târziu, în incarnarea următoare. Gradul în care karma va influența individul, grupul sau mediul, depinde de gradul de profunzime al legăturii fundamentale a acestei karme cu existența individului, grupului sau mediului.

Exemple de situații când karma se poate manifesta în viața prezentă, în viața următoare, sau când este suprimată pentru o lungă perioadă

O femeie dorește să intre într-o universitate bună, așa că ea studiază din greu. După câteva eșecuri, în cele din urmă trece examenul de admitere. Un om dorește o promovare la serviciu și depune eforturi susținute în această direcție. Efortul său este recunoscut și promovarea este obținută. Acestea sunt exemple comune ale modului în care rezultatele acțiunilor în această viață se manifestă chiar în viața prezentă.

Eforturile făcute în această viață se pot combina cu eforturi similare, realizate în viețile anterioare, pentru a

produce rezultate benefice. Acesta este adesea cazul trezirii spirituale. Când o persoană se dedică unei discipline spirituale și atinge iluminarea pentru a-i învăța și ghida pe alții în căutările lor, acest lucru este, de obicei, rezultatul multor vieți direcționate către acest scop.

Nașterea unui copil este un alt rezultat obișnuit al combinației karmice. Nașterea este rezultatul unirii sexuale a părinților și a legăturii puternice, dintr-o altă existență, pe care copilul o are cu unul dintre părinți sau cu amândoi.

Acțiunile de care sunteți cel mai mult atașați într-o viață vor deveni cauza manifestării ulterioare. Domnișoara Y. și comandantul de tanc sunt exemple grăitoare în acest sens.

În ultima sa viață, iubirea a fost cea care a interesat-o cel mai mult pe domnișoara Y.. Atașamentul ei era atât de mare, încât i-a luat 400 de ani ca să revină în această lume. În celălalt caz, comandantul de tanc s-a reîncarnat la doar câțiva ani de la moartea sa. El nu avea nici un fel de atașament față de emoția personală, deși a fost implicat într-o luptă pe viață și pe moarte pe care a continuat-o și după moartea fizică. Acțiunea sa a fost făcută în beneficiul unei națiuni și a transces beneficiul personal. El a fost, astfel, capabil să se reîncarneze rapid ca cetățean al aceleiași țări pentru care a murit. Totuși, trebuie să se observe că dintr-o perspectivă globală, ideea că o națiune poate beneficia de pe urma alteia, arată doar caracterul egoist al karmei naționale și nu conține nimic demn de laudă.

O persoană se reîncarnează de multe ori, în unele cazuri de sute de ori. În unele vieți, individul se naște ca femeie, iar în unele ca bărbat; în unele vieți, ființa se naște în est, iar în altele în vest. O persoană creează o mare parte de karmă în timpul vieții.

Lucrul foarte important pentru o persoană, întotdeauna, este karma cea mai importantă ce operează în acel moment

Dar toate acțiunile sunt înregistrate, așa că noi purtăm multe semințe karmice mai puțin semnificative, care se manifestă continuu sub controlul celor dominante. Aceste semințe mai mici pot rămâne într-o stare latentă o perioadă mai mare de timp, deoarece ele sunt suprimate în dimensiunea astrală sau cauzală de energia conținută în semințele karmice cu o influență mai mare. Când li se dă o cantitate suficientă de energie pentru a se manifesta, ele vor ajunge, în cele din urmă, să se concretizeze.

Sămânța karmică cu energia cea mai puternică are cea mai înaltă prioritate pentru manifestare

O sămânță stocată în dimensiunea astrală sau cauzală este copleșită din energia acelei dimensiuni. Cu cât mai puternic este atașamentul conținut în sămânță, cu atât mai mare este cantitatea de energie pe care ea o posedă. Sămânța cu cea mai puternică energie are cea mai înaltă prioritate pentru a se manifesta și determină, în linii mari, trăsăturile de caracter ale individului.

Rezultatul activităților de genul celor care vizează cunoașterea adevărului despre univers, sau o modalitate de-a îmbunătăți condiția umană, sunt depozitate în dimensiunea cauzală. Rezultă că individul cu o astfel de karmă dominantă tinde să fie foarte inteligent, să aibă intuiție și, deseori, capacități mediumice. Când karma dominantă este din dimensiunea astrală, cu o orientare pe Manipura Chakra, tipul de individ ce rezultă tinde să fie unul foarte emotiv, dar controlat, și să aibă o imaginație activă. Aceasta este caracteristica multor oameni încarnați acum, pe pământ. Când karma dominantă este din dimensiunea astrală cu orientare pe Svadhishtana Chakra, individul ce rezultă tinde să fie materialist, egoist, și are probleme în controlarea propriilor sale emoții. Din nefericire, există

foarte mulți oameni din această categorie.

Energia astrală este mult mai puternică decât energia fizică. De aceea, cu cât o anumită sămânță karmică are mai multă energie astrală, cu atât mai înaltă este prioritatea acesteia pentru a se manifesta. Gradul de energie astrală dintr-o sămânță karmică este determinat de gradul de atenție emoțională și mentală acordată rezultatelor acelei acțiuni specifice. Când acest grad este unul de mare intensitate, procesul se inversează. Un asemenea atașament intens blochează sămânța într-o stare de coeziune, din care este dificil să se manifeste.

Când semințele karmice, atât cele din lumea astrală, cât și cele din lumea cauzală, posedă o energie puternică, interacțiunea cu karma familială, karma geografică, karma socială și karma națională, etc., determină prioritatea manifestării. În general, deși semințele cauzale provin dintr-o dimensiune superioară astralului, energia lor este mai puternică în calitate și cantitate, astfel că ele au o prioritate în manifestare.

În același timp cu semințele karmice dominante, care se manifestă pentru a determina structura generală a vieții, multe mii de semințe cu o energie mai slabă se manifestă și dispar una după alta în timpul unei vieți. Rezultatele acestor semințe pot afecta o persoană timp de zile, luni sau ani, în funcție de intensitatea lor.

Tehnicile sau cunoașterea stăpânite într-o viață este posibil să se manifeste în viața următoare

Anumiți oameni prezintă, de la o vârstă fragedă, un talent natural deosebit, în domenii cum ar fi muzica sau matematica. Uneori am șansa să văd viețile anterioare ale unor asemenea persoane și să descopăr că ele au făcut studii avansate în aceste domenii.

Semințele cunoașterii sau tehnicilor stăpânite într-o viață anterioară sunt depozitate într-o chakra a corpului

astral sau cauzal și se vor manifesta ca talente sau intuiții. Subiectele care nu au fost cunoscute sau stăpânite într-o viață anterioară sunt mai dificil de stăpânit în viața prezentă.

Același lucru se poate spune și despre practica spirituală. Cei care au făcut yoga, zazen, sau au dus o viață de rugăciune în calitate de călugări sau practicanți ai disciplinelor spirituale, într-o viață anterioară, este posibil să se simtă din nou atrași de astfel de discipline și să li se dedice, iar în acest caz ei tind să facă progrese spirituale rapide. Prin comparație, cei care nu au experiența practicii spirituale realizează progrese mai lente în această viață.

*Manifestarea rezultatelor karmei diferă
în funcție de caracterul individului*

În cazul în care o persoană, de felul ei virtuoasă, comite în mod neașteptat o crimă, în circumstanțe neobișnuite, cum ar fi o nenorocire oarecare, sau beția, fructul acțiunii se manifestă, de regulă, în timpul vieții prezente, iar karma se arde. Dar când un om care este rău din fire, și care deseori a făcut probleme altora, comite aceeași crimă ca cel virtuos, fructul acțiunii sale va deveni o sămânță puternică, ca rezultat al acumulării celorlalte acțiuni asemănătoare. Sămânța se va manifesta într-o viață de zbucium în dimensiunea astrală și, probabil, va continua să-și arate roadele în următoarea încarnare.

Acest mecanism reprezintă un tip de siguranță karmică: Rezultatul unei aceleiași acțiuni se va manifesta diferit, în funcție de natura persoanei care îl comite. Cred că aceasta este o parte a principiului universal de-a descuraja viciul și a încuraja virtutea.

Reîncarnarea

Părinții care așteaptă un copil mă roagă, de cele mai multe ori, să dau un nume odraslei lor. Se întâmplă ca ei să-mi ceară acest lucru la începutul sarcinii, fapt ce îmi dă la propriu dureri de cap, deoarece, deși pot comunica cu spiritul fetusului, încă nu știu clar dacă este băiat sau fată. Doar pentru că are un suflet masculin, nu înseamnă că nu se va naște de sex feminin de această dată, și invers. De asemenea, în acest punct, sufletul nu este întotdeauna în fetus, ci plutește în jurul lui, direcționându-i creșterea.

Câteodată, spiritul fetusului începe să-mi vorbească. El îmi spune cine a fost în viața precedentă și ce legături karmice l-au determinat să-și aleagă părinții în viața actuală. Mințile și corpurile cauzale și astrale îi definesc noua formă fizică. Mai întâi, spiritul și-a ales părinții, fie în concordanță cu aspectul inevitabil al karmei, fie prin liber arbitru. Părinții sunt cei cu care spiritul este compatibil karmic, în ce privește caracterul, constituția și aptitudinile. Apoi, el decide ce gene să accepte din momentul contopirii spermatozoidului cu ovulul, absoarbe nutrienți din corpul mamei și își formează propriul său corp. Pe măsură ce fetusul crește, el însuși determină starea organelor sale interne și caracteristicile corespunzătoare, în concordanță cu propria-i karmă. Pentru a evidenția din nou aceste tipare comune, sufletele care au o karmă puternic materialistă și sexuală vor crea o Svadhishtana Chakra și un sistem urogenital specifice, care se vor manifesta sub forma dificultăților în controlarea impulsurilor sexuale și a funcțiilor minții inconștiente. În chip similar, oamenii cu o karmă puternic emoțională și imaginativă vor crea o Manipura Chakra specifică, cu funcții corespunzătoare de control asupra emoțiilor și apetitului.

Indivizii se reîncarnează, de obicei, prin intermediul unei combinații între dorința personală și interacțiunea dintre

karmele însoțitoare deja manifestate, cum ar fi cele familiale și de grup. Dar uneori, dorința personală este suficientă.

Exemplele de dorință personală care dictează reîncarnarea sunt: dorința de a te recăsători cu aceeași persoană ca mai înainte; de a continua cercetarea într-un anumit domeniu; de a duce o viață confortabilă; de a fi un lider politic înțelept și drept; de a fi lider religios. În asemenea cazuri, atașamentul față de dorința personală este cauza principală a încarnării și alte forme de karmă nu sunt relevante. Reîncarnarea este un spectacol al puterii personale.

Totuși, majoritatea oamenilor se reîncarnează după ce interacțiunea complexă dintre karma personală, karma familială, karma de grup, karma rasială, karma mediului și karma națională au stabilit condițiile propice manifestării individului. Există multe spirite care doresc cu disperare să se nască pe pământ, dar sunt incapabile să-și realizeze dorința din cauza complexității stabilirii unui mediu corect.

Unii oameni se încarnează foarte rapid. Ceva întâlnit de mine foarte des, într-o consultație spirituală, este genul de persoană care a dus anterior o viață decentă cu privire la munca sa, familie și comunitate, dar undeva a făcut o mare greșală; de obicei, din nou în legătură cu sexul, cu banii sau cu puterea. Acești oameni mor cu un sentiment profund de regret pentru greșala lor și cu o dorință sinceră de-a se îndrepta în următoarea viață. Un asemenea individ se poate adesea reîncarna în câțiva ani, chiar luni, după moartea sa. Copiii care mor la vârstă fragedă, de asemenea tind să se reîncarneze rapid, la fel și soldații tineri care se sacrifică pentru națiunea sau tribul lor. Factorul motivant pentru reîncarnare, în cazurile de mai sus, este dorința personală, ajutată de alți factori karmici, cu excepția cazului unui soldat, în care karma națională sau karma de trib prevalează în fața karmei personale.

Uneori trece un timp anormal de lung, înainte ca o ființă

să se reîncarneze. Așa cum am văzut, acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât individul este extraordinar de atașat de lumea emoțiilor și a imaginației. Două cazuri deja prezentate sunt cel al divinității protectoare a templului nostru și cel al vechiului oficial guvernamental însărcinat cu creșterea cailor. Aceștia s-au aflat, amândoi, în dimensiunea astrală, timp de peste 1000 de ani, unul atașat de fericire și unul atașat de mânie. Amândoi au obținut un anumit grad de putere psihică și sunt capabili să-i influențeze pe cei din jur, atât în dimensiunea astrală, cât și în cea fizică. Influența protectorului este pozitivă și armonioasă, în timp ce influența oficialului guvernamental este negativă și distrugătoare.

Oamenii care mor accidental, în circumstanțe tragice, se reîncarnează foarte greu dacă se agață de durerea și teroarea pe care le-au încercat în momentul critic. Am citat numeroase cazuri de soldați blocați în această stare agonizantă, și am afirmat că ei pot fi ajutați prin rugăciuni și ofrande să realizeze faptul că sunt morți și să poată merge înainte.

Recent, am avut un caz extrem de dificil. Spiritul implicat a fost cel al unui soldat care aproape că a murit de foame în timp ce stătea ascuns într-o tranșee. Inamicul l-a găsit și l-a ars cu un aruncător de flăcări. Agonia combinată a foamei și arderii de viu au fost prea mult pentru bietul suflet. Noi am reușit să-l ajutăm să intre în dimensiunile astrale superioare, dar va trece mult, foarte mult timp înainte ca el să se întoarcă aici.

Karma geografică, națională și globală poate face dificilă sau imposibilă reîncarnarea într-un loc specific. Este dificil, de exemplu, să te reîncarnezi într-o zonă care a fost folosită, în repetate rânduri, drept câmp de bătălie. Acest lucru se explică prin faptul că, atunci când un spațiu fizic este întinat din punct de vedere spiritual, el poate deveni impropriu traiului uman.

Cu mii de ani în urmă, în Sahara, nomazii au putut trăi în zone acoperite de pășuni acolo unde limitele nordice ale vântului vestic ecuatorial aduceau, din când în când, ploaie. Acum, totuși, aceste limite nordice s-au deplasat către sud și ploaia nu mai ajunge acolo. Zona a devenit deșert. Nu este posibil ca ființele umane să se reîncarneze în astfel de condiții. Această imposibilitate este un atribut al karmei geografice și naționale.

Să presupunem că soarele se răcește gradat, sau că soarele devine din ce în ce mai fierbinte și explodează. Atunci nu va mai exista energie solară care să atingă pământul și, în consecință, mediul capabil să susțină viața va fi distrus. Deși dimensiunile astrale și cauzale încă vor mai exista, va fi imposibil ca ființele umane să se reîncarneze în planul fizic. Astronomii vorbesc de această posibilitate când se referă la destinul viitor al pământului și al soarelui. Acesta este un atribut al karmei globale. Când acest lucru se va produce, cei care încă nu au evoluat în afara sferei materiale va trebui să-și continue eforturile de-a evolua spiritual, fără avantajele dimensiunii fizice.

O persoană se naște, de obicei, într-un mediu cultural și fizic foarte asemănător cu cel în care a trăit ultima oară. În acest sens, este adevărat că noi suntem produsele culturii noastre. Acesta este motivul pentru care, de regulă, japonezii se nasc tot japonezi, europenii se nasc în Europa, africanii în Africa și indienii renasc ca indieni. Legăturile karmice ale rasei, națiunii și zonei geografice, toate concordă în realizarea acestei legități.

Indivizii acționează, inevitabil, ca parte a unui grup și legătura față de grup poate împinge o ființă să se reîncarneze. Cazul domnișoarei Y. este un exemplu. Ea s-a reîncarnat într-u context în care mama, tatăl și iubitul ei din viața anterioară deja renăscuseră și erau legați de familie prin

atracția karmei de grup.

Deseori văd că fiecare acțiune în domeniul legăturilor pe care le are o ființă, se adaugă, cumulativ, karmei de grup, ceea ce duce la legături similare în viața următoare. Un individ se reîncarnează pentru a progresa spiritual împlinindu-și propria karmă în relație cu karma de grup, care este generată pe parcursul mai multor vieți. Există și cazuri de karmă negativă, unde apartenența la grup a individului acționează ca un obstacol în calea dezvoltării lui spirituale. De aceea, odată ce am încheiat relațiile cu anumiți oameni, relații care sunt întotdeauna karmic determinate, trebuie să urmărim să avem raporturi armonioase cu aceștia, bazate pe iubire și înțelepciune.

Am observat o diferență interesantă, în general, între influența karmei de grup și a celei familiale asupra asiaticilor și europenilor. În Asia, oamenii s-au ocupat în principal de agricultură, încă din vremuri străvechi. Asiaticii s-au stabilit pe terenuri care erau bogate în vegetație, datorită ploilor abundente. Ei au format comunități sătești constând din familiile și rudele lor. După moarte, în dimensiunea astrală, asiaticii tind să trăiască tot în astfel de comunități și tind să se reîncarneze în aceeași familie. Stilul lor de viață în cele două dimensiuni exercită o influență crucială în decizia asupra locului și timpului în care vor reveni.

Totuși, la europeni, deseori descopăr că mai important este atașamentul față de comunitatea pentru care individul a optat, decât atașamentul față de familie. Spiritele europenilor tind să trăiască împreună cu spiritele din familia lor o perioadă scurtă după moarte, căci mai târziu, ei preferă să trăiască într-o comunitate de indivizi cu aceeași mentalitate. Reîncarnarea lor reflectă într-o proporție mai mare karma comunității, decât pe cea a familiei. De asemenea, legăturile dintre comunități pot trece de barierile

celor două dimensiuni. Dacă o comunitate din lumea astrală este puternică și exercită o influență considerabilă asupra individului, cu scopul de a-l reține în sânul ei, devine dificil pentru acea ființă să se reîncarneze aici.

Așadar, pe scurt, un individ rămâne, de regulă, în dimensiunea astrală, o perioadă de zeci sau sute de ani, deși unii oameni se încarnează mai repede sau mai lent, în funcție de circumstanțe.

Ce se poate spune despre spiritele ce trăiesc în dimensiunea cauzală? Cum și când se reîncarnează ele?

În principal, aceste spirite mai libere din punct de vedere karmic au puterea să se reîncarneze la voință. Ele mai au posibilitatea de-a alege să rămână în dimensiunea cauzală o perioadă de timp foarte lungă, ducând existențe pline de cea mai pură iubire și înțelegere. Un suflet din dimensiunea cauzală se poate reîncarna pe pământ dintr-un motiv altruist care va îmbunătăți condiția umană, cum ar fi dorința de a-i ghida pe ceilalți către iluminare, de-a pune bazele unui nou adevăr științific sau artistic, sau de-a guverna o mare națiune. Când un asemenea spirit decide să se reîncarneze, el selectează părinții și circumstanțele cele mai potrivite pentru ceea ce dorește să îndeplinească.

Dincolo de dimensiunea cauzală este dimensiunea divinității (purusha, în sanskrită), care transcende complet, karma individuală. Dacă o ființă din această dimensiune dorește să coboare pe pământ cu un scop mesianic, acest lucru este, desigur, mai curând un act de voință liberă, decât un rezultat al condiționării karmice. Acesta nu este un caz de reîncarnare, ci nașterea unui copil al lui Dumnezeu.

CAPITOLUL VI

Transcenderea Karmei

Atașamentul față de eu creează karma. Non-atașamentul față de eu dizolvă karma. Cum să atingem acest non-atașament? Non-atașamentul față de eu este posibil prin realizarea faptului că natura ultimă a eului este vidul, că eul nu există ca entitate separată. Trebuie să survină o actualizare deplină a acestei realizări; simpla înțelegere rațională nu duce la eliberare. Au fost concepute multe metode pentru a ajuta ființele umane să se pătrundă de acest adevăr. Aceste metode se împart, de regulă, în două categorii generale, una pe care o putem numi „comportament detașat” și cealaltă a „practicii spirituale”. Prin aplicarea înțeleaptă a acestor metode, un individ se poate elibera de lanțurile unei existențe karmice determinate. Iluminarea este reală și poate fi atinsă.

Chosaku

Prin relatarea anecdotelor karmice, am încercat să demonstrez că toate dimensiunile existenței sunt interdependente, atât cele perceptibile cât și cele imperceptibile. Nimic din ceea ce este manifestat nu există prin el însuși; existența unui individ este posibilă doar datorită legăturii sale inerente cu restul lucrurilor. Faptul că ne manifestăm în corpuri dă naștere noțiunii eronate că existăm ca un eu separat. Ne e drag acest „eu”, vrem ca el să fie fericit și bogat pentru a duce o viață satisfăcătoare. Acest „eu” dorește să se descurce bine în lume, chiar dacă pe cheltuiala altora. El dorește să trăiască pentru totdeauna. El ignoră adevărata sa natură.

Această ignoranță este adesea denumită „întuneric spiritual”. Primul pas spre ieșirea din întuneric, este de a realiza faptul că eul independent nu există; nu este etern; el va muri. De îndată ce putem privi cu obiectivitate acest eu, putem începe să facem pașii necesari eliberării de sub dominația legii karmice.

O înțelegere teoretică și conceptuală a naturii eului nu este suficientă pentru a realiza această eliberare. O ființă umană îndeplinește anumite acțiuni prin intermediul unui corp fizic și al minții, care de-a lungul vieților succesive creează un fel de jurnal karmic. Toată această karmă trebuie dizolvată prin acțiunile prezente și viitoare înainte ca ființele umane să se elibereze de ea. În același timp, persoana trebuie să acționeze într-un mod care să nu producă nici o karmă viitoare ca rezultat al acțiunilor sale necesare, atât prezente, cât și viitoare.

Termenul budist pentru tipul de comportament care nu produce karmă este Chosaku. Este un cuvânt dificil de tradus în altă limbă printr-un singur cuvânt. El înseamnă o acțiune realizată fără atașament față de rezultatele ei. Este uneori tradus ca „acțiune transcendentă” sau „acțiune detașată”, dar ambii termeni par insuficienți. În orice caz, Chosaku este un lucru extrem de greu de atins.

Realizarea unei acțiuni creează un rezultat: noi realizăm, de obicei, o acțiune, în mod intenționat, având în vedere rezultatul pe care ne așteptăm să-l producă. „Eul” dorește rezultatul acțiunii. Această dorință creează atașament față de rezultatul respectivei acțiuni. Acest atașament creează karma. Deoarece noi credem că „eul” există, credem prin urmare că propriul nostru „eu” este agentul principal în orice acțiune pe care o realizăm. Această convingere servește le perpetuarea „eului” și la întărirea sa. Pe măsură ce comportamentul bazat pe „eu” continuă de-a lungul timpului, pe măsură ce acțiunile

făcute de acest „eu” limitat se acumulează, cochilia karmică strâmtă care cuprinde „eul”, devine și mai puternică, dând individului iluzia unei identități, separativități și independente mereu sporite.

Ori de câte ori o persoană realizează o acțiune pentru rezultatele sale, „eul” este în mod necesar prezent și acționează. „Eul” este cauza generatoare a rezultatului, karma.

Alternativa constă în realizarea unei acțiuni fără prezența cauzei generatoare pe care acest „eu” o reprezintă, negând „eul” în momentul acțiunii. Când „eul” este absent, o dimensiune superioară a ființei se manifestă automat, prin individ. Această conștiință mai înaltă acționează pe baza principiului că ceea ce este, cu adevărat, bine, pentru orice individ, este bine pentru toți. Când „eul” nu acționează, nu există nici o dorință sau atașament față de rezultatele acțiunii și de aceea *acțiunea nu creează karmă*.

Aceasta este cheia esențială în dizolvarea și transcenderea karmei. Karma anterior creată face ca o persoană să se întâlnească, în mod cert, cu un continuum de evenimente la care ea va trebui să reacționeze. Când un individ atinge o stare în care pur și simplu acționează cum poate el mai bine, fără a se atașa de rezultatele oricărei acțiuni date, atunci el este capabil să-și dizolve karma ce se manifestă, în loc să creeze mai multă karma. În cele din urmă, karma lui personală va dispărea: el va transcende limitările karmice și se va uni cu nivelele superioare ale existenței.

Pe măsură ce ființele umane devin capabile să nege existența acestui eu, ele se unesc, în mod automat, cu nivelurile din ce în ce mai înalte ale ființei, care se exprimă în acțiunile pe care corpul le realizează. Prin perfecțiunea lui Chosaku, o persoană atinge realizarea ultimă că toate acțiunile sunt, efectiv, o manifestare a grației lui Dumnezeu, a Absolutului. Ființa realizează că Dumnezeu este dincolo de limitările

karmice și că El hrănește și susține, practic, toate creaturile. Dumnezeu este principiul guvernator al universului. Când Chosaku este pe deplin realizat, corpul devine vehiculul pentru expresia acestui principiu înalt, Absolutul. Rezultatele unui asemenea comportament, indiferent dacă ele apar ca fiind pozitive sau negative, sunt determinate de voința Absolutului. Prin definiție, rezultatele unui asemenea comportament promovează armonia întregului: ele aduc foleose întregii lumi și universului, ca și individului însuși.

La templul Tamamitsu, textul nostru sacru principal este intitulat „Tama no Hikari”. Textul original, din care a fost preluat, a rămas ascuns, timp de mai multe sute de ani, în templul principal al budismului sectei Ji, Fujisawa Shojokoji. Originalul este o lucrare în 20 de volume scrise în chineza clasică. Urmând instrucțiunile lui Tamamitsu, am mers și am obținut acest text de la templu. Am ales anumite secțiuni importante, așa cum am fost sfătuiți și l-am tradus din chineza clasică în japoneză, alcătuind astfel scriptura Tama no Hikari.

Există zece precepte în această scriptură. Ele sunt:

1. Dumnezeu este stăpânul miriadelor de spirite.
2. Atunci când nu există „eu”, vocea divinului poate fi auzită.
3. Viața și caracterul tău sunt daruri ale generozității strămoșilor tăi.
4. Purifică vechile păcate ale familiei tale.
5. Nu lăsa îngrijorarea să te consume.
6. În lumea umană nimic nu este perfect.
7. Când armonia maritală este realizată, urmează succesul în toate lucrurile.
8. Fă ceea ce trebuie să faci fără a căuta recompense.
9. Poziția ta este stabilită de acțiunile tale.
10. Lenea atrage toate tipurile de demoni și spirite rele.

Numerele doi și zece sunt în legătură directă cu obiectul discuției noastre.

„Fă ceea ce trebuie să faci fără a căuta recompensă”. Aici, ceea ce trebuie să faci înseamnă pur și simplu datoria inerentă oricărei situații date. Când un om se angajează într-o companie, sarcina sa este de a lucra pentru respectiva companie. Când el se căsătorește, apar datorii către soție în calitatea sa de soț. Când ei dau naștere unui copil, el are datorii de tată. Este, de asemenea, datoria sa să reacționeze cu responsabilitate la tot ceea ce viața îi aduce, de a-i ajuta pe cei pe care îi întâlnește și care sunt bolnavi sau au probleme. Obligația nu dispare atunci când, să spunem, ieșiți la pensie. Există întotdeauna lucruri pe care trebuie să le faceți. Lucrul cel mai important pe care trebuie să-l faceți într-un anumit moment dat este sarcina pe care trebuie să o realizați. Noi avem tendința să confundăm aici lucrurile, din cauza minților noastre ocupate, dar în realitate este foarte simplu.

Dedică-te complet doar sarcinii pe care o ai de îndeplinit. Acest lucru devine nu numai o chestiune de acțiune personală, ci însuși procesul celei mai bune înfăptuiri posibile. Acest precept sfătuiește ființa să accepte deschis lucrurile așa cum sunt ele și să nu se atașeze de rezultatele lor. El ne învață să ne abandonăm atât eului care realizează acțiunea, cât și eului care dorește rezultatele, arătând calea spre libertate.

Când un individ devine liber, el poate să îmbrățișeze realitatea altei persoane și să-și dea seama de sentimentele altuia și de particularitățile situației sale. Ființa este capabilă să acționeze din postura adevăratei înțelepciuni în loc să fie mânată de interese proprii. Atât timp cât cineva privește totul având în vedere doar interesele sale, înțelepciunea care îi este la îndemână nu trece dincolo de cadrul limitat al egoului. Această „înțelepciune” este foarte îngustă. Totuși, atunci când cineva își abandonează eul și devine, pur și simplu, activitatea însăși, eul care acționează (subiectul) și obiectul acțiunii se contopesc. Subiectul și obiectul sunt, astfel, unificate.

Conștiința care rezultă transcende atât punctele de vedere subiective, cât și pe cele obiective, fiind o conștiință superioară care suscită și cuprinde ambele puncte de vedere.

Nu contează cât de „importantă” sau cât de „banală” este sarcina care trebuie realizată la un moment dat. Fie că este vorba de curățatul grădinii, sau de aranjarea pantofilor la intrare, lumea funcționează prin intermediul oamenilor care fac ceea ce trebuie făcut, oriunde și oricând. Indiferent cât de plictisitoare credeți că este o anumită treabă, lucrurile care trebuie făcute vor fi întotdeauna făcute. Motivul pentru care o anumită sarcină este plictisitoare este acela că priviți lucrurile din punctul de vedere al atașamentului lumesc. Din punctul de vedere al Absolutului, toate acțiunile sunt la fel.

Chosaku este uneori înțeles drept indemnul de a-ți părăsi casa și gospodăria pentru a intra într-o mănăstire. Acest lucru este greșit, deoarece este naiv să gândim că prin intrarea în lumea călugărilor cineva își taie în mod automat toate legăturile karmice față de lumea exterioară și zboară direct în brațele deschise ale lui Buddha, care îl așteaptă. Încă mai sunt multe de făcut. În Burma și Thailanda fiecărui tânăr i se cere să-și abandoneze lumea și să-și asume practica spirituală budistă pentru o anumită perioadă de timp. Dar faptul de a îmbrăca o robă portocalie nu presupune în nici un fel că o persoană a devenit capabilă să realizeze Chosaku. Mulți oameni care aleg forma exterioară de călugăr sau călugăriță continuă să comită acte egotice.

Totuși, tradiția monastică se întemeiază pe principii valabile, deoarece majoritatea oamenilor au nevoie de o anumită practică spirituală susținută, pentru a fi ajutați să depășească limitele eului. De-a lungul secolelor, religiile au dezvoltat numeroase metode pentru a accelera și ghida evoluția spirituală. Cred că procesul psihofiziologic al evoluției spirituale, prin care trece care ființa umană, este unul universal;

interpretarea umană a acestui proces este cea care variază atât de mult în spațiu și timp. O caracterizare a procesului pe care eu o găsesc în mod special, clară și cuprinzătoare, este cea propusă cu mii de ani în urmă de către sfântul indian Patanjali, în Yoga Sutras. Aceste sutre au fost compilate cândva, între cel de-al II-lea secol î.Ch. și secolul al V-lea d.Ch.

Procesul yoghin

Yoga hindusă înseamnă mult mai mult decât exercițiile fizice de hatha-yoga, cu care este în general asociată în Occident; ea este un mecanism de dezvoltare spirituală conceput foarte minuțios. Milenii la rând, indo-arieni au fost preocupați să înțeleagă natura și dezvoltarea conștiințelor. Când s-a născut Patanjali, acum două mii de ani, în India existau o mulțime de secte și învățături bazate pe experiența a nenumărați mistici și yoghini. Contribuția majoră a lui Patanjali a fost aceea de-a codifica procesele principale ale psihofiziologiei transformării în opt stadii fundamentale. El a reușit să elimine o sumedenie de informații secundare și de interpretări subiective ce înconjoară acest proces, producând o descriere concisă și surprinzător de liberă de dogme. Aceste stadii sunt în general reprezentate într-o anumită formă, în toate sistemele de dezvoltare spirituală, cum ar fi cel budist, creștin, taoist, șintoist, kabalist, șamanist, sau oricum s-ar numi.

Așa cum au fost indicate de Patanjali, cele opt stadii sunt:

1. Regulile de abstență (*Yama*)
2. Preceptele morale (*Niyama*)
3. Posturile și exercițiile fizice (*Asana*)
4. Controlul respirației (*Pranayama*)
5. Introspecția (*Pratyahara*)

6. Concentrarea (*Dharana*)
7. Meditația (*Dhyana*)
8. Uniunea (*Samadhi*)

Yama și Niyama

Primele două stadii, regulile de abținere și preceptele morale, sunt în legătură cu autocontrolul; ele ajută ființa să iasă din plasa dorințelor egocentrice dominatoare. Aceste două funcționează împreună pentru a ajuta căutătorul spiritual să-și controleze gândurile și acțiunile negative. Ambele se găsesc într-o anumită formă în toate sistemele religioase, așa cum cele zece porunci formează baza eticii iudeo-creștine: „Să faci / să nu faci (cutare lucru)”.

Din punct de vedere karmic, încercarea de-a ne abține de la acțiunile distructive și de-a duce o viață pozitivă constituie modul logic de-a trăi. Din cauza karmei, dumneavoastră sunteți responsabili, în chip firesc, pentru toate acțiunile pe care le îndepliniți. O acțiune negativă nu dispare pur și simplu; ea dă naștere unor repercusiuni, care în cele din urmă se vor manifesta prin intermediul legii cauzei și efectului.

Deși este adevărat în viața zilnică, acest lucru devine extrem de important pentru toți cei care urmăresc să treacă dincolo de limitele umane obișnuite. Fără un nivel primar, de autocontrol și stabilitate, este dificil de menținut gradul de efort cerut pentru trezirea celorlalte stări de conștiință. Deoarece o astfel de trezire aduce cu sine forme superioare de percepție și putere, folosirea greșită, bazată pe ego, a acestor percepții și puteri superioare, dă naștere, proporțional, unor efecte karmice mai grave. Deoarece o asemenea percepție și o asemenea putere sunt cele ale unei autorități superioare, este periculos să gândim că ele ne aparțin și că le putem folosi în interes propriu. Trezirea spirituală atrage după sine necesitatea unei impecabilități morale.

Asana

Cel de-al treilea stadiu al descrierii lui Patanjali, asana, constă în posturile fizice și exercițiile pe care noi le considerăm în mod normal ca fiind yoga. Adesea, aceste posturi sunt menținute pentru o perioadă mai lungă de timp. Atunci când corpul este concentrat într-o singură postură, mintea poate fi orientată către câmpul conștiinței. Un alt aspect important al acestor posturi este că ele acționează în sensul menținerii unei coloane vertebrale drepte și pentru a echilibra curgerea ki-ului în corp.

Cele două posturi pentru meditație folosite foarte des în Orient se numesc „lotus” și „jumătate-lotus”. Dacă sunt realizate corect, aceste posturi permit ființei să țină coloana vertebrală cât mai drept posibil, să elibereze toate tensiunile inutile din zona gâtului, umerilor, spatelui și brațelor, și să mențină fără efort, centrul de greutate într-un loc situat la circa două degete sub ombilic.

Din punct de vedere psihologic, anxietatea blocată în corp sub forma tensiunii fizice este o pierdere de energie și distrage ființa de la concentrare. Posturile de meditație ajută la eliberarea de tensiuni. Tensiunile musculare din postura lotusului s-au descoperit a fi mai mici decât în orice altă postură corporală, cu excepția posturii de relaxare la sol. Când toate organele corpului sunt la locurile lor și nu se realizează nici un efort pentru a le susține, impulsurile nervoase, sistemul circulator și ki-ul pot curge liber. Și odată ce conștiința activă este eliberată de necesitatea de-a controla toate procesele fizice, devine posibilă relaxarea profundă. Toate celelalte asanas din yoga sunt, de asemenea, destinate să îmbunătățească circulația energiilor în corp prin eliberarea blocajelor energetice din zone specifice.

într-un mediu și într-o stare psihofiziologică care să îl facă mai puțin vulnerabil la atacul stimulilor senzoriali. Misticii s-au izolat, în mod tradițional, de lumea obișnuită, retrăgându-se în peșteri și mănăstiri sau rătăcind prin munți și deșerturi. Dar astfel de măsuri extreme nu sunt necesare. Orice spațiu curat, unde se poate sta fără a fi deranjat, este bun.

Retragerea simțurilor în introspecție ajută în mod automat, la suspendarea conștiinței obișnuite. Multe efecte de retragere senzorială pot fi detectate și măsurate fiziologic. De exemplu, una din tehnicile obișnuite de pratyahara este aceea de-a închide ochii. Electroencefalograma indică o schimbare semnificativă a activității cerebrale chiar și atunci când ochii sunt pur și simplu deschiși, apoi închiși. Undele alfa apar mai frecvent atunci când ochii sunt închiși; undele beta apar imediat ce ochii sunt deschiși. Undele alfa corespund unei stări de relaxare mentală, undele beta corespund unei stări de activitate mentală. Simpla stimulare luminoasă va genera, de asemenea, o serie de schimbări în minte și corp. O schimbare cauzată de stimularea retinei prin intermediul luminii trimite impulsuri electrice în zona occipitală a creierului, care guvernează percepția vizuală. Impulsurile ajung apoi, cu repeziciune, la centrul memoriei din lobul temporal, apoi la lobii frontali, unde sunt stocate categoriile care ne dau posibilitatea să distingem, de exemplu, dacă o culoare este roșie sau albastră. În continuare, creierul eliberează impulsuri nervoase către corp, cauzând multe reacții subtile și complexe cum ar fi o creștere a secreției de glicogen (o substanță produsă în ficat, necesară pentru mișcarea mușchilor). Pe scurt, atunci când lumina ajunge la ochi, creierul și întregul corp încep să răspundă automat. Astfel, stând într-o zonă mai puțin luminată și păstrând constantă sursa de stimuli, ființa poate dezactiva temporar funcționarea mecanismului stimul-răspuns.

Mintea care s-a pierdut undeva, în lumea exterioară, este astfel recâștigată. Acum, lucrarea adevăratei concentrări poate începe.

Dharana

Deși existența inconștientului individual nu a fost postulată formal, de către gânditorii occidentali, decât la mijlocul secolului al XIX-lea, tradițiile filozofice și spirituale ale Orientului au recunoscut acest inconștient de mii de ani. Experiența gânditorilor orientali ne-a învățat cu mult timp în urmă că mintea obișnuită, dependentă de simțuri, are două părți - una de care suntem în mod activ conștienți, și una de care nu suntem conștienți. Inconștientul individual este depozitul tuturor dorințelor egoiste - „egoiste” în sensul că dorințele sunt produsul iluziei că eul există separat de restul universului.

Nu numai că tradițiile orientale (în special tradițiile hinduse și budiste) recunosc existența inconștientului individual, dar ele au realizat, de asemenea, enorma sa complexitate, profunzime și putere - puterea de-a ne influența gândurile și acțiunile într-un mod care menține iluzia eului ca distinct de celelalte lucruri, împiedicând, astfel, unirea cu stările non-senzoriale. Inconștientul este cel mai mare obstacol pe care trebuie să-l învingem în efortul de-a sparge cochilia creată de simțuri, care ne împiedică să ne implicăm mai direct în realitate. Uneltele concentrării și meditației sunt folosite pentru a învinge acest obstacol, pentru a slăbi controlul pe care inconștientul individual și karma însoțitoare îl exercită asupra noastră.

Concentrarea este actul de curgere a atenției către o sursă fixă de stimulare. Patanjali o definește ca fiind „fixarea gândului pe un singur punct”. Punctul ales este obiectul cu care meditatorul urmărește să se unească. Acesta poate fi orice

lucru, în funcție de tipul de practică. Eu recomand, de obicei, concentrarea pe o anumită chakra sau pe o anumită manifestare a Absolutului (cum ar fi o zeitate).

Mintea și corpul prezintă, în mod normal, grade diferite de activitate, depinzând de cantitatea și tipul de stimuli care sunt recepționați, dar această activitate este continuă. Această activitate împiedică elementele inconștiente să ia în stăpânire câmpul conștiinței, deși ele sunt libere să intre în acest câmp. Când cineva alege să se concentreze într-un singur punct și rămâne ferm ancorat în acel punct, conștiința este forțată să se oprească din permanenta ei agitație.

Direcționarea întregii atenții către un singur punct produce o simplificare temporară a operațiilor creierului și a conștiinței senzoriale corespondente. Conștiința este astfel eliberată de ocupația sa obișnuită, aceea de-a face față unei mulțimi de stimuli. Deoarece această sarcină acționează ca o barieră în fața pătrunderii directe în inconștient, de îndată ce câmpul conștiinței se liniștește, conținutul energetic al inconștientului „se varsă”, spontan, în celălalt tărâm. Vedem că acest lucru se produce ori de câte ori funcția normală a conștiinței este suspendată, când cineva este beat, sau hipnotizat, de exemplu.

Factorul care dă unei ființe posibilitatea să devină conștientă de inconștientul ei, este adesea cunoscut sub numele de „observator” sau de „martorul conștiinței”: acesta reprezintă abilitatea de-a urmări fluxul conștiinței individuale fără a fi implicat în dramă - abilitatea unei ființe de-a se disocia de ea însăși. Observatorul este un produs spontan al practicii concentrării, iar meditatorul este în mod repetat sfătuit să întărească această atitudine a observatorului fiind atent la obiectul concentrării și renunțând la tot ceea ce îi vine în minte. Observatorul devine din ce în ce mai mult capabil să-și urmărească în liniște

fluxul diferitelor aspecte conținute în memorie, prin intermediul câmpului liniștit al conștiinței.

În stadiile incipiente ale oricărei concentrări, observatorul încă nu a obținut puterea de-a face față fluviului revărsat din subconștient. Acesta dispare curând, pe măsură ce câmpul conștiinței este supraîncărcat cu amintiri, gânduri, senzații. Când meditatorii își aduc aminte de țelul asumat, ei reîncep să-și direcționeze atenția către obiectul concentrării, lăsând conținutul subconștientului să treacă pe lângă ei, fără a-i acorda atenție. Acest proces se repetă continuu, până când durată concentrării poate fi controlată.

Pe măsură ce conținuturile subconștiente continuă să fie eliberate, ele eliberează și energia care a fost reprimată. Se ajunge la o stare în care ideile și amintirile rareori mai rătăcesc în câmpul conștiinței. Atunci, mintea devine cu adevărat liniștită. O asemenea liniște totală poate fi menținută doar pentru perioade foarte scurte de timp, la început (o secundă sau două), dar durată se lungește pe măsură ce practica avansează. Această liniște este însoțită de un sentiment de pace profundă și indică faptul că practicantul a intrat în stadiul inițial al meditației, o continuare psihică spontană a concentrării, ce nu are nevoie de tehnici noi. O manifestare fiziologică obișnuită a acestui stadiu este că ritmul respirației - de 16 respirații pe minut, în mod normal - va descrește automat, de obicei în jurul a 10 respirații pe minut, dar uneori chiar până la 2 sau 3 respirații pe minut. Sfânta Tereza a numit acest stadiu „palatul liniștii” și l-a plasat, la fel ca și Patanjali, după „reculegere” (concentrare voluntară) și înaintea „palatului uniunii” (samadhi).

Am observat că Patanjali a definit meditația ca fiind un curent al gândirii unificate. Un comentator ulterior, Vyasa, lărgeste ușor semnificația acestei definiții, spunând că meditația este „un continuum de efort mental pentru a

asimila obiectul meditației, liber de orice alt efort pentru a asimila alte obiecte”. Atingerea stadiului de meditație aduce cu el o schimbare în modul subiectului de-a se raporta la obiect, printr-o identificare incipientă cu acesta.

În stadiile primare ale concentrării este dificil să devii una cu obiectul din cauza distragerii cauzate de gânduri și emoții. Prin practică repetată, persoana se unește gradat, cu obiectul, pentru scurte intervale de timp, căci gândurile și emoțiile sale oscilează. A deveni una cu obiectul în dimensiunea astrală, chiar și pentru câteva momente, înseamnă o negare a eului fizic care este în opoziție cu obiectul astral. Acest lucru constituie împlinirea stadiului concentrării.

În stadiile următoare ale meditației, eul este negat și identificarea cu obiectul se adâncește pe durate din ce în ce mai mari, care se întind la 2, sau 3 minute. În acest punct, pot apărea contacte cu ființe ale dimensiunii astrale. Poate interveni fenomenul de posesiune spirituală, care trebuie tratat cu atenție. Acesta este unul din motivele pentru care se recomandă ca meditația să se desfășoare sub îndrumarea unui ghid experimentat. Alte dovezi ale faptului că acest stadiu a fost atins, este că acea percepție extrasenzorială din planul fizic și astral începe să se manifeste.

Primele șapte stadii ale procesului yoghin purifică mai întâi ansamblul fizic minte-corp și apoi ansamblul astral, minte-corp. Dorința fizică, cum ar fi cea pentru hrană și sex, devine controlabilă. Ființa este liberă în sensul că își poate exercita controlul asupra dorinței, deci iese de sub stăpânirea acesteia. Un alt efect fizic al purificării este faptul că simțurile fizice devin excepțional de ascuțite. Pe măsură ce eul astral se purifică, ființa obține controlul asupra emoțiilor și imaginației. Ea va controla, treptat, anumite moduri non-senzoriale de percepție și comportament (puteri psihice) cum ar fi percepția extrasenzorială și abilitățile psihokinetice.

Pe măsură ce controlează aceste abilități, ea trebuie, în schimb, să-și piardă atașamentul față de ele, la fel ca și în cazul simțurilor fizice.

Samadhi

Conștiința, acum concentrată și calmă, încearcă printr-o atenție continuu activă să comunice direct cu obiectul. În acest stadiu al meditației, apare înțelegerea faptului că obiectul poate fi cunoscut fără medierea simțurilor și a categoriilor mentale, dar tot mai există o remanență a eului sau a separării între subiect și obiect. Este ca și cum carapacea ce înconjoară individul, carapacea eului, ar fi devenit plină de găuri și prin aceste găuri subiectul este capabil să se unească cu obiectul și să îl experimenteze direct. Cu cât mai mult este menținută această stare, cu atât aceste găuri devin mai largi, până când, în cele din urmă, carapacea se dizolvă și apare contopirea totală a conștiinței subiective cu obiectul. Nimeni nu poate termina acest proces prin propria sa putere, ci trebuie să se bazeze pe surse superioare (voi discuta acest lucru în următoarea secțiune, *Renunțarea*).

Patanjali enumeră un număr de gradații ale stării de samadhi, care sunt, toate, ipostaze ale uniunii, dar în care iluziile subtile ale eului ca fiind distinct de obiect încă persistă. Starea finală se numește „asamprajnata samadhi”, despre care Mircea Eliade spune: „Yoghinul care atinge această stare realizează visul care a obsedat spiritul uman încă de la începutul istoriei - acela de-a fi una cu Totul, de-a recupera Unitatea, de a restabili non-dualitatea inițială, de-a abolii timpul și creația (adică multiplicitatea și heterogenitatea cosmosului), în particular, de-a abolii dubla împărțire a realului în obiect și subiect”.

Atingerea, chiar și parțial, a stadiului de unitate cu un obiect al dimensiunii cauzale, înseamnă că negarea eului și

identificarea cu obiectul dimensiunii astrale este realizată și terminată. Pe măsură ce ființa continuă, prin practică, să-și purifice eul causal, are loc negarea eului în dimensiunea causală, ceea ce conduce către eliberarea finală în dimensiunea Conștiințe Pure, care există dincolo de Tărâmul karmei. Aceasta este realizarea supremă a ființei umane.

Din perspectivă karmică, sufletul este eliberat în următoarea manieră. Înainte ca ansamblul causal minte-corp să înceapă să se purifice, esențele acțiunilor realizate în dimensiunile fizice și astrale sunt depozitate ca seminte în chakrele ansamblului causal minte-corp. Aceste seminte karmice se manifestă fără încetare și se dizolvă în viețile ființei pe planurile fizice și astrale. Pe măsură ce ansamblul causal minte-corp începe să se purifice, apare o schimbare semnificativă. Energia semințelor depozitate se poate dizolva direct, prin Chosaku și tehnici yoga, înainte ca acestea să se manifeste. Acest lucru ușurează foarte mult disoluția karmei, deoarece o sămânță care nu se manifestă nu poate fi generatoare de karmă. În cele din urmă, toate semintele capabile să se dezvolte în legături karmice ce dau naștere unei reîncarnări, sunt dizolvate, și nu mai există necesitatea întrupării ca ființă umană. Sufletul a atins o anumită stare de iluminare și este liber să intre în Tărâmul Divin al Conștiinței Pure, care nu este supus constrângerilor karmice.

Renunțarea

Învățarea tehnicilor yoga, cum ar fi statul în cap, controlul respirației, meditația, toate acestea vă vor face mai sănătoși din punct de vedere fizic și vă pot chiar vindeca de anumite dereglări emoționale. Dar dacă aceste acțiuni sunt realizate de către eul limitat, supus autoiluzionării, atunci

acestea sunt înrădăcinate în dorința umană și în atașament. A realiza o practică spirituală în scopul transcenderii atașamentului și al disoluției karmei, este a practica în adevăratul sens al cuvântului. Dacă ființa se agață, continuu, de eul limitat care realizează concentrarea, atunci ea nu se poate aștepta să evolueze spiritual, în ciuda faptului că meditează. Nevoia de-a practica, conștient, Chosaku, se aplică în egală măsură vieții zilnice și practicii spirituale.

Un individ poate merge atât de departe în procesul yoghin, pe cât îi permit propriile forțe. O persoană care și-a purificat planurile fizice și astrale este precum un pahar care a fost odată umplut cu apă murdară și acum este plin cu apă curată, sau ca un pahar care a fost odată, plin cu apă, dar acum este gol. Paharul însuși încă mai există. Cochilia ce înconjură eul, deși este fragilă, încă mai există.

Este imposibil să treci prin această cochilie a eului doar prin propriile tale puteri. Ființa trebuie să se bazeze pe puterea superioară a dimensiunilor mai înalte, pentru a realiza străpungerea totală. Realizarea acestui lucru necesită recunoașterea și renunțarea absolută în fața puterilor superioare, proverbialul salt al credinței. Când o ființă renunță, primește putere de sus pentru a-și depăși condiția. Acesta este un proces dialectic, care se repetă de multe ori de-a lungul evoluției spirituale.

Deoarece oamenii dau atât de multă valoare eului lor limitat, renunțarea la el este o experiență înspăimântătoare. O persoană poate experimenta renunțarea ca pe un salt în abis, sau ca pe un fel de moarte. Acest lucru se întâmplă deoarece respectiva ființă încă nu a atins o credință completă în Dumnezeu, încrederea completă că, odată ce eul este abandonat, ființa se unește automat cu un stadiu superior al existenței care o așteaptă și este gata s-o primească. Aceasta este legea universală; nu există aici nici un fel de capriciu,

nici o șansă ca procesul să nu funcționeze. Scufundarea în Dumnezeu este foarte asemănătoare cu scufundarea în ocean. Apa este peste tot în jurul dumneavoastră și vă susține atunci când plutiți, încântat și relaxat. În momentul renunțării, întreaga ființă a individului se unește cu acea manifestare specifică, superioară, a realității, cu care se află în legătură în acel punct al dezvoltării sale.

Această renunțare, această trecere de la a te baza pe propriile puteri, la dependența față de celălalt, este deseori experimentată ca o stare de rugăciune. Adevărata rugăciune, nu rugăciunea pentru profit, pe care noi o facem pentru a găsi soluția problemelor noastre. În adevărata rugăciune, eul care se roagă lui Dumnezeu este uitat și ființa devine rugăciunea însăși. Dumnezeu curge în această rugăciune și în sufletul care a reușit să-și nege eul.

Mantrele sunt ca niște rugăciuni care funcționează în acest mod. Fiecare mantra este o legătură cu un anumit aspect al Absolutului, o anumită manifestare a divinității. În practica adevărată a mantrelor, ființa uită faptul că eul este cel care recită, devine mantra însăși și atinge o stare în care nu mai există decât mantra. Ființa intră apoi în legătură cu ființa superioară pe care mantra o reprezintă. Mulți japonezi aparțin sectei budiste a Tărâmului Pur, devotată lui Buddha Amida. Ei practică o mantră care se numește Nembutsu. Când un practicant este capabil să-și abandoneze eul și să atingă adevărata stare Nembutsu, el experimentează un flux extraordinar de lumină curgând în ființa sa provenind de la Buddha Amida. S-a creat, astfel, o adevărată legătură.

Absolutul, în dumnezeirea sa, a dăruit aceste mijloace ființelor umane pentru eliberarea lor: Chosaku, disciplina spirituală, mecanismul renunțării și rugăciunea. Eu vă încurajez să le practicați.

CAPITOLUL VII

Relațiile dintre chakre, caracter, constituție și Karma

de Hiroshi Motoyama, Doctor în Medicină,
Președinte al Institutului Californian pentru
Studiul Ființei Umane
(sau „CIHS”, colegiu superior acreditat)

1. Diagnosticarea chakra-tipului¹ cu AMI (un dispozitiv de diagnostic realizat de autor după metoda medicinei extrem-orientale)

În ultimii zece ani, autorul a monitorizat cu acest dispozitiv starea de funcționare a meridianelor celor care au venit la templu pentru consultații spirituale (aceste consultații ajută persoana să stabilească dacă problema din prezent își are cauza în dimensiunea spirituală, și dacă da, în ce anume constă aceasta și cum poate fi înlăturată).

Noi am descoperit dovada faptului că structura funcțională (constituția) și caracterul unei persoane sunt strâns legate de anumite meridiane și chakre. Putem da următorul exemplu: un individ care în existența anterioară a fost puternic atașat de avere și sex tinde să aibă o personalitate asemănătoare în existența actuală. Acest tip de persoană este dominat de apucături inconștiente, impulsive, și manifestă o instabilitate corespunzătoare în fiziologia organelor urogenitale, cu o tendință de a dezvolta anormalități în meridianele Rinichi, Vezică urinară și Intestin

1. *Chakra type*, termen sintetic care s-ar traduce, de fapt, prin: "tip morfo-patologic și psiho-comportamental determinat de disfuncția unei chakre corespunzând unui sau unor dintre meridiane" (n. trad.)

subțire. Chakra Svadhisthana a unui astfel de individ poate fi mai ușor activată comparativ cu celelalte chakre. Acest fapt este pus în evidență atât prin examinarea extrasenzorială a chakrelor și karmei trecute, cât și prin datele clinice rezultate în urma măsurărilor cu AMI.

Informația obținută m-a îndemnat să pun la punct tabele de diagnosticare a chakra-tipului bazate pe corelarea acestor metode. Tabelele indică o relație strânsă între meridiane, chakre și caracterul, respectiv constituția indivizilor. Astfel, dacă măsurătorile cu AMI indică anormalități în meridianele Stomac și Splină (meridiane care controlează organele digestive), diagnosticul sugerează că persoana este predispusă la o activitate dezordonată a chakrei Manipura și tinde să fie foarte emotivă. Diagnosticul ar mai arăta că în viața anterioară individul a fost prizonierul emoțiilor și al imaginației și că semințele karmice stocate în chakra Manipura au format constituția și caracterul personalității actuale. În consecință, am căuta să depistăm anormalități în sistemul digestiv.

Noi am pus la punct un program capabil să analizeze automat datele obținute, cu scopul de-a evidenția care dintre chakrele corespunzătoare manifestă un maximum de activitate. Sute de oameni au fost măsurați. Deși continuăm să adaptăm software-ul, rezultatele inițiale au indicat că în multe cazuri, constituția și caracterul diagnosticate de AMI coincid cu gradul de autoconștientizare a indivizilor testați.

2. Relațiile dintre meridiane, chakre și organele interne

Relațiile dintre meridiane, chakre și organele interne au fost ordonate în tabele, pe baza experienței mele de cercetător (diapozitivul 1).

Organ/sistem	Meridian	Chakra
sistemul nervos central	Vas Guvernator, Vasul concepției	Sahasrara
glanda pineală, glanda pituitară	Vezică urinară, Intestin subțire	Ajna
sistemul respirator	Plămân, Intestin gros	Vishuddhi
sistemul circulator	Inimă, Intestin subțire	Anahata 1
întregul organism	Stăpânul Inimii, Triplul încălzitor	Anahata 2
sistemul digestiv	Splină, Stomac	Manipura 1
sistemul muscular	Ficat, Vezică biliară	Manipura 2
sistemul urogenital	Rînichi, Vezică urinară, (Intestin subțire)	Svadhisthana
sistemul cutanat	Plămân, Intestin gros	

DIAPOZITIV 1: relațiile dintre meridiane, chakre și organele interne

3. Tendințe constituționale și caracteriale ale fiecărui chakra-tip

Tendințele constituționale și caracteriale ale fiecărui chakra-tip sunt următoarele:

Tip: Ajna chakra
Când funcționarea acestei chakra devine instabilă, se pot dezvolta următoarele tendințe: disfuncția sistemului nervos autonom; dezechilibru hormonal; insomnie; oboșală; gândire confuză; posibilitatea de-a fi posedat de spirite (superioare spiritului uman).
Când această chakra este trezită, se pot manifesta următoarele tendințe: autocontrol; capacitatea de-a gândi și acționa printr-o evaluare a tuturor aspectelor unei situații; competență managerială; capacitatea de-a atinge înțelepciunea intuitivă și non-atașamentul; o atitudine contemplativă și detașată față de sine însuși; excelență în invenții și descoperiri.

DIAPOZITIV 2: tipul Ajna chakra

Tip: Vishuddhi chakra

Când funcționarea acestei chakra devine instabilă, se pot dezvolta următoarele tendințe: langoare a întregului organism; probleme dermatologice; declinul funcției de detoxifiere; anormalități ale aparatului respirator; senzația de devitalizare, de gol interior și pesimism.

Când această chakra este trezită, se pot manifesta următoarele tendințe: detașare; atitudine relaxată; înțelepciune intuitivă; capacitatea de-a-și controla funcțiile corpului după voință; trezirea aptitudinilor narative; trezirea capacităților extrasenzoriale și psihokinetice prin exercițiu spiritual.

DIAPOZITIV 3: tipul Vishuddhi chakra

Tip: Anahata chakra

Când funcționarea acestei chakra devine instabilă, se pot dezvolta următoarele tendințe: anormalități ale inimii și sistemului circulator; extroversiune; o atitudine pozitivă, agresivă, îndrăzneată; ambiția de-a ajunge faimos și de-a obține onoruri.

Anahata 1 (meridiane: inimă, intestin subțire): strâns legată de inimă.

Anahata 2 (meridiane: vas constrictor, triplu încălzitor): strâns legată de artere și vene, și de funcțiile întregului organism.

Când această chakra este trezită, se pot manifesta următoarele tendințe: iubire și compasiune pentru oameni; trezirea capacităților psihokinetice prin exercițiu spiritual.

DIAPOZITIV 4: tipul Anahata chakra

Tip: Manipura chakra

Când funcționarea acestei chakra devine instabilă, se pot dezvolta următoarele tendințe: anormalități ale sistemului digestiv, modificarea apetitului; dispoziție introvertită și pasivă; mari fluctuații ale stării de spirit; susceptibilitate sporită la forțe spirituale exterioare.

Manipura 1 (meridiane: splină, stomac): strâns legată de stomac și splină. Poate conduce la suspiciunea că este posedat de spirite, la introversiune și emotivitate.

Manipura 2 (meridiane: ficat, vezică biliară): strâns legată de sistemul muscular; dispoziție pozitivă și agresivă.

Când această chakra este trezită, se pot manifesta următoarele tendințe: funcționare echilibrată a sistemului digestiv; trezirea capacităților extrasenzoriale prin exercițiu spiritual; autocontrol emoțional: sensibilitate și viață emoțională bogată.

DIAPOZITIV 5: tipul Manipura chakra

Tip: Svadhisthana chakra

Când funcționarea acestei chakra devine instabilă, se pot dezvolta următoarele tendințe: anormalitate a sistemului urogenital; suprimare a funcției conștiente prin dominare subconștientă; comportament impulsiv; instabilitate mentală; impulsuri și dorințe puternice; dorință sexuală puternică; autoconștientă și capacitate de-a reflecta, reduse.

Când această chakra este trezită, se pot manifesta următoarele tendințe: puritate ca de copil, intuiție spontană; trezire spontană a activității extrasenzoriale; activarea energiei sexuale.

DIAPOZITIV 6: tipul Svadhisthana chakra

4. Diagnosticul bazat pe chakra-tip

Să presupunem că o persoană a fost diagnosticată ca tip „Manipura chakra”, prin intermediul analizei autonome computerizate AMI. O măsurătoare AMI efectuată la distanță de o săptămână a indicat un tip „Svadhithana”. Și totuși, după încă două săptămâni, o altă măsurătoare a indicat tipul „Manipura”. Diagnoza chakra-tipului poate varia în funcție de starca momentană a subiectului, starca generală nefiind întotdeauna relevantă în contextul unor măsurători repetate. Când condiția stomacului este instabilă, poate fi indicat un tip manipura; când avem de-a face cu o instabilitate temporară a meridianelor Vezică urinară și Rinichi, așa cum li se întâmplă femeilor în perioada menstruației, este indicat un tip Svadhithana.

Pentru a rafina metoda de diagnosticare, am dezvoltat standarde mai stricte pentru frecvența anormalităților de meridian în evaluarea chakra-tipului și am măsurat același subiect mai mult de cinci ori, pe perioada a două până la trei luni, în loc de una. Acuratețea măsurătorilor pare să fi fost considerabil sporită prin adoptarea celui mai frecvent chakra-tip ca tip de bază al subiectului.

Diapozitivul 7 reprezintă datele unui subiect care este expert în arte marțiale. Deși aceste date au fost obținute înainte de revizuirea standardelor pentru determinarea chakra-tipului, patru măsurători dintr-un total de patru efectuate au indicat tipul anahata.

Data examinării	Chakra-tip
22 aprilie 1984	Ajna, Anahata
21 iunie 1984	Anahata
19 iulie 1984	Anahata
2 august 1984	Anahata, Vishuddhi

DIAPOZITIV 7:

Deoarece tipul Anahata a fost indicat de fiecare dată, deducem că chakra de bază este Anahata chakra. Chakrele Ajna și Vishuddhi par, de asemenea, să funcționeze din plin. Acest fapt concordă cu dovezile experimentale. Caracterul acestui bărbat este tipic pentru anahata: extrovertit, capabil să emită forță vitală spre exterior, de un comportament pozitiv și agresiv. Prin practica îndelungată a artelor marțiale și meditației, chakra sa anahata s-a trezit și el demonstrează, corespunzător, o capacitate psihokinetică avansată, adică abilitatea de-a influența obiecte fizice exterioare prin energie non-fizică, energie „psi”. De fapt, el este unul dintre foarte rari practicanți japonezi de arte marțiale capabili să execute Toa Te, acea iscusință de-a doborî un adversar de la o distanță de unul până la zece metri fără a face uz, sub nici o formă, de manevre corporale.

5. Trezirea chakrelor și funcționarea meridianelor (fluxul de energie Ki)

Instabilitatea în una dintre chakre se reflectă în instabilitatea rețelei corespunzătoare a meridianelor. Această instabilitate poate fi un semn de anormalitate fizică sau un indiciu că chakra începe să se trezească fie în dimensiunea astrală, fie în cea cauzală. Cantitatea de flux Ki în rețeaua de meridiane ne arată dacă este vorba, în primul rând, de un fenomen fizic sau non-fizic. Nivelul total, de Ki, al unei persoane este indicat de valoarea medie a curentului BP („before polarization”), i.e. curentul care străbate țesutul conjunctiv înainte de polarizarea ce are loc la nivelul barierei epiteliale, ca reacție la un potențial (electromagnetic) aplicat din exterior. Această valoare a curentului BP reprezintă parametrul funcției meridianelor și condiția energiei Ki. Noi am descoperit că media valorilor BP ale unei persoane cu

chakre trezite este, în general, mai mare decât criteriile standard. Când energia psi devine activă, cantități mai mari de energie Ki curg prin meridiane, servind revitalizării întregului organism. Când o chakra se dovedește instabilă dar cantitatea de energie Ki de-a lungul întregului meridian este mai mică decât de obicei, instabilitatea reprezintă, mai curând, o anormalitate fizică, decât o activitate mai intensă a chakrei.

În cazul expertului în arte marțiale, valoarea medie a BP-ului său era mai mare decât criteriile normale în două dintre cele patru seturi de date. În celelalte două seturi, valoarea medie a BP-ului său se apropia de limita superioară a criteriilor normale. În cazul meu, valoarea medie a BP este aproape întotdeauna mai mare decât norma.

6. Karma corelată cu chakrele

Voi lua în discuție un scurt exemplu de corelație între diagnosticul chakra-tipului și karma acumulată într-o existență anterioară. Cele ce urmează sunt datele domnișoarei Y, care a suferit de o depresie clinică severă în tinerețe. În urma unei consultații spirituale, cauza acestei suferințe a fost dezvăluită ca fiind faptul că, în viața trecută, se sinucisese din pricina unei iubiri neîmplinite. Putem specula că starea ei se va manifesta ca o perturbare a chakrei Manipura și a meridianelor corespondente Diapozitivul 8 arată o parte a datelor furnizate de AMI în cazul ei, reprezentând diagnosticul chakra-tipului, obținute în 10 mai 1985.

Data efectuării măsurătorilor: 05/10/1985

Numele subiectului: D-ra Y.

2062 Media: 1697				Disp. standard		Degete mâini / picioare		Stânga / Dreapta	
1745				0.134		1.028		*0.938<0.969	
Meridiane anormale				Acupuncte					
Def.	Exced.	Dez.	Inv.	N	Meridian	Gen	Bo	Yu	
	+	+	+		PL	*	PL9	PL1	VU13
				o	IG		IG14	ST25	VU25
		+	/ / /		ST		ST42	VC12	VU21
	+	+		<	SP		SP3	FI13	VU20
			/		IN		IN7	VC14	VU15
+	+	+			IS		IS4	* VC4	* VU27
				o	VU		VU64	VC3	VU28
					RI		RI3	VB25	VU23
			/ /	< < <	SI		SI7	VC17	VU14
				o	TR		TR4	VC5	VU22
					VB		VB40	VB24	VU19
				o	FI		FI3	FI14	VU18

Def. - Deficitar, Exced. - Excedentar, Inv. - Inversat, N. - Normal

PL - plămân, IG - intestin gros, ST - stomac, SP - splină, IN - inimă, IS - intestin subțire, VU - vezică urinară, RI - rinichi, SI - stăpânul inimii, TR - triplul încălzitor, VB - vezică biliară, FI - ficat

DIAPOZITIV 8-1: Datele AMI pentru D-ra Y. - Meridiane anormale -
(Măsurate pe 10 mai, 1985)

<Chakra>

Sistem	Meridiane	Def.		Exced.		Dez.		Inv.		Chakra	Total	Verdict
		1	2	1	2	1	2	1	2			
SNC	VG, VC									Sahasrara		
Pineal	VU, IS	**								Ajna	**	
Resp.	PL, IG			**						Vishuddhi	**	
Circ.	IN, IS	**								Anahata 1	**	
Total	SI, TR					*		*		Anahata 2	**	
Digest.	SP, ST			*	**					Manipura 1	***	# TIP
Musc.	FI, VB									Manipura 2		
Urogen.	RJ, VU		*					**		Svadhithana	***	# TIP
Cutanat	PL, IG			**							**	

Def. - Deficitar, Exced. - Excedentar, Inv. - Inversat, N. - Normal

PL - plămân, IG - intestin gros, ST - stomac, SP - splină, IN - inimă, IS - intestin subțire, VU - vezică urinară, RJ - rinichi, SI - stăpânul inimii, TR - triplul încălzitor, VB - vezică biliară, FI - ficat, VG - vas guvernor, VC - vas concepție, SNC - sistem nervos central, Pineal - corp pineal, Resp. - sistem respirator, Total - întregul organism, Digest. - sistem digestiv, Musc. - sistem muscular, Urogen. - sistem urogenital

DIAPOZITIV 8-2: Datele D-rei Y. - Chakra-tip - (Măsurate pe 10 mai, 1985)

Analize efectuate de AMI	
Sistem nervos autonom	Sistemul nervos simpatic este stresat
Dispoziție (Fund./Temp.)	Echilibru stabil
Funcție (St./Dr.)	Funcții încetinite în partea stângă a corpului
Sunteți tipul Manipura	
Când funcționarea acestei chakra devine instabilă, se pot dezvolta următoarele tendințe: anormalități ale sistemului digestiv, modificarea apetitului; dispoziție introvertită și pasivă; mari fluctuații ale stării de spirit; susceptibilitate sporită la forțe spirituale exterioare. Manipura 1 (meridiane: Splină, Stomac): strâns legată de stomac și splină. Poate conduce la suspiciunea că este posedat de spirite, la introversiune și emotivitate. Manipura 2 (meridiane: Ficat, Vezică biliară): strâns legată de sistemul muscular; dispoziție pozitivă și agresivă. Când această chakra este trezită, se pot manifesta următoarele tendințe: funcționare echilibrată a sistemului digestiv; trezirea capacităților extrasenzoriale prin exercițiu spiritual; autocontrol emoțional; sensibilitate și viață emoțională bogată.	
Sunteți tipul Svaddhistana	
Când funcționarea acestei chakra devine instabilă, se pot dezvolta următoarele tendințe: anormalitate a sistemului urogenital; suprimare a funcției conștiente prin dominare subconștientă; comportament impulsiv; instabilitate mentală; impulsuri și dorințe puternice; dorință sexuală puternică; autoconștientă și capacitate de-a reflecta, reduse. Când această chakra este trezită, se pot manifesta următoarele tendințe: puritate ca de copil, intuiție spontană; trezire spontană a activității extrasenzoriale; activarea energiei sexuale.	

DIAPOZITIVUL 8-3: Datele AMI ale D-rei Y. - Diagnosticale ale chakra-tipului - (Măsurate pe 10 mai, 1985)

Persoana a fost măsurată cu AMI de cinci ori în decurs de 2 ani, iar ceea ce urmează este lista diagnosticelor privind chakra-tipul

Data examinării	Chakra-tip
10 mai 1985	Manipura, Svadhisthana
2 iunie 1985	Manipura (în mod distinct)
17 noiembrie 1985	Vishuddhi, Anahata
16 martie 1986	Svadhisthana
30 aprilie, 1986	Vishuddhi, Anahata, Manipura

DIAPOTIVUL 9: Diagnosticale ale chakra-tipului (Subiect: D-ra Y.)

Așa cum puteți vedea din lista de mai sus, chakra Manipura a ieșit la măsurători în trei rânduri din cinci, având cea mai ridicată rată a frecvenței comparativ cu celelalte. Chakrele Vishuddhi, Anahata, Svadhisthana au ieșit, fiecare, maxim de două ori. Deducem de aici că atașamentul D-rei Y. față de emoțiile trăite într-o viață anterioară au determinat formarea unui caracter a cărui principală tendință este atașamentul de lumea emoțiilor și a unei constituții ce va manifesta dereglări ale sistemului digestiv, în special ale stomacului. În orice caz, așa cum ați văzut, deși chakra Manipura are cele mai mari șanse să fie afectată (fie trezindu-se, fie devenind instabilă), celelalte chakre - Vishuddhi, Anahata, Svadhisthana, au o influență importantă în acest caz. Cu alte cuvinte, persoana prezintă trăsături de caracter precum susceptibilitatea și pozitivismul (legate de Anahata). În plus, este o fire apatică și pesimistă și manifestă predispoziții pentru probleme ale pielii (legată de Vishuddhi chakra). De asemenea, ea posedă caracteristici și predispoziții constituționale care țin, în mod specific, de tipul Svadhisthana. De exemplu, Domnișoara Y. a suportat două operații de fibrom uterin și a suferit și de alte dereglări

ale sistemului urogenital.

Odată cu aplicarea datelor AMI în diagnosticarea chakra-tipului, noi am început să explorăm următoarele supoziții: în această încarnare, printre multele tipuri de karmă formate în existențele trecute, chakra legată de karma cea mai influentă funcționează cel mai puternic și decide asupra celor mai specifice trăsături și predispoziții structurale ale individului, dar, în același timp, sunt afectate și alte chakre, legate de karma remanentă. Ele reprezintă o influență capabilă să genereze caracteristici secundare ale personalității și constituției individului respectiv.

CONCLUZIE

Cred că atunci când dimensiunile fizice, astrale și cauzale vor atinge o stare de echilibru, lumea va dispărea. Eu îmi imaginez că acest lucru va dura câteva miliarde de ani. Toate dimensiunile karmice, atât cele fizice, cât și cele non-fizice, se nasc, se dezvoltă și când scopul lor a fost realizat, se dezintegrează în Absolutul originar. Ca parte a acestui proces, universul nostru s-a născut, soarele nostru a luat ființă și pământul a început să existe. Scopul ultim al evoluției spirituale a conștiinței este de-a accelera procesul universal prin care noi, ca rasă, refacem unitatea cu Creatorul Universului. Fiți binecuvântați în eforturile dumneavoastră către iluminare.

POSTFAȚĂ

De când am început să alcătuiesc textul de bază al acestei lucrări, am tot studiat problema evoluției religiilor lumii și a legăturii lor cu știința. O mare parte a acestui studiu a fost publicată în japoneză și va apărea și în engleză cu titlul *Unificarea religiei cu știința*.

Există câteva idei pe marginea acestui subiect, pe care aș dori să le trec aici în revistă, căci ele intră în discuția noastră despre karmă și reîncarnare.

Atunci când aruncăm o privire retrospectivă asupra istoriei umanității, observăm un progres în gradul de influență pe care diferitele tipuri de karmă ajung să-l exercite asupra individului. Când oamenii trăiau în comunități mici, fără legături între ele, karma familială și cea naturală erau cele dominante. Pe măsură ce legăturile de grup au proliferat, karma tribală și cea geografică au început să funcționeze. Pe măsură ce populația lumii a crescut și a început să se așeze în comunități și orașe mai mari, au devenit din ce în ce mai operaționale karma rasială și cea teritorială. Au început războaiele. Apoi, pe măsură ce au apărut statele feudale și s-au dezvoltat în sistemul de state naționale moderne, karma națională a început să-și sporască influența asupra individului. Karma națională, este în prezent, foarte puternică, iar războaiele continuă.

Din punct de vedere al economiei, al comunicațiilor și al mediului, este clar că lumea este suficient de echilibrată pentru a trece dincolo de sistemul de state naționale într-un sistem mai eficient, global integrat. Din punct de vedere karmic, acest lucru înseamnă că determinismul global devine din ce în ce mai activ. Exemple ale acestei tendințe abundă: interdependența mereu în creștere, în domeniul economic și în ecosisteme; transmisiile prin satelit și fibră optică; o îngrijorare unanimă crescândă față de poluarea pământului, a oceanelor și a atmosferei sale și față de sărăcirea stratului de ozon.

Politica internațională se bazează actualmente pe teoria că un echilibru de putere între națiuni este ingredientul cheie pentru securitatea și prosperitatea mondială. Această teorie nu funcționează. Există chiar acum, conflicte reale, ce apar peste tot: divizarea islamului în sunniți și šiiti, problema israeliano-palestiniană și apartheid-ul în Africa de Sud, ca să numim doar câteva exemple. Asemenea conflicte sunt înrădăcinate în dispute religioase, rasiale și teritoriale, unde karma corespundentă continuă să exercite un mare control asupra indivizilor implicați. Pământul asigură o cantitate suficientă de hrană pentru a ne satura pe toți, dar, în fiecare zi, 26000 de copii se sting de foame deoarece hrana nu ajunge la ei, din motive în mare parte politice. Este evident că aici se petrece ceva fundamental greșit.

Sunt de părere că, pe măsură ce karma globală se va instaura, națiunile lumii vor evolua dincolo de această noțiune învechită a echilibrului între puteri, către o poziție politică de adevărată putere și armonie. Am prezis că această stare utopică va apărea în aproximativ 250 de ani, dar am văzut totodată că pământul va continua să îndure multe suferințe și conflicte înainte ca această stare viitoare să se actualizeze. Privind situația prin clarviziune, posibilitatea unui război nuclear continuă să existe, deși nu-mi pare a fi o eventualitate clară, așa cum era cu un număr de ani în urmă.

Pe măsură ce ne îndreptăm, din punct de vedere politic și cultural, către o federație a întregului pământ, se va dezvolta, de asemenea, un sistem religios și filozofic cu valențe universale. Sunt, de altfel, încredințat că se va produce un salt evolutiv până și în ceea ce noi numim „religie”, deoarece tradițiile religioase sunt prea bazate pe karma regională pentru a da uneltele necesare unei treziri spirituale de masă.

Am făcut un studiu al acestui aspect legat de regionalism.

Istoricii religiilor discută deseori asupra diferențelor dintre religiile răspândite în ariile deșertice, adică în vest, și cele răspândite în ariile împădurite, adică în est. Există aspecte ale acestei discuții care susțin noțiunea mea, că nici o religie existentă nu poate evolua într-una universală.

Distincția originală între cele două categorii de religie se bazează pe dependența esențială a umanității, de resursele de apă. Noi am reținut apa veche a oceanelor în fluidele noastre corporale. Nutrienții pe care noi îi asimilăm se dizolvă în aceste fluide și sunt aduși către celulele care se hrănesc cu ei. Corpurile noastre sunt compuse din fluide în proporție de 60% până la 70%; o persoană ce cântărește 75 de kg conține între 15 și 35 de kg de apă. În medie, noi excretăm circa 2,5 l de apă în fiecare zi, pe diferite căi, și această cantitate trebuie refăcută.

Regiunile deșertului conțin puțină apă. Căutarea și obținerea apei a fost prioritatea absolută pentru triburile primitive din deșert. Stilul de viață și ideologia lor au început cu această căutare. În aceste zone, oamenii erau conștienți de culoarea nisipului, de mirosul vântului, de umiditate, de speciile de arbuști și de felul în care cresc, și de alte aspecte geografice. Ei foloseau aceste informații pentru a-și da seama care sunt locurile unde ar putea găsi apă. De îndată ce locul propice supraviețuirii era găsit, populația din deșert se îndrepta în acea direcție fără a ezita.

Într-un mediu în care nu poate exista vreo alternativă, separarea dintre eu și celălalt, dintre minte și obiect, dintre om și Dumnezeu, se dezvoltă în mod natural. Acest lucru poate fi formulat ca un enunț logic în care A este A, și nu B. Două caracteristici fundamentale ale religiilor ce își au originea în deșert, cum ar fi iudaismul, creștinismul și islamul, sunt acelea că există o demarcație între om și Dumnezeu, și că omul nu poate deveni niciodată Dumnezeu.

Prin contrast, religiile care s-au născut în tărâmurile sud-estice ale Asiei, bogate în apă, cum ar fi, de exemplu budismul, propovăduiesc faptul că omul poate deveni un Buddha. În hinduism, taoism și șintoism, eroii și strămoșii rasei erau venerați ca zei. Omul poate deveni Dumnezeu.

În aceste regiuni cad ploi abundente la intervale regulate, în momente specifice ale anului, vegetația este luxuriantă, există multe fructe și multă hrană. Oamenii trăiesc și lucrează pământul care a fost binecuvântat cu ploaie. Ei experimentează forța vitală externă a naturii și a universului, cu care trăiesc în armonie. Oamenii sunt crescuți și hrăniți cu această forță vitală și recunosc lucrările lui Dumnezeu prin manifestarea continuă a acestei naturi abundente. Totul este, în esență, Dumnezeu.

Prin contrast cu logica postulată anterior, logica religiilor de pădure poate fi formulată ca A este A și A este B și A este C. Totul există într-o stare de armonie non-dualistă, dincolo de contrarii. Un alt mod de-a exprima această formulă este A nu este A, nici B, nici C. Acest lucru stă la baza afirmațiilor din budismul mahayana, postulate pentru prima oară de Nagarjuna, în cel de al II-lea secol d.Ch., potrivit cărora, esența existenței este Sunya, sau Vidul. Subiectul și obiectul nu pot fi diferențiate, astfel că acolo se află cel care este dincolo de orice.

Religiile deșertului și cele ale pădurii caracterizează Absolutul în termeni adecvați ideologiilor lor. Religiile deșertului conceptualizează un Dumnezeu atotputernic care posedă calități umane și care este privit drept Creatorul Universului. O mare parte a gândirii iudeo-creștine este în legătură cu reconcilierea calităților umane cu cele omnipotente.

Traiul de unul singur într-un mediu dur, cum este cel al deșertului, atrage după sine dificultăți majore, iar oamenii

s-au adunat, în mod natural, în comunități tribale. Pentru ca o asemenea comunitate să funcționeze corect, au fost stabilite reguli, dintre care fundamentale sunt cele zece porunci. Cei care încălcau regulile erau sever pedepsiți de către autoritățile patriarhale.

Primii patriarhi au fost ființe charismatice care și-au asumat completa responsabilitate pentru bunăstarea comunității. Singura lor preocupare era aceea de a-și îngriji și susține oamenii. La rândul lor, membrii comunității erau total devotați conducătorului lor. Datorită acestui respect și a acestei susțineri reciproce comunitatea a reușit să-și mențină coeziunea și stabilitatea. Într-o asemenea structură socială de tip contractual („îmi dai, îți dau”), oamenii l-au conceput pe Dumnezeu ca pe-o extensie a patriarhului lor; El era un Dumnezeu cu aparență umană, care poseda atributele perfecte de Autoritate Absolută și Iubire Absolută.

Se speculează că noțiunea de Dumnezeu, în aspectul său de Creator este, de asemenea, legată de analogia cu ploaia. Iată un deșert ars de soare, un deșert cu puține urme de viață. Dintr-odată, cade ploaia, solul revine la viață laolaltă cu cei care trăiesc acolo. Dumnezeu este văzut ca forța generatoare care face posibilă continuitatea vieții, și astfel devine „Creatorul”. Dumnezeu a creat toate ființele și el domnește asupra creației sale.

Un corolar al teoriei potrivit căreia Dumnezeu a creat universul, este acela că lumea are un început și un sfârșit. Creștinismul învață că universul se va sfârși în cele din urmă și că toți oamenii sunt sortiți unei judecăți finale. Dacă ființa duce o viață morală și crede în Dumnezeu (sau în Iisus Christos ca Mântuitor), ea va fi admisă să intre în paradis. Aceste principii călăuzitoare au servit la unificarea și stabilizarea comunităților creștine de-a lungul epocilor.

Religiile pădurii, cu ideologia lor diferită, caracterizează

principiul ultim ca fiind Vidul Absolut care transcende întreaga existență. Vidul Absolut, sau Nimicul, se manifestă în existență incluzând și un panteon de zei. Existența este văzută ca schimbându-se neîncetat. Pe perioada ciclurilor sezoniere ale naturii, florile înfloresc, copacii fac fructe, și frunzele cad într-un ciclu fără sfârșit. Pentru aceste religii, natura și viața se reîncarnează etern. Ele nu postulează un sfârșit al universului. Prin contrast, religiile dezvoltate în regiunile deșertice susțin că viața unui individ este un eveniment singular - ele neagă metempsihoza (transmigrația sufletelor). Religiile dezvoltate în regiunile de pădure cred că omul și toate ființele vii din univers se reîncarnează iarăși și iarăși, că viața este un proces etern.

Fluctuațiile comportamentului uman și jocul circumstanțelor sunt, adesea, desemnate ca factori de diferențiere a acestor două tipuri de ideologii. Noțiunea de rău și de inegalitate s-a dovedit a fi o problemă pentru religiile deșertului. Dumnezeu, fiind omniscient și omnipotent, reprezintă perfecțiunea adevărului, a bunătății și frumuseții. Patriarhul, în înțelepciunea sa, reflectă atributele Creatorului. Acțiunile sale, ca toate acțiunile umane, de altfel, sunt considerate drept acte creatoare în esența lor, care devin posibile doar prin ajutorul oferit de Dumnezeu cel omniscient și omnipotent.

Această idee ridică multe întrebări. Care este motivul ce stă la baza unui act al liberului arbitru? Dacă noi suntem creați după chipul lui Dumnezeu, cum motivăm atunci inegalitățile dintre oameni în ce privește capacitățile, mediul ambiant, aspectul fizic, nivelul de bunăstare, poziția socială? În principal, cum pot oamenii creați de Dumnezeu Dumnezeirii perfecte să comită răul?

În religiile care s-au dezvoltat în pădure, aceste întrebări sunt tratate, așa cum am văzut în mod repetat, de-a lungul

acestui text, prin intermediul teoriilor karmei și reîncarnării, funcții guvernate de către Vidul Absolut. Un individ este responsabil pentru propriile sale acțiuni, iar rezultatele acestor acțiuni determină circumstanțele prezente și viitoare ale vieții sale. Ceea ce noi numim „rău” este orice act ce urmărește să mențină intact egoul în detrimentul existenței absolute. Actele dumnezeiești promovează armonia cu Absolutul, actele răului promovează divizarea. Teoria karmei poate asuma o justificare a diferențelor și inegalităților dintre noi.

Din punct de vedere istoric, o altă diferență majoră între ideologiile regionale este modul în care ele privesc relația dintre minte și materie, dintre planul spiritual și cel fizic. Religiile deșertului propovăduiesc că, la început, Dumnezeu a creat cerul și pământul și apoi a creat corpul uman după imaginea Sa. El a suflat apoi asupra acestuia dându-i viață, sau spirit, pentru a da naștere, astfel, ființei umane. Așadar, chiar de la început, mintea și materia sunt văzute ca distincte și într-o relație duală. Natura trebuia să fie cucerită. Această dihotomie subiect-obiect, care în prezent este pusă la îndoială de fizica particulelor, a dus la dezvoltarea extraordinară a științelor naturii, care a fost de o importanță centrală pentru evoluția materială a rasei. Dar această dihotomie a dus, de asemenea, la o despărțire din ce în ce mai mare dintre spirit și natură, dintre știință și religie, și aceasta a fost propria sa sursă de suferință în epoca modernă. Se pare că actualmente există nevoia de-a învăța de la filozofiile non-dualiste, transcendente, ale pădurilor. Anumite forme de sinteză sunt pe cale de-a fi realizate.

Eu cred că evoluția unui sistem religios și filozofic global orientat va fi susținută atât de cercetarea științifică, cât și de principiile spirituale transcendente. Mi se pare că un astfel de sistem va trebui să încorporeze patru presupuneri de bază.

1. Absolutul este Vid. El transcende și este liber de orice existență. Astfel creează universul.
2. Karma și reîncarnarea sunt principiile organizatoare ale existenței.
3. Non-fizicul stă la baza fizicului; religia stă la baza științei.
4. Eliberarea umană este reunirea cu Absolutul. Omul poate deveni Dumnezeu.

Acastă crucială reunificare cu Absolutul, necesită înțelegerea fundamentală a faptului că o asemenea uniune dintre om și Absolut este, într-adevăr, posibilă, că o ființă umană poate deveni Dumnezeu. Ea depinde în continuare de recunoașterea faptului că Absolutul este Vid, că El transcende și cuprinde orice manifestare individuală a lui Dumnezeu pe care spiritul uman o poate experimenta. De aceea, sistemul ce va veni, este în mod intrinsec, atotcuprinzător. Învățăturile religiilor prezente vor ajunge să fie recunoscute ca expresii valabile, dar circumscrise, ale Absolutului - așa cum sunt ele întâlnite într-un moment specific și într-un loc specific - de către fondatorul unei religii și de urmașii săi.

Mă aștept ca sistemul de evoluție spirituală ce urmează să apară să accepte karma și reîncarnarea ca un fapt sigur, și că fondatorii săi vor continua să exploreze detaliile modului în care aceste fenomene influențează existența umană. De asemenea, sunt de părere că cercetările științifice vor confirma din ce în ce mai mult natura unică a existenței, și făcând astfel, vor obiectiva principiile realității într-un mod care le va face mai lesne acceptabile pentru lumea noastră materialistă. Pe măsură ce știința va recunoaște din ce în ce mai mult, baza non-fizică a realității fizice, separarea de vracuri dintre cunoașterea științifică (dihotomia subiect-obiect) și cunoașterea spirituală (unitatea dintre subiect și obiect) va dispărea, în sfârșit.

ANEXA A

Întrebări despre Karmă și Reîncarnare

Următoarele întrebări imi sunt adresate frecvent, atunci când conferențiez despre karmă, așa că m-am gândit că ar putea fi folositor să le prezint sub formă de întrebări și răspunsuri:

1. *Una din teoriile de bază ale budismului susține că, din cauza naturii trecătoare a existenței, nu există nici un fel de Eu, sau de Sine. Acest lucru pare a contrazice teoria karmică ce postulează existența unui eu individual care trece prin trecut, prezent și viitor și care își creează modul de existență prin acțiuni individuale. Cum reconciliați aceste două teorii?*

Buddha Shakyamuni a predat atât teoria non-eului cât și teoria karmei, dar niciodată nu a explicat cum se leagă una de alta. Dezbaterile pe baza acestui aspect au aprins spiritele timp de sute de ani, până la apariția lui Nagarjuna. El a pus capăt disputelor, elucidând existența nivelului cauzal al conștiinței. Aceasta este cheia care dă posibilitatea reconcilierii celor două poziții.

Indiferent cât de tare declară un teoretician budist: „Nu există Eu! Nu există Eu!”, chestiunea evidentă este că fiecare dintre noi posedă acel lucru pe care îl poate numi „eu”. Avem, cu toții, un eu. Și faptul că ne agățăm cu atât de multă încăpățănare de acest eu, este ceea ce ne determină să transmigrăm timp de generații.

Oamenii sunt, în mod obișnuit, atât de scufundați în lumea karmei, încât sunt incapabili să vadă karma însăși. Dar, din perspectiva conștiinței superioare, noi putem vedea

că un anumit individ a fost odată bărbat, altă dată femeie, că odată a fost bun, o dată rău, de-a lungul mai multor vieți. În acest sens, este adevărat că eul trecător, care există în dimensiunea karmică, își are baza în eul neschimbător pe care l-am denumit „ansamblul causal minte-corp”.

Revenind asupra acestui subiect, ansamblul causal minte-corp este sufletul pe care l-am primit de la Dumnezeu dintru începuturi. El se aseamănă cu strălucirea soarelui. Budiștii îl numesc Alaya, hindușii îl numesc Jiva. El este Adam cel de dinaintea căderii în păcat. Entitatea causală diferă de Absolut, în sensul că ea a fost individualizată și a intrat în dimensiunile karmice. Deși este individualizată, ea nu are o natură proprie, pentru că este complet susținută ca existență de către Absolutul etern. Esențialmente, ea nu are eu. Până când ființa nu devine iluminată, nu își abandonează egoul și nu își stinge ființa în Dumnezeu, ea este prinsă în ciclul morții și al renașterii. Iluminarea înseamnă, în cele din urmă, reîntoarcerea în Dumnezeu. Pentru a realiza acest lucru, ființa trebuie să nege și să treacă dincolo de eul causal. Eul causal pare permanent din perspectiva lumii karmice, dar și el trebuie să se stingă în Absolut. Atunci când eul causal se stinge, devine nimicul absolut, non-eul absolut. Iată cum rezolvăm noi aparenta contradicție dintre non-eu și realitatea karmică.

2. *Dacă toate fenomenele sunt trecătoare, nu înseamnă că toate fenomenele se dezintegrează instantaneu? Cum se stabilește continuitatea?*

Cuvântul karma provine din rădăcina Kri, un verb care înseamnă „a acționa”. Karma înseamnă că o anumită faptă sau o acțiune devine o cauză care produce un anumit rezultat. Rezultatul însuși devine cauză și încă un rezultat se produce, într-un adevărat lanț repetitiv. Pentru ca acest lucru să apară,

trebuie să existe un principiu universal care să stea atât la baza cauzei, cât și a efectului. Dacă de fiecare dată când fenomenul apare, acesta s-ar stinge complet, legea cauzei și a efectului nu ar putea exista.

Totuși, în budism se spune clar, că toate fenomenele sunt trecătoare. Acest lucru înseamnă că întreaga existență, toate fenomenele, toate activitățile se schimbă fără încetare. Nimic nu rămâne în aceeași formă, nici măcar un moment. Dacă o ființă umană se naște, ea va muri cu siguranță; pământul însuși va dispărea într-o zi. Văzând lucrurile dintr-o perspectivă mai microscopică, știu că nenumărate celule ale corpurilor noastre se nasc și mor continuu. Funcțiile vitale ale inimilor și sistemelor noastre respiratorii se schimbă constant. Dacă urmărim acest fir al raționamentului, unde ne duce el oare?

Eu sunt acum aici, vorbind cu dumneavoastră. La început, mă întorc către dreapta și vorbesc, apoi mă întorc către stânga. Dumneavoastră mă observați atunci când mă întorc către dreapta și apoi către stânga. Dacă adoptăm punctul de vedere conform căruia, „toate fenomenele sunt trecătoare”, anumiți budiști ar spune că eu, cel care s-a întors la dreapta, vorbind, și eu, cel care s-a întors la stânga, sunt entități diferite. Cu alte cuvinte, eu cel care sunt cu fața către dreapta am încetat instantaneu să mai exist, și un alt eu similar a apărut atunci când eu m-am întors la stânga. Lucrul care a existat înainte, timp de un moment, acum a dispărut și s-a născut un lucru complet separat. Deoarece a apărut ceva asemănător, urmându-ne raționamentul în același mod, ați putea conchide că cei doi nu sunt unul și același lucru, că A nu continuă să fie A, ci continuă ca un set de entități distincte B, C, D, E.

Când noi împingem până la extrem ideea că toate lucrurile sunt trecătoare, ajungem la teoria dezintegrării

instantanee. Există ceva straniu în această noțiune. Deși putem recunoaște aspectul uniformității, această teorie postulează că nimic nu rămâne la fel, nici măcar o clipă. Și totuși, trebuie să fie ceva care ne forțează să îl recunoaștem. Faptul că noi putem afirma că fenomenele se schimbă întotdeauna, sugerează că există ceva în fundal care nu se schimbă. Putem asemăna acest lucru cu relația dintre cadranul unui ceas și limbile care se mișcă circular pe suprafața lui. Putem recunoaște mișcarea limbilor ceasului din cauza existenței cadranelor staționare. Dacă întreg ansamblul s-ar schimba, noi nu am fi capabili să recunoaștem transformarea.

Dacă ar fi adevărat faptul că totul este anulat și recreat moment de moment, clipă de clipă, nu ar mai fi nici un principiu unificator care să acționeze continuu în lucruri. Ideea karmei și cea a cauzei și efectului presupun că există ceva între cauză și rezultat, care le leagă împreună. Și descoperim că prin experiența obținută din trezirea spirituală, în mod clar există un proces în care sufletul fiecărui individ suferă o transmigație conform acțiunilor (cauzelor) existențelor anterioare. Așadar, mie mi se pare că viziunile parțiale ale „existenței trecătoare” și „dezintegrării instantanee” nu sunt complet fundamentate; ele nici nu ne ajută să înțelegem problema karmei, nici nu corespund cu realitatea.

3. *Care este diferența dintre karmă și soartă? Dacă totul este determinat karmic, nu văd scopul realizării vreunui efort de-a obține ceva.*

Această întrebare mi s-a pus și la o consultație spirituală. Iată răspunsul care i s-a dat celui care a pus întrebarea:
 „Dacă ți-ar fi foame nu ai dori să mănânci ceva?”
 „Desigur”

„Acum să spunem că pun o anumită hrană delicioasă pe un raft înalt. Vei rămâne aici și vei aștepta ca hrana să cadă de pe raft, sau te vei ridica și o vei lua?”

Ce-ar face oricare dintre dumneavoastră în această situație? În mod natural, vă veți ridica brațul până la raft și veți lua hrana. Aceasta este acțiunea karmică. Dacă v-ați fi hotărât că hrana poate cădea de la sine, ați fi rămas în fața raftului cu gura căscată și ați fi așteptat. Puteați rămâne acolo sute de ani până ce raftul se prăbușea. Puteați muri de foame în tot acest timp. Aceasta este acțiunea bazată pe credința în soartă. Ființele umane trebuie să acționeze pentru a fi capabile să mănânce. Unul din cele zece precepte este: „Acțiunile determină statutul”. Acest lucru înseamnă că statutul cuiva în viață, hotarele existenței sale sunt determinate de propriile sale acțiuni. Nimic nu apare din nimic.

Acțiunea este necesară vieții. Noțiunea de soartă este în antiteză cu o înțelegere a karmei, în sensul că ea înseamnă abandonarea acțiunii. Soarta este o convingere leneșă - una în care v-ați hotărât că universul se mișcă într-o anumită direcție fixă, care a fost poruncită de Dumnezeu și că dumneavoastră îi veți permite să vă miște în aceeași direcție. Uneori, lucrurile vor fi bune, alteori, rele. Nu există nici un motiv de-a face ceva. Starea provocată de aceste atitudini este, mai curând, asemănătoare cu somnul, decât cu adevărata viață. Este ca și cum ai fi un fir de nisip purtat încoace și-ncolo, de curentul unui mare fluviu.

Dacă nu aveți priorități, dacă așteptați ca hrana să vă cadă din cer, valoarea și sensul vieții dumneavoastră vor dispărea. Nu va mai exista nici un fel de comportament tipic uman, cum ar fi cel care încearcă să facă lumea mai bună, să facă din sine un om mai bun și să-și afirme existența individuală. Dacă credeți în soartă, nu veți fi capabili să găsiți sensul propriei dumneavoastră existențe.

4. *Se spune, adesea, că atunci când murim, un părinte sau un bunic al nostru (sau altcineva) vine să ne întâmpine. Este adevărat că de cealaltă parte există cei dragi, care ne așteaptă?*

Presupunând că respectiva rudă sau oricine este ea, încă nu a renăscut și se află, încă, în dimensiunea spirituală, presupunând că aveți o legătură karmică intimă cu ea, este foarte posibil ca aceasta să vină să vă întâmpine. Dar s-ar putea să nu fiți întotdeauna fericiți la vederea persoanei care vă așteaptă acolo.

Iată un exemplu din propria mea experiență. Numele de familie al bunicii mele din partea mamei era Yoshima. Această linie familială a fost începută de cineva care a fost înrudit cu clanul Heike, cineva care s-a refugiat în insula Yoshima în Marea Interioară, cu circa 800 de ani în urmă. Familia a trăit aici până la începutul erei Meiji (1868) când s-a mutat în Shodoshima, unde m-am născut eu. La câteva mile distanță de Yoshima este o insulă numită Onigashima, care a fost adăpostul unei bande de pirăți timp de mulți ani, când pirateria era în floare în Marea Interioară a Japoniei. Nu sunt sigur de care parte a legii erau cei din insula Yoshima, dar știu că a s-a vărsat mult sânge de-a lungul istoriei acestei familii.

Acum 35 de ani am început să văd o scenă din acest trecut: o bătălie sângeroasă între două sate și o stafie feminină înspăimântată, care sau a fost omorâtă în bătălie, sau s-a sinucis. Când bunica mea era pe punctul de a muri, mama s-a dus să aibă grijă de ea, iar eu a trebuit să rămân în Tokyo. Am continuat să am puternice viziuni ale acestei stafii - intram subit într-o stare în care eram incapabil să-mi mișc corpul, dar în care conștiința mea era trează și foarte clară - și atunci vedeam această femeie. Când mama mea s-a reîntors în Tokyo după moartea bunicii, ea îmi povestea întruna cum înaintea morții, bunica spunea că vede această femeie înspăimântătoare, descriind-o cu lux de amănunte. Era

aceeași femeie pe care eu am văzut-o în același timp, dar într-un loc complet diferit. Bunica mea nu era deloc o ființă cu capacități mediumice și nu era obișnuită cu asemenea experiențe, dar în momentul morții ea a reușit să vadă în cealaltă dimensiune.

În acest caz, bunica mea nu era o femeie foarte credincioasă, dar karma ei familială era atât de puternică, încât această femeie venea să o întâlnească. Din cauza legăturii sale cu această fantomă, bunica mea a avut greutate atunci când a trecut în tărâmul morților. Această karmă a fost suficient de puternică pentru a da spiritului posibilitatea să vină să-mi întâlnească bunica, și aceasta nu era o karmă pozitivă. A crede că ființele care vin să vă întâmpine de cealaltă parte sunt doar ființe pe care dumneavoastră doriți să le întâlniți, este un lucru foarte naiv.

5. *Putem recunoaște persoana care ne iese în întâmpinare?*

Da. Deși nu credeți în spirite, în momentul morții, atunci când conștiința dumneavoastră slăbește, începeți să vedeți diferite lucruri. Acest lucru este adevărat atunci când muriți de moarte naturală - nu este adevărat dacă, să spunem, vă sinucideți cu o supradoză de droguri.

6. *Am câteva întrebări despre conștiința causală. În primul rând, este adevărat că o ființă nu poate avea o experiență mistică fără a intra în conștiința causală?*

Da, este adevărat, deoarece dimensiunea conștiinței cauzale este singura dimensiune în care este posibilă o legătură directă cu Absolutul, prin urmare - o experiență mistică autentică. În dimensiunea astrală este posibil să aveți experiențe psihice, cum ar fi clarviziunea, sau percepția extrasenzorială; ele sunt de o natură mai joasă, mai grosieră, față de adevăratele experiențe mistice.

7. Când cineva are experiențe mistice în dimensiunea cauzală, semințele karmice mai există?

Da.

8. Știți că, în mod normal, noi uităm lucruri care ni s-au întâmplat în trecut, dar atunci când se ivește ocazia, brusc ni le reamintim. Așa stau lucrurile și cu semințele karmice?

Amintirile acestei vieți sunt depozitate în conștiința cauzală și pot fi rechemate de aici. Când amintirile sunt necesare, sau când circumstanțele le pun în mișcare, atunci ele vin în conștiință. Acest proces este destul de simplu, ca și cum ați accesa un computer. Totuși, amintirile din viețile trecute sunt un aspect diferit. În majoritatea oamenilor, circuitul care unește corpul prezent cu conștiința cauzală nu funcționează cu adevărat. În cazuri rare, circuitul care unește - prin intermediul minții astrale - conștiința cauzală și conștiința subliminală, cu conștiința specifică stării de veghe, este pus în funcțiune și acești oameni pot relata despre viețile lor anterioare.

9. În timpul consultațiilor spirituale vorbiți, adesea, de o anumită karmă care se manifestă în prezent. Totuși, nu este adevărat că pe lângă această karmă, care se manifestă în prezent, există încă multă karmă care se manifestă, dar de care noi nu suntem, pur și simplu, conștienți?

Desigur. Un exemplu este acela că, atunci când deveniți complet epuizați și capacitatea normală de autocontrol slăbește, puteți experimenta schimbări ale stărilor dumneavoastră obișnuite, ale modului de a gândi și ale comportamentului. În acest caz, se manifestă cu putere o karmă adiacentă celei principale. Există multă karmă care ne influențează inconștient comportamentul.

10. Nu înțeleg cum Chosaku poate fi caracterizat ca o acțiune lipsită de dorință. Mi se pare că faptul de-a fi în viață, de-a fi oameni, trebuie să aibă în mod necesar, un anumit grad de conștiință volitivă. De aceea, nu este adevărat că, atunci când ne hotărâm să devenim mai aproape de Absolut, sau să realizăm Chosaku, ne exercităm, într-un anumit sens, voința și dorința de-a ajunge la un rezultat?

Această întrebare arată că sunteți atașat de o singură condiție a lui Chosaku, aceea de-a nu dori rezultatele specifice ale acțiunilor dumneavoastră. Ceea ce vreau eu să spun, cu adevărat, prin asta, este că nu trebuie să doriți rezultatele care vă sunt benefice dumneavoastră, ca individ, deoarece scopul lui Chosaku este acela de-a vă îndrepta către un nivel de conștiință mai înalt decât conștiința individuală. Scopul lui Chosaku este evoluția spirituală. Totuși, în ultimă instanță, ființa intră în Absolut acolo unde noțiunea de rezultat nu există: în interiorul Absolutului există non-acțiune, non-cauză și non-rezultat. Chosaku vă poate duce în acea lume și, în acest sens, Chosaku are un scop. Acest scop este de-a transcende țărâmul karmei individuale.

11. O serie de cărți detaliază diferite moduri de-a actualiza scopul existenței. De exemplu, unele sugerează că prin menținerea constantă a unei imagini reprezentând stadiul pe care dorim să-l atingem, îl putem actualiza mod natural. Ce credeți despre metodele care urmăresc îndeplinirea dorințelor prin introducerea unor tipare în subconștient?

Metoda psihocibernetică și cea a vizualizării sunt tehnici foarte căutate, de dezvoltare personală. Sunt de părere că ați putea ajunge la un oarecare succes cu ele, dar în principal, acestea sunt metode care apelează la mecanismul dorinței. Ele utilizează forțele inconștientului individual și ale

imaginației, care, prin definiție, le limitează eficacitatea la sfera individualului.

12. *Atunci când ne reîncarnăm, se reîncarnează întreaga noastră ființă, sau o parte a ființei noastre se dezintegrează natural în acest proces?*

Nici un fel de rezultate ale activității bazate pe dorințe nu se dezintegrează în mod natural. Ele urmează legea cauzei și efectului și se repetă iarăși și iarăși. Această situație continuă atât timp cât tărâmurile manifestării, atât cel fizic, cât și cel spiritual, continuă să existe. Și eu cred că, atunci când tărâmurile manifestate pier, semințele activității bazate pe dorințe rămân la Dumnezeu. Când un univers complet nou ia ființă, semințele încolțesc și întregul proces reîncepe.

13. *Poate dispărea conștiința cauzală atât timp cât universul există?*

Universul nu constă doar din lumea fizică, ci și din tărâmurile imateriale. Când toate aceste tărâmuri se vor dezintegra, conștiința cauzală va dispărea în mod natural. Acest lucru va dura multe miliarde de ani. Puteți aștepta atât de mult?

Nota editorului

Dr. Motoyama își exprimă regretul că nu poate oferi consultații spirituale cititorilor. Din cauza deselor solicitări, aceste consultații sunt acum disponibile doar unui număr restrâns de membri ai templului Tamamitsu, din Tokyo. Este dorința sinceră a Dr. Motoyama ca informația din această carte să-i ajute pe cititori să-și înțeleagă propria karmă și să afle modul potrivit în care o pot dizolva ei înșiși.